

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JAMES PATTERSON

& EMILY RAYMOND

ilk Ask

Onları
hiçbir şey
ayıramaz
sanıyorlardı.

nemesis
KİTAP

Ücretsiz E-Kitap

www.nemesis.com.tr

İlk Aşk

James Patterson & Emily Raymond

Kitabın Özgün Adı: First Love

Nemesis Kitap / Polisiye

No: 329

Yazan: James Patterson & Emily Raymond

Çeviren: Nihal Akcan

Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun

Düzeltili: Leyla Yılmaz

Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

Dizgi: Hazel Çelik

ISBN: 978-605-9809-82-5

© James Patterson

© Emily Raymond

© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları, Little, Brown and Company, New York, USA ile anlaşarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Ağustos 2016

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli Org.San. Böl. Deposite İş Merk.

A6 Blok Kat:3 No:309 Başakşehir / İstanbul

Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9

Beyoğlu/İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

JAMES PATTERSON

& EMILY RAYMOND

**ilk
Ask**

GİRİŞ

1

Pekâlâ, bunu itiraf ederek kendimi çok da iyi göstermiyor olabilirim fakat hemen en başından söyleyeyim; o kadar dürüstlük timsali ve iyi niyetli biriydim ki, ayrıca o gün son iki dersimi kırmak (ileri seviye fizik ve İngilizce) beni öylesine saçma bir şekilde ve delicesine germişt ki tüm bu çılgınca planın buna kesinlikle değmeyeceğini düşünmüştüm.

Şimdi geriye bakıp düşündüğümde hayatım boyunca yaşayabileceğim en güzel, en eğlenceli, en ıstıraplı ve insanın hayatım değiştirebilecek deneyimden vazgeçmeme *ramak kaldığına* inanamıyorum.

Ne kadar da aptalmışım.

Ernie's Büfe'deydim ve karnımda en az beş yüz kelebek büyük bir parti veriyor gibi hissediyordum. Frye marka eski model kovboy botlarımın uçları tezgâha vurup duruyordu, ta ki tam anlamıyla mızızın teki olan, yaklaşık bir milyon yaşındaki Ernie bunu yapmayı kesmemi söyleyene kadar. Yine de Ernie tamamen sağır olmaktan Nickelback grubunun tek bir konseri kadar uzak olduğundan botlarımı çıkarıp ayaklarımı vurmaya devam ettim.

Ernie'nin caddenin iki blok aşağısındaki Klamath

Şelaleleri Lisesi'nde Bayan Fox'un uzay-zaman sürekliliği konusundaki zırvalarını dinliyor olmak yerine neden eski dükkânında oturup hiç gerek duymadığım halde koca bir fincan kahve içtiğimi sormadığına memnundum. Çünkü sorsa ne söylerdim?

*Aslında, Ernie—yani Bay Holman— asla çıkamaya-
cağım bir çocuğu bekliyorum ve şu anda ondan, hayat-
larımızı kurtaracak veya bizi tümüyle mahvedecek çok
önemli bir şey yapmasını istemek üzereyim.*

Ernie gençlerin sıkıntılarına pek kulak asmazdı, tanıdığım hemen hemen herkesin Ernie'nin dükkânına gelmemesi de muhtemelen bu yüzden, bir de şekerlemelerinin hepsinin üstünün toz kaplı olması ve Snickers çikolatalarının levye olarak kullanmaya yetecek kadar sert olduğu gerçeği vardı.

Ama tüm bunlar benim umurumda değil, az önce bahsettiğim çocuğun da umurunda değil. Ernie's Büfe bizim özel yerimiz.

O çocuk bana günün daha erken saatlerinde bir not göndermişti. Artık benimle aynı okula gitmese de ve bizi neyden korudukları belli olmayan (belki de küçük bir kasabada yaşamının halis sıkıcılığı yüzünden ayaklanırsız diye) Özel Donanma Timi tipinde güvenlik görevlilerimiz olsa da notu bir şekilde okuldaki dolabıma koymuştu.

Axi—

Demek, dünyayı yerinden oynatacak bir haberin varmış, öyle mi?

Beni şaşırtabileceğini sanman beni hayrete düşürdü — ya da beni hayrete düşürebileceğini sanman beni şaşırttı.

Ya da öyle bir şey işte.

Kelimelerle arası iyi olan sensin.

Her neyse, şu haberi duymak için sabırsızlanıyorum.

Ernie'nin yerinde. Saat 13.15'te.

Doğru, bunun anlamı dersi kıracaksın.

Mazeret istemem.

—En sevdiğin “köftehor”.

Size Robinson'ı takdim edeyim. Bir keresinde ona köftehor diyerek takılmıştım ve o zamandan beri bunu başıma kakar durur. Robinson on yedisine girmek üzere. Benim en iyi arkadaşım. Suç ortağım.

Ön kapının açıldığını duydum ve Ernie'nin yüzünün birileri ona az önce bir hediye vermiş gibi aydınlanmasına bakarak Robinson'un geldiğini anladım. Robinson'un insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı: odaya adımını attığında sanki ışıklar aniden daha parlak yanmaya başladılar.

Robinson yanıma geldi, eliyle omzuma vurdu. “Axi, seni sersem,” dedi (elbette sevgi gösterisi olarak). “Ernie'nin kahvesini asla yanında *doughnut* olmadan içme.” Robinson bana doğru iyice eğilerek fısıldadı, “O şey karında kocaman bir delik açacak.” Daha sonra bacaklarını iki yana açarak yanımdaki tabureye oturdu, Robinson'un bacakları soluk Levi's kotuyla uzun ve sıska görünüyordu. Mayıs sonu olmasına ve dışarısı yirmi dört derece olmasına rağmen pazen bir gömlek giymişti.

“Hey, Ernie,” diye seslendi Robinson, “Timbers'in, koçlarını kovduğunu duydun mu? Bir de çikolatalı halka alabilir miyiz?”

Ernie kırılmış kafasını sallayarak yanıma geldi. “Futbol işte!” diye söylendi. “Oregon'a gereken profesyonel bir beysbol takımı. Gerçek spor beysboldur.” Ernie *doughnut*'ı kenarları kırılmış eski bir tabağa koyarak,

“Müesseseden,” dedi.

Robinson bana döndü, sırtıyordu ve başparmağıyla Ernie’yi işaret ediyordu. “Bu adamı seviyorum.”

Hislerinin karşılıklı olduğunu görebiliyordum.

Robinson tüm ilgisini bana vererek, “Peki,” dedi, “şu çılgınca fikrin neymiş? Geçici ehliyet için nihayet başvuruda mı bulunacaksın? Bir birayı sonuna kadar içmeye mi karar verdin? Ev ödevlerini aksatmadan yapmayı mı bırakacaksın?”

Robinson bu denli iyi bir kız olduğum için bana sürekli takılır. Robinson “ilgi uyandırmada yetersiz” ve “kretenlerle dolu” (elbette *kreten*, yani zekâ özürlü, ona benim öğrettiğim bir kelime) olduğunu düşündüğü liseyi bıraktığı için çok kötü bir çocuk olduğunu düşünüyor ve babam da onunla hemfikir. Şahsen bu konuda haklı olduğunu düşünüyorum.

“Muhtemelen İngilizce dışında hepsinden kalacağım,” dedim, abartmıyordum. Not ortalamam dibe vurmak üzereydi ve finaller yaklaştığından umarım sınavlara girmek için buralarda olmayacaktım. Bir hafta önce olsa bu yüzden bütün gece uyuyamayacağımı biliyordum. Fakat önemsemeyi bırakmıştım; çünkü bu plan işe yararsa bildiğim hayat değişmek üzereydi.

“Seni tanıyorsam, bu kesinlikle imkânsız,” dedi Robinson. “Biraz dikkatin dağılsa ve Allah muhafaza herhangi bir dersten B alsan ne olur ki? Büyük Amerikan Romanı’nı yazmakla meşgulsün—ay!”

Robinson’un koluna vurdum. “Lütfen. Okulla sevgili yaşlı babacığının bakımını üstlenmek arasında gidip gelirken yazmak için *hiç* zaman bulamadım.” Babam birkaç sene önce zorlu bir dönemden geçmişti ve o zamandan beri bunun üstesinden içerek gelmeye çalışıyordu. Söy-

lemeye gerek yok ama bu yöntem pek işe yaramıyordu.
“Önümüzdeki konuya odaklanabilir miyiz?” diye sordum.

“Yani?”

“Evden kaçacağım,” dedim.

Robinson’un ağzı açık kaldı. Bu arada, bendenizin aksine Robinson’un hiçbir zaman diş teli olmadı ve dişleri mükemmeldir.

“Ve haberin olsun, sen de geliyorsun,” dedim.

“Bunu sen de duydun mu, Ernie?” diye seslendi Robinson. Ona küçük dilini yutmuş gibi göründüğünü söyledim ama bu deyimi de sürekli başıma kakıp unutturmayacaktır.

Elbette, Ernie hiçbir şey duymamıştı, Robinson’un sorusunu bile. O yüzden Robinson *doughnut* tabağını iterek daha önce beni hiç görmemiş gibi yüzüme baktı. Onu pek sık şaşırtamazdım, o yüzden bu ânın tadını çıkarıyordum.

“Sana verdiğim *Yolda* isimli romanı hiç okudun mu?” diye sordum.

Robinson sersemlemiş görünüyordu. “Başladım. . .”

Gözlerimi yuvarladım. Robinson’a durmadan kitap veriyorum, o da bana hep müzik parçaları veriyor; fakat Robinson’un dikkati çabucak dağılabildiğinden ve benim de iPod’um bozuk olduğundan genellikle bunun ötesine geçmiyor. “Şey, Sal—aslında yazar Jack Kerouac’ın ta kendisi— ve arkadaşları ülkenin her yerini geziyorlar, çılgın insanlarla tanışıp izbe barlarda dans ediyorlar, dağlara tırmanıp at yarışlarında bahis oynuyorlar. Biz de aynısını *yapacağız*, Robinson. Bu çöplüğü arkamızda bırakıp destansı bir yolculuğa çıkacağız. Oregon’dan New

York şehrine—elbette arada mola vereceğiz.”

Robinson gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. Göz kırpışları sanki, “*Sen de kimsin?*” diye soruyordu.

Taburemde iyice doğruldum. “Önce sekoya ağaçlarını görmeye gideceğiz; çünkü o şeyler çok gizemli. Sonra da San Francisco ve Los Angeles’a gideceğiz. Doğuya, Colorado’daki Büyük Kum Tepeleri’ne. Sonra Detroit’e—*Motor Şehri*, Robinson, tam sana göre bir yer. Sonra da hız tutkunu biri olduğundan Cedar Point Lunaparkı’ndaki Millennium Force hız trenine bineceğiz. Saatte iki yüz kilometre hızla filan gidiyordur herhalde! Coney Adası’na gideceğiz. Metropolitan Sanat Müzesi’nde Dendur Tapınağı’nı göreceğiz. İstedüğümüz her şeyi yapacağız!”

Kafayı yemiş gibi görüldüğümün farkındaydım, o yüzden tüm bunları nasıl belirlediğimi göstermek için buruşuk haritayı tezgâha serdim. “Rotamız işte şu,” dedim. “Mor çizgi bizi gösteriyor.”

“Bizi,” diye tekrarladı Robinson. Önerimi kavramaya çalışmasının biraz zaman aldığı belli oluyordu.

“*Bizi*. Gelmek zorundasın,” dedim. “Sensiz başaramam.”

Bu söylediğim Robinson’a, hatta kendime bile itiraf edemeyeceğim pek çok bakımdan doğruydum.

Robinson aniden kahkahayla gülmeye başladı, o kadar şiddetli ve uzun süren bir kahkaha attı ki bunun Robinson’un, “*Kesinlikle olmaz, Axi gibi görünen ama kesinlikle bir tür manyak olan zırdelinin tekisin,*” deme şekli olduğundan korkmuştum.

“Eğer gelmezsen, kahvemın yanında *doughnut* yemeyi bana kim hatırlatacak?” diyerek konuşmaya devam ettim, Robinson’un şüpheci, iğneleyici bir şeyler söyleme fırsatı bulmasına hazır değildim. “Berbat bir yön duygum

olduğunu *biliyorsun*. Ya Los Angeles'ta kaybolursam, Scientology¹ mensupları beni bulursa ve aniden Xenu'ya ve uzaylılara inanmaya başlarsam ne olacak? Ya Las Vegas'ta sarhoş olup bir yabancıyla evlenirsem? Shakespeare'den alıntı yapmaya başladığımda susmam için beni dirseğiyle kim dürtecek? Tüm bunlardan beni kim koruyacak? On altı yaşında bir kızın tüm ülkeyi tek başına gezmesine izin veremezsin. Bu ahlaki açıdan tam bir sorumsuzluk örneği olur—”

Robinson elini havaya kaldırdı, kıkırdamaya devam ediyordu. “Ve ben köftehorun teki olabilirim ama *ahlaken sorumsuz* biri değilimdir.”

Nihayet işe yarar bir şey söylüyor! “Yani benimle geliyor musun?” diye sordum. Nefesimi tutuyordum.

Robinson bakışını tavana dikti. Bana işkence ediyordu ve bunun farkındaydı. Tabağa uzandı ve düşünceli bir tavırla tatlısından bir lokma ısırıldı. “Pekâlâ,” dedi Robinson.

“Pekâlâ ne?” Tezgâhı yeniden tekmelemeye başlamıştım. Sertçe.

Robinson elini yeni kestirdiğinde bile biraz hırpani görünen koyu renk saçlarında gezdirdi. Daha sonra bana dönerek sinsî gözleriyle baktı. “Pekâlâ,” dedi son derece sakın bir tavırla, “tabii ki evet.”

¹ ABD’li bilimkurgu yazarı L. Ron Hubbard tarafından bir içsel temizlik felsefesi olarak geliştirilen ve Xenu adındaki bir Galaktik federasyon liderinin anlaşmazlık yaşadığı varlıkları dünyaya getirdiğine ve ruhlarının halen dünyadaki varlıklarını sürdürerek acı ve sıkıntılara yol açtığına inanan bir tarikat.

Birinci Bölüm

1

Uyanıp sırt çantamı yatağın altından çekerek çıkardığımda saat sabahın dört buçuğuydu. Son birkaç geceyi çantamı saplantılı bir şekilde toplayarak, sonra boşaltarak, sonra bir daha toplayarak geçirmiştım. Yanıma gerçekten ihtiyaç duyacağım şeyler dışında fazla bir şey almadığımdan emin olmaya çalışıyordum: birkaç kat kıyafet, Dr. Bronner marka kastil sabun (etikette yazdığına göre “tıraş-şampuanlanma-masaj- diş bakımı-sabunlanma-banyo” için kullanışlıymış) ve babamın çekmecesinde aşırđığım bir İsviçre ordu çakısı. Bir kamera. Ayrıca, elbette her yere yanımda götürdüğüm günlüğüm.

Ah, bir de bin beş yüz dolardan fazla nakit param vardı; çünkü beş yıldır mahallenin en iyi bebek bakıcısıydım ve buna uygun bir ücret alıyordum.

Belki de bir yanım defolup gideceğimi hep biliyordu. Demek istediğim, neden sınıfımdaki diğer kızlar gibi paramı bir iPad ve Vera Wang marka bir balo elbisesi almak için har vurup harman savurmamıştım? Birleşik Devletler haritası uzun süredir duvarımda asılıydı ve

haritaya uzun uzun bakıp Colorado veya Utah veya Michigan veya Tennessee nasıl yerler acaba, diye merak ederdim.

Gitme cesaretini bulmamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum. Sonuçta annemin de aynı şeyi yaptığına şahit olmuştum. Küçük kız kardeşim Carole Ann'in ölümünden altı ay sonra annem ağlamaktan kızarmış gözlerini silip gitmişti. Çocukluğunun geçtiği Doğu'ya dönmüştü ve bildiğim kadarıyla bir kez olsun arkasına bakmamıştı.

Belki de kaçma dürtüsü genetikti. Annem bunu acısından kaçmak için yapmıştı. Babam kaçışı alkolde buluyor. Şimdi de aynısını ben yapıyordum... ve bu bana tuhaf derecede *doğru* geliyordu. Nihayet. Annemi kaçı-
ğı için neredeyse bağışlayacağım.

En sevdiğim botlarıma veda ederek spor ayakkabılarımı ve seyahat kıyafetlerimi giydim, sırt çantamı omzuma asarak kayışları sıkıca bağladım. Bu evi, bu şehri ve bu *hayatı* eski bir mahkûmun hapisane hücrelerini özleyeceği gibi özleyecektim, yani: Zerre. Kadar. Bile. Değil.

Babam oturma odasındaki çirkin kanepede uyuyordu. Eskiden bu kanepenin üstünde çok hoş pembe çiçek desenleri vardı, fakat sanki dairemizde kumaş bitkilerin bile ilgisizlikten ölebileceğini kanıtlar gibi renkleri kahvemsî turuncuya dönmüştü. Babamın yanından geçip ön kapıdan gizlice çıktım.

Babam uykusunda hafifçe homurdandı ama bunun dışında istifini hiç bozmadı. Son birkaç yıldır insanların onu terk etmesine oldukça alışmıştı. Moore ailesinden birinin daha onu yok sayması gerçekten fark eder miydi?

Yine de girişteki hole çıkınca duraksadım. Babamın uyandığını ve kahve yapmak için ayaklarını sürüyerek mutfığa girdiğini düşündüm. Ortalığı çok temiz bıraktığını görüp minnettar olacaktı ve belki işten eve erken dönüp bize gerçekten bir aile yemeği (ya da aileden geriye ne kaldıysa) hazırlamaya karar verecekti. Sonra, tıpkı benim onu geceler boyu beklediğim gibi yemekler soğuyana kadar masada beni bekleyecekti.

Eninde sonunda kafasına dank edecekti: ben gitmiştim.

Göğsümü belli belirsiz bir sızı kapladı. Arkama dönüp içeriye baktım.

Babam sırtüstü yatıyordu, nefes alırken ağzı hafifçe aralanmıştı, ayakkabılarını çıkarmamıştı. Elimi uzatıp yavaşça omzuna dokundum.

Sonuçta korkunç bir baba değildi. Alışveriş işlerini halleden kişi genellikle ben olsam da babam kirayı ve market giderlerini ödüyordu. Pek sık olmasa da konuştuğumuzda bana okulumu ve arkadaşlarımı sorardı. Her seferinde her şeyin yolunda olduğunu söyledim çünkü onu yalan söyleyecek kadar çok seviyordum. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu, yine de onun en iyisi çok da iyi sayılmazdı.

Yaklaşık sekiz yüz tane veda notu taslağı yazmıştım. Yalvarış notu: *Lütfen anlamaya çalış, baba, bu sadece yapmam gereken bir şey.* Pohpohlayıcı not: *Babacığım, bu yolculuğa çıkma cesaretini bulmamı sağlayan şey bana olan sevgin ve ilgin.* Edebî not: İrlandalı büyük oyun yazarı George Bernard Shaw'un da yazdığı gibi, "Hayat, kendini bulmakla alakalı değildir. Hayat, kendini yaratmakla ilgilidir." Ben de gidip kendimi

yaratmak istiyorum, baba. Huysuz not: *Benim için endişelenme, kendime bakma konusunda iyiyimdir. Sonuçta annem gittiğinden beri yaptığım şey bu.* Yine de, sonunda bu notlardan hiçbirisi doğru gelmemiştir ve hepsini çöpe attım.

Babama iyice yaklaşarak eğildim. Bira, ter ve Old Spice tıraş losyonunun kokusunu duyabiliyordum.

“Ah, babacığım,” diye fısıldadım.

Belki küçük de olsa bir parçam babamın uyanmasını ve beni durdurmasını umuyordu. Sadece yeniden, ailesi dağılıp parçalanmamış küçük bir kız olmayı isteyen minik, cılız bir parçam. *Fakat bu isteğim kesinlikle gerçekleşmeyecekti, değil mi?*

O yüzden eğilerek babamı yanağından öptüm. Sonra da onu gerçekten terk ettim.

Robinson otobüs terminalinin iki blok ilerisindeki Klamath Bulvarı'nda sabaha kadar açık olan küçük lokantanın arka bölümünde beni bekliyordu. Robinson'un yanında trenlerin üstünde bedava seyahat eden bir berduş bir tavuk ve beş sent karşılığında alınmış gibi görünen bir sırt çantası vardı, yüzü ise bana tek gözü açık halde uyuklayan bir bekçi köpeğini andırıyordu. Robinson başını kaldırarak kahvesinden tüten buharın arasından bana doğru baktı.

"Turta sipariş ettim," dedi Robinson.

Tam o sırada garson kız adeta sözleşmişçesine bir tabak yapış yapış yabanmersinli turta ve iki çatal getirdi. "Erkencisiniz," dedi kız. Hava hâlâ karanlıktı. Kuşlar bile henüz uyanmamıştı.

"Aslında biz vampiriz," dedi Robinson. "Yatmadan önce bir şeyler atıştırıyoruz." Gözlerini kısarak kızın isim etiketine baktı ve kıza kocaman, muhteşem tebessümüyle gülümsedi. "Bizi ele verme, olur mu Tiffany? Kalbime bir kazık saplanması hiç gerek yok. Daha beş yüz yaşındayım—ölmek için *fazlasıyla* gencim ve çekiciyim."

Kız gülerek bana döndü, “Erkek arkadaşın tam bir çapkın,” dedi.

“Ah, o benim erkek arkadaşım değil,” dedim hızlıca.

Robinson’un cevabı da bir o kadar hızlı geldi. “Bana çıkma teklif etti ama onu geri çevirdim.”

Onu masanın altından tekmeledim ve Robinson acıyla ciyakladı. “Yalan söylüyor,” dedim kıza.

“Siz ikiniz komedi gösterisi gibisiniz,” dedi Tiffany. Bizden pek de büyük sayılmazdı, fakat aptal çocuklarımız gibi başını sallıyordu. “Gösteri işine girmelisiniz.”

Robinson turtadan büyük bir lokma ısırdı. “İnan bana, gireceğiz,” dedi.

Robinson tabağı bana doğru itti, fakat başımı salladım. Yiyemezdim. O âna kadar kendime hâkim olmayı başarmıştım ama ödüm patlıyordu. Daha önce ne zaman böylesine çılgınca, böylesine muazzam bir şey yapmıştım? Evden çıkmama cezamı bile bir kez olsun ihlal etmemiştim.

“Turtanı çabuk ye,” dedim. “Eureka otobüsü kırk beş dakika sonra kalkacak.”

Robinson ağzmdakileri çiğnemeyi bırakıp bana dik dik baktı. “Affedersin?”

“Otobüüüs,” dedim uzatarak. “Biliyorsun, şu bineceğimiz otobüs. Hani bu sayede buradan defolup gidebileceğiz ya?”

Robinson kahkahaya boğuldu, bense onu yeniden tekmelemeyi düşündüm; çünkü *beraberce gülmek* ile *gülünmek* arasındaki farkı anlamak için dâhi olmaya gerek yoktur. “Bu kadar komik olan ne?”

Robinson öne doğru eğilerek ellerini ellerimin üstüne koydu. “Axi, Axi, Axi,” dedi başını sallayarak. “Bu, hayatımızın yolculuğu olacak. Bu yolculuğa bir Greyhound otobüsüyle çıkmayacağız.”

“Ne? Bu yolculuğun yönetimi kimde?” diye sordum.
 “Ayrıca otobüsün nesi varmış?”

Robinson iç çekti. “Otobüsle ilgili *her şey* kötü. Bana şu koca mavi gözlerinle bakmayı kesmen için sana yine de birkaç ayrıntıdan bahsedeceğim. Bu *bizim* yolculuğumuz, Axi ve bunu hapisten yeni çıkmış bir herifle veya bana torunlarının resimlerini göstermek isteyen yaşlı bir kadınla paylaşmak istemiyorum.” Robinson bir çatal dolusu turtayı bana doğru tuttu. “Dahası, otobüs temelde süper bakterilerin çoğalması için devasa bir bakteri üretme kabıdır ve otobüsle bir yerlere ulaşmak çok uzun sürer. İşte bunlar sana sunabileceğim özendirici sebeplerden ikisi.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Son baktığımda özel bir jetimiz yoktu, Robinson.”

“Uçakla ilgili bir şey söyleyen oldu mu? Bir araba bulacağız, seni sersem,” dedi Robinson. Restoran bölmesinde arkasına yaslanarak ellerini başının arkasında birleştirdi, tamamen sakin ve kayıtsızdı. “Ayrıca bir araba *bulma* konusunda ciddiylim.”

Robinson beni yakındaki bir arka sokağa doğru götürürken, “Ne yapıyorsun?” diye tısladım. Robinson’un bacakları benim bacaklarımın neredeyse iki katı uzunluktaydı, o yüzden ona yetişmek için koşmak zorunda kalmıştım.

Bir kavşağa vardığımızda Robinson’un kolunu tuttum ve yüzüme bakması için onu döndürdüm. Göz göze. Köftehor, Bayan Bağnaz’a karşı.

“Bu konuda ciddi misin?” dedim. “Bana ciddi olmadığını söyle.”

Robinson gülümsedi. “Sen rotamızı hallettin. Bırak ben de araç işini halledeyim.”

“Robinson—”

Robinson elimden kurtuldu ve bir ağabey edasıyla kolunu omzuma doladı. “Şimdi sakın ol, UK, ben de sana araç seçimi hakkında küçük bir ders vereyim.”

“Ne dersi? Ayrıca bana öyle deme.” UK uslu kız anlamına geliyordu ve Robinson bana öyle dediğinde çok sinirleniyordum.

Robinson hemen önümüzde duran bir arabayı işaret

etti. “Bak şu işe, bir Jaguar. Güzel araba. Ama bu bir XJ6 ve bu makinelerin benzin filtreleri sorun çıkarır. Çalıntı arabanın benzin sızdırmasına müsaade edemezsin Axi; çünkü alev alabilir ve yanarak ölmezsen araba hırsızlığından hapse gireceğin kesindir.”

Biraz daha ilerledik ve Robinson yeşil bir minivanı işaret etti. “Dodge Grand Caravan geniş ve güvenilirdir, fakat biz maceraperestiz, arabasıyla çocuklarını okula bırakan anneler değiliz.”

Tüm bunlar hayal ürünü bir oyunmuş gibi davranmaya karar verdim. “Pekâlâ, şuna ne dersin?” diye sordum.

Robinson parmağımı takip etti, düşünceli görünüyordu. “Toyota Matrix. Evet, kesinlikle iyi bir seçenek. Fakat ben biraz daha sıra dışı bir şey arıyorum.”

Artık güneş ufukta yükselmeye başlamıştı, kuşlar uyanmıştı ve ötüşüyorlardı. Robinson’la birlikte ağaçlarla dolu sokaklarda yürürken mahallenin canlanmaya başladığını hissettim. Ya adamın biri gazetesini almak için dışarı çıksaydı ve bizi, yani mahalledeki arabaları şüpheli bir şekilde inceleyen iki kaçağı görseydi?

“Hadi, Robinson,” dedim. “Buradan gidelim.” Otobüse hâlâ yetişebileceğimizi umuyordum. On dakikamız kalmıştı.

O anda, gözucuyla bir kıpırtı gördük. Kahverengiydi ve bize doğru geliyordu. Nefesimi tutup Robinson’a doğru uzandım.

Robinson gülerek beni kendine doğru çekti. “Vay canına Axi, sakın ol. Altı üstü bir köpek.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. “Evet, görebiliyorum. . . artık.”

Ayrıca saldırgan bir köpek olmadığını da görebiliyordum. Keçeleşmiş, kabarık tüylü küçük bir yaratıktı. Tas-

ması veya isimliği yoktu. Elimi uzatarak ilerledim, köpek ise geriye kaçtı. Etrafımdan dolanarak benim yerime doğrudan Robinson'a gitti (başka ne beklenirdi?) ve onun elini yaladı. Lanet yaratık daha sonra Robinson'un ayaklarının dibine yattı. Robinson hayvanı okşamak için diz çöktü.

Sabırsızlanarak, "Robinson," dedim, "ister Greyhound otobüsü olsun isterse çalıntı bir araba ama artık vakit geldi."

Görünüşe göre Robinson beni duymamıştı. Uzun, görkemli elleri köpeğin kulaklarını nazıkçe okşuyordu, köpek de yattığı yerde yan dönmüştü. Robinson köpeğin karnını kaşırken hayvanın bacağı seğiriyordu ve pembe dili köpeklerle özgü mest haliyle küçük ağzından dışarı sarkıyordu.

"Sen çok uslu bir çocuksun," dedi Robinson usulca. "Evin neresi?"

Köpek karşılık veremese de cevabı biliyorduk. Cılız bir hayvandı ve tüyleri çamur içindeydi. Sırtındaki bir açıklıktan derisi görünüyordu. Bu köpek kimseye ait değildi.

"Keşke sen de bizimle gelebilseydin," dedi Robinson. "Fakat yolumuz çok uzun ve hoşuna gideceğini sanmıyorum." Köpek Robinson tarafından daha fazla okşanmayı içerdiği sürece dünyadaki her şeyden hoşlanabilirmiş gibi bakıyordu. Ancak, hayatınızdan kaçırıyorsanız ve yanınıza ihtiyaç duymayacağınız hiçbir şeyi alamıyorsanız bir sokak köpeği "Zaruri Olmayanlar" kategorisine girer.

Robinson beni, "Ona biraz sevgi göster, Axi," diyerek teşvik etti.

Yere doğru eğilerek Robinson'dan gördüğüm gibi parmaklarımı köpeğin kirli kürküne soktum ve elimi göğ-

süne doğru indirdiğimde hayvanın kalbinin hızla attığını hissettim; bir yuva, ona bakacak birini bulduğu için heyecanlıydı.

Zavallı şey, diye düşündüm. Nedense bu hayvanın ne hissettiğini tam olarak biliyordum. Kimsesi yoktu ve burada kısılıp kalmıştı.

Ama biz aynı durumda değildik. Artık değildik.

“Biz gidiyoruz, küçük dostum. Üzgünüm,” dedim. “Gitmek zorundayız işte.”

Tamamen tuhaf bir durumdu ama nedense bu veda neredeyse babamın kulağına fısıldadığım veda kadar çok canımı yakmıştı.

Köpeği Robinson'un kurutulmuş et çubuklarından biriyle baş başa bırakıp bloğun sonuna doğru yöneldik, Robinson burada aniden durdu. Sesinde gerçek bir hayranlıkla, "İşte orada," diye fısıldadı. Elimi tuttu ve kavşağa doğru hızla ilerledik.

"Orada olan *ne*?" diye sordum, elbette Robinson bana cevap vermedi.

Bu şekilde devam ederse küçük bir konuşma yapmamız gerekecekti—çünkü ağzımdan çıkanların sadece yüzde ellisine dikkatini veren bir seyahat arkadaşı istemiyordum. Eğer göz ardı edilmek isteseydim aptal sınıf arkadaşlarımla ve alkolik babamla Klamath Şelaleleri'nde kalırdım.

Robinson sonunda, "İşte cevabı," dedi, o kadar derin bir iç geçirdi ki aniden birine âşık oldu sanırdınız. Bana doğru döndü ve kolunu çok gösterişli bir restoranda (Klamath Şelaleleri'nde bulunmayan türden bir yerde) bir voleymiş gibi savurup abartılı bir selamlamayla eğildi.

Robinson yüzünde kocaman bir sırıtışla, "Alexandra, majesteleri, aracınız hazır," dedi. Tam adımı kullanarak

bu sahte İngiliz taklidini yaptığı her seferinde olduğu gibi gözlerimi yuvarladım.

Sonra, gözlerimi bir kez daha yuvarladım. Sözüm ona aracımın aslında bir *motosiklet* olduğu ortaya çıktı. Ak yanaklı lastikleri, parlak krom çubukları ve gümüş rengi zimbalarla süslenmiş iki siyah deri yan çantası bulunan büyük, siyah bir Harley Davidson. Gidonlardan püsküller sarkıyordu ve iki tane yaylı selesi vardı. Motor, galeriden yeni çıkmış gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Robinson yanımda duruyordu, yabancı bir dilde bir şeyler fısıldıyordu. “Twin Cam Doksan Altı V-Twin,” dedi, sonra da “elektronik gaz kontrolü ve altı ileri şanzıman” hakkında bir şeyler geveledi, sonra anlamadığım birkaç şey daha söyledi.

İnanılmaz bir motosikletti, ben bile bunu görebiliyordum, aslında bir arazi motosikletini bir Ducati’den zar zor ayırt edebildim. Saati bakarak, “Muhteşem,” dedim. “Ama gerçekten yolumuza devam etmeliyiz.”

İşte o anda Robinson’un elinde bir tornavidayla motora doğru eğildiğini fark ettim.

“Aklını mı kaçırdın?” diye tısladım.

Fakat Robinson bana cevap vermedi. Yine.

Motora *düz kontak* yapacaktı. *Lanet o—*

Sokağın karşı tarafına geçerek iki arabanın arasına sındım. Adrenalin damarlarımda hızla ilerliyordu ve gözlerimi sımsıkı kapatmıştım.

Kendi kendime böyle bir şeyin kesinlikle gerçek olmadığını söylüyordum. Robinson kesinlikle o şeyi gerçekten çalıştırmayacaktı, yolculuğumuz kesinlikle bu şekilde başlamayacaktı.

Her şeyi planlamıştım ve planlarımda asla böyle bir şey yoktu.

Daha sonra, bir motorun kükremesi sabahın sessizliğini yararak bozdu. Gözlerimi açtım, bir saniye sonra Robinson'un ayakları Harley'in iki tarafında belirdi.

"Kanunları çiğniyoruz!" diye bağırımalıydım. Ancak, beynim planlardaki bu değişikliği algılayacak durumda değildi. Tek kelime edemedim. Aklımdan sadece şunlar geçiyordu: *Robinson kovboy botlarıyla kaçıyor! Bu hiç de kullanışlı değil! Ve: Ben neden kendi botlarımı yanıma almadım ki?*

"Ayağa kalk, Axi," diye bağırды Robinson. "Hadi bin!"

Olduğum yerde donup kalmıştım, göğsüm endişeyle kasılmıştı. Şuracıkta, Cedar Sokağı'nda bir kamyonetle üzerinde DİĞER ARABAM BİR CADISÜPÜRGESİ yazan bir tampon etiketi bulunan bir Volvo'nun arasında kalp krizi geçirecektim. Büyük kaçışım buraya kadarmış!

Fakat o anda Robinson uzanarak beni yukarı doğru çekti ve kendimi hafif bir hırıltıyla çalışan ama sonra devri artan makinenin üstünde Robinson'un arkasında otururken buldum.

"Kollarını bana dola," diye bağırды Robinson.

O kadar çok korkuyordum ki Robinson'un dediğini yaptım.

"Şimdi sıkı tutun!"

Robinson motosikleti vitese taktı ve hareket ettik, motorun sesi kulaklarımda gümbürdüyordu. Babam muhtemelen kanepede uyanacaktı ve yaz başında patlayan bir fırtınanın gümbürtüsünü mü duydum acaba, diye merak edecekti.

Safeway Market'in, lisenin futbol sahasının yanından, babamın her cuma gecesi Budweiser IV birasına gömüldüğü Reel M Inn Tavernası'nın ve fasulyeli dürümlerin üstüne parmesan peyniri de koydukları "Meksika" resto-

ranının yanından hızla geçtik.

Evet, Klamath Şelaleleri. Sadece dikiz aynasından baktığınızda güzel görünen türden bir yerdi.

Her şeyin hızla yanımdan geçtiğini gördüğümde ve rüzgârın yüzüme çarpışını hissettiğimde birdenbire bu berbat kasabadakilerin hepsini uyandırsak da umurumda olmadığını hissetmeye başladım.

“Tozumu ye!” diye haykırmak istedim.

Robinson sevinçle bağırdı.

Başarmıştık. Özgürdük.

Bu motosiklet bir keresinde bindiğim motorlu bisiklete hiç benzemiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Henüz otobana bile çıkmamıştık, yine de şimdiden uçuyormuşuz gibi geliyordu.

Motor kükremelerinin arasında Robinson'un sesini duydum. *"Sevişmek istemiyorum/ Çünkü motoruma binmeyi tercih ederim!"* Eski bir Arlo Guthrie şarkısıydı. Sözlerini biliyordum çünkü küçük bir kızken babam bana bu şarkıyı söylerdi.

"Ve ölmek istemiyorum / Tek isteğim motosikletime binmek," diyerek şarkıya katıldım, fakat müziğe hiç yeteneğim yoktu.

Robinson yavaşça ilerleyerek bizi şehrin varoşlarındaki şerit tipi alışveriş merkezinin yanından geçirdi. Isık çalmaya başlamıştı (çünkü ses tellerinizi patlatmak istiyorsanız bir Harley'in üzerinde duyulabilecek kadar yüksek sesle şarkı söylemeyi deneyin). Robinson, çalıntı bir motosikletle vınlıyarak kaçmak büyütülecek bir olay değilmiş gibi davranıyordu.

Tanrım, ne halt ettiğimizi sanıyorduk ki? Bir otobüse

binmiş olmalıydık, oysa babamın iki yıllık kazancından daha fazla eden çalıntı bir motosikletin üzerindeydik. Kaçmak tamam da soygun, kaçışımızı başka bir seviyeye taşıyordu. Kefaletimi öderken babamın yüzünde oluşacak ifadeyi veya *Klamath Şelaleleri Herald and News*’te mavi gözlerimi ve solgun tenimi iyice solgun gösterecek kötü bir vesikalık fotoğrafın yanında çıkacak başlığı—USLU KIZ YOLDAN ÇIKTI— aniden gözümde canlandırmaktan kendimi alamadım.

Annemin kadın kadına poker gecesinde çakalerikli cin kokteyli içmek için gittiği Klamath Şelaleleri Şehir Kulübü’nün güneyine doğru yöneldiğimizde her dönemeçte bir polis durduğunu hayal etmemeye çalıştım. Ayrıca şehre doğru giden başka bir motosiklet sürücüsü tarafından fark edildiğimizde resmen kafayı yedim. Motorcu yanımızdan geçerken kolunu indirdi, iki parmağını açarak yolu işaret etti ve Robinson da onu taklit etti.

“Ellerini gidonlardan çekme!” diye bağırdım. “Asla!”

“Ama bu Harley selamlaşmasıdır,” diye haykırdı Robinson.

“N’olmuş yani?”

“Yani karşılık vermemek kabalık olur!”

Elbette, bir çukurun içinde sırtüstü uzandığınızda görüş kurallarının hiçbir faydası olmaz ama bunu Robinson’a söylemedim; çünkü Robinson’un motosikleti, daha önce sanki bin kez kullanmış gibi iyi sürdüğünü itiraf etmeliydim. Öyle miydi? Motosiklet kullanmak için özel bir ehliyet gerekmez miydi? Peki ya düz kontak da neyin nesiydi? Motosikleti anahtarla nasıl çalıştıracığımı bile anlamam en az o kadar sürerdi. Evet, Robinson ile benim konuşmamız gereken birkaç konu vardı.

Home Depot Yapı Market’in ve Eddie’nin Şimdi-Al-

Doksan-Gün-Sonra-Öde mağazasının yanından geçtiğimizde Robinson bağırarak bir şeyler söyledi, fakat motorun gümbürtüsü sesini bastırmıştı. Sanırım, “Hazır mısın?” demişti. Neden bahsettiğine dair en ufak fikrim yoktu, fakat bahsettiği her ne ise muhtemelen bunun için hazır *değildim*. Daha sonra, hız sınırının doksana çıktığını fark ettim ve Robinson gaz pedalını çekti.

Zaten çok bariz bir gerçek olabilir ama bir motosikletin üstünde olmak sizinle dünyanın arasında başka hiçbir şey olmadığı anlamına gelir (ya da sizinle sert beton yolun arasında). Rüzgâr yüzünüze doğru uğuldar. Güneş bir projektör lambası gibi gözlerinizi alır. Siper camınız yoktur. Emniyet kemeri de yoktur. Artık saatte yüz kilometre hızla gidiyorduk ve küçük, beyaz ibre giderek yükseliyordu. Kollarımı Robinson’un beline sıkıca doladım.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım.

Saatte yüz otuz kilometreye ulaşmıştık ve rüzgârın uğultusu çığlıklarımın sesini bastırıyordu.

Hızımız yüz kırk beş olmuştu ve tekerlekler gözümün önünden hızla geçiyordu. Robinson’a hayatım pahasına tutundum.

Hızımız yüz altmışa çıkınca stratosfere fırlatılan roketli bir uzay gemisindeymişim gibi hissettim.

Adrenalin içimizi sıvı alevler misali sarmıştı. Heyecan yüklüydük. Tehlikeliydik. Motosiklet silkelenerek daha da hızlandı ve rüzgâr beni motorun arkasından iterek atmaya çalışan merhametsiz, devasa bir ele dönüştü.

Hayatım gözlerimin önünden geçti — küçük, üzücü hayatım.

Uğurlar olsun!

Korku heyecan vericiydi. Dehşet vericiydi, aynı zamanda inanılmazdı ve daha önce kalp krizi geçireceğimi

düşünmüştüm ama şu anda *kesinlikle* geçiriyordum.

Ayrıca yaşadıklarımın her saniyesine tümüyle, baş döndürücü ve nefes kesici bir şekilde bayılıyordum.

O kısacık anlarda küçük kasabanın iyi kızı şöhretimden çirkin bir kazakmış gibi sıyrıldım ve onu Harley ambleminin alevlerinde yaktım. Artık birer kaçaktık. Kanun kaçağıydık. Ben ve Robinson. Robinson ve ben.

Ve şiddetli bir çarpışmada ölürsek—mutluluk içinde ölecektik, değil mi?

Şans veya kader miydi yoksa Robinson'un sürücülük yetenekleri sayesinde miydi bilmiyorum ama sonuçta ölmedik. Saatlerce kıvrımlı tali yollarda ilerledik, ta ki Robinson'un sırtına resmen yapıştığımı hissedene kadar. Robinson'un şu tornavidasıyla kazınması gereken devasa bir kız-midyesi haline gelmiştim.

Nihayet öğle yemeği vaktinde Kaliforniya'da Mount Shasta kasabasında durduk. Kasaba, dağın alçaktaki bir zirvesine; bir tür kozmik güç merkezi olduğuna inanılan karlarla kaplı devasa bir zirveye kurulmuştu.

Evet, beni doğru duydunuz.

Yerel efsaneye inanırsanız, burası yeraltı tünellerinde yaşayan fakat ara sıra yüzeye çıkan, iki metre boyunda beyaz cübbelerle donanmış Lemurianlar adındaki antik bir süper insan ırkına ev sahipliği yapıyormuş. Diğer bir deyişle, Shasta Dağı dünyanın tekdüzelik merkezi olan ve Critter ve Duke gibi isimlere sahip adamları barındıran Klamath Şelaleleri'nden tamamen farklıydı.

Ayrıca, söylentiye göre UFO'lar Shasta Dağı'na ini-

yormuş. Ve bu, tuhaf buzdağının sadece görünen kısmı.

Shell istasyonundaki güler yüzlü görevli bile boynuna devasa bir ametist kristali takmıştı ve adamın tişörtünde bir çarka şeması vardı.

Robinson görevlinin neşeli sırtışına karşılık verdi, fakat Robinson'un tebessümü Shasta Dağı'nın kozmik güç ışınlarından kaynaklanmıyordu. Harley'den kaynaklanıyordu. Robinson bir elini benzin deposunun üstüne koyarak ve başparmağını kemerinin köprüsüne geçirerek poz kesti, sonra da bana şapşal bir Hollywood sırtışıyla baktı. "James Dean'e mi benziyorum nedir? *Asi Gençlik* filmindeki gibi?"

Gözlerimi kısarak Robinson'a baktım. Asla itiraf etmeyecek olsam da Robinson bir film yıldızı olabilirmiş gibi görünüyordu. Elbette, biraz sıskaydı, fakat o yüzü yok mu? Yüzü, genç bir kızın yatak odası duvarına asılmış bir posterde olmalıydı.

"James Dean bir araba kazasında öldü. Biliyorsun, *hız yaptığı için*," dedim. Bacaklarım o kadar kötü titriyordu ki ayakta zor duruyordum. Motorun müthiş gümbürtüsü kemiklerime kadar işlemişti.

"Sadece bir kez hız yaptım," diye karşı çıktı Robinson. "Bu kötü çocuğun neler yapabildiğini görmem gerekiyordu."

Sesimin sert görünmesi için çabalayarak, "O bir kere yetti de arttı," diye bağırdım. Tabii ki çok hoşuma gitmişti. Çünkü *Yüce Tanrım*, uçuyormuşuz gibi hissetmiştim. Yine de, yamaç paraşütü yapmak veya uçaktan atlamak gibi çalıntı bir Harley Davidson'ın arkasında yüz seksen kilometre hızla gitmenin de insanın hayatı boyunca sadece bir kez yapma gereği duyacağı türden bir şey olduğuna

son derece emindim.

Robinson benzinin parasını ödemek için istasyona girdi ve elinde iki vitaminli su ve bana sorarsanız *pepperoni* aromalı bir bahçe hortumuna benzeyen bir Slim Jim kurutulmuş sosisle çıkageldi. Fakat Robinson bildim bile berbat yiyeceklerden hoşlanmıştı.

Kasabanın merkezine doğru ufak bir gezintiye çıktık. “KURTULUŞA ERDİN Mİ?” yazılı bir tabela takan bir adam vardı. Fakat tabelanın üzerinde İsa veya meleklerin resmi yerine iki parmağını zafer işareti yaparak havaya kaldırmış yeşil derili bir uzaylı çizimi vardı. Robinson adamla konuşmak için durdu. Elbette.

Paçuli ve gıda mayası gibi kokan bir doğal besin dükânına girdim ve akşam yemeğimiz için biraz sebze aldım. Dışarı çıktığımda Robinson adamın verdiği bir el ilanını okuyordu.

“Ruhani bir arayışa çıkabiliriz,” dedi Robinson. “Yıldız Yaşlılarımız ile tanışabiliriz.”

Broşürü Robinson’un elinden kapıp bir geri dönüşüm kutusuna atarak, “Kesinlikle olmaz, Köftehor,” dedim. “Kulağa ne kadar muhteşem gelse de bu yolculuğu planlamak için aylarımı verdim ve son kez baktığımda sözüm ona Yıldız Yaşlılarımız ile iletişim kurmak yapılacaklar listemde yoktu.”

“Bir motosiklet çalmak da yoktu ama bak sonu ne kadar iyi oldu.”

Robinson bu sonuç yüzünden kendisiyle çok gurur duyuyor gibiydi.

“Tamam, güzel,” dedim. “Şimdiye dek her şey harikaydı. Fakat ülkeyi çalıntı bir motosikletle gezemeyiz. Birincisi, yakalanırız. Dahası, popomun buna dayanabi-

leceğini sanmıyorum.”

Robinson güldü. “Şu anda ciddi biraz öfkeli görünüyorsun. Öyle misin?”

“Hayır,” diyerek yalan söyledim. “Ama bir dahaki sefere aracı *ben* seçeceğim.”

“Of, Axi—” diye söze başladı Robinson.

“Bu yolculuğun büyük bir hataya dönüşmesini istemiyorum, anladın mı?” diyerek sözünü kestim. “Hapse girmeye meraklı değilim.”

Robinson eğilerek Soul Connections hediyeelik eşya dükkânının önündeki kaldırımda duran sergiden sarmal bir cam küre kaptı. Küreyi yüzümün önünde sallıyordu. “Kozmik, tuhaf ve muhteşem olan her şeyin adına aklındaki tüm şüpheleri yok ediyorum.” Robinson fiyat etiketine baktı. “Sadece beş dolar doksan beş sent. Tam bir kelepir!”

Robinson hızla mağazaya girdi ve bir dakika sonra mor, kadife bir çantanın içine konulmuş olan küreyle dışarı çıktı. Çantayı elime tutuşturdu. “Bu şey sihirli,” dedi. “Bir daha bana asla sinirlenmemeni sağlayacak.”

“Sakin bu küreye güvenme,” dedim soğuk bir ifadeyle. Fakat kendimi ona gülümsemekten alıkoyamamıştım. “Teşekkürler. Gerçekten çok güzel.”

“Axi,” dedi Robinson, sesi yumuşamıştı, “Eğer bu yolculuk bir hataysa hayatımız boyunca yapacağımız en iyi hata olacak.”

Ve bana o andaki bakışından ötürü, bir şekilde Robinson’un haklı olduğunu biliyordum.

Humboldt Sekoya Eyalet Parkı'ndaki kamp alanında durduğumuzda yedi saattir yoldaydık. Robinson tali yollarda kalmaya devam etmişti ve ben bu durumdan hiç şikâyetçi değildim. Oregon plakalı siyah bir Harley arayan polisler tarafından kenara çekilme korkum tümüyle kaybolmamıştı, fakat evden giderek uzaklaştıkça bu konuyu daha az düşünür olmuştum.

Motoru park alanına çektiğimizde güneş iyice ufku üzerine inmişti ve yemyeşil ağaç örtüsünün içine girdiğimizde güneş tamamen batmıştı. Gölgeler etrafımızı sararken Robinson kısa bir ısıklık çaldı.

Balta girmemiş, yaşlı sekoyalar. Onları nasıl tasvir edebilirim ki? Tepemizde gizemli bir şekilde yükseliyorlardı ve sanki *canlıydılar*. Sıradan ağaçların da canlı olması gibi değildi, sanki ruhları varmış gibi canlıydılar. Yol yorgunu iki genç altlarından geçerken onları pek de umursamayarak izleyen bilge, kadim yaratıklarım gibi gelmişti. Hava serindi, birazcık nemli olmasıyla beraber aşırı derecede sessizdi. Kilisedeymişiz gibi hissettim.

“Tüm o Kelt rahipleri olayını artık çok iyi anlıyorum,” diye fısıldadı Robinson.

“Sanırım Kelt rahipleri aslında meşe ağaçlarına taparlardı,” diye belirttim. “Antik İrlanda’da sekoya yoktu.”

Robinson beni d rtterek, “ okbilmiş,” dedi.

Elimi pürüzlü, soğuk bir ağaç gövdesine koydum. “Görkemli bir s k net,” dedim usulca, bu kelimelerin ağzımda bıraktığı tadı hissedebiliyordum. Biraz fazla iddialıydı: bunu g nl ğ me yazmayacaktım. Ancak, buradakiler gibi kızılağa ları görmüş olan *gerçek* yazarlar vardı ve onlardan gizlice alıntı yapabiliirdim, değil mi? “Bildiğimiz ağaçlara benzemezler, başka bir zamandan gelen elçilerdir,” dedim.

“Hı?” dedi Robinson.

“John Steinbeck, *K peğim Charley ile Amerika Yollarında* adlı kitabında böyle yazmış.”

Robinson i  geçirdi. “Bana verdiğin kitaplardan biri.”

“Senin de okumadığın.”

Robinson eskiden ona verdiğim yığınlarca kitabı okumayı ihmal ettiği için kendini suçlu hissediyormuş gibi yapardı ama sonunda umursamayı bırakmıştı. “ nce *Cennetin Doğusu*’nu okumam gerektiğini sanıyordum,” dedi.

“Başlayınca haberim olsun,” dedim. “Hiç umudum yok ama.”

“Sen de bana, sana verdiğim Will Oldman, CD’sini dinlediğinde haber verebilirsin.”

“iPod’uma yükledim ama biliyorsun, iPod’um bozuk,” diye belirttim. “Oysa senin g zyuvarların gayet iyi durumda.”

Bir piknik masası, ateş yakmak için bir çukur ve soğuk, temiz su için bir musluk bulunan, etrafı bir sekoya çemberiyle çevrili k  uk bir açıklık olan kamp alanımızı bulduk.  adırımın kancasını sırt çantamdan çıkardım.

Çadırım asker yeşili bir mühendislik harikasıydı: iki kişinin ve uyku tulumlarının sığabileceği kadar büyüktü, ağırlığı yarım kilodan azdı ve katlanıp bir paket Wonder Bread sandviç ekmeği büyüklüğündeki bir çantaya sığabiliyordu. Robinson çadırıma göz gezdirdi, etkilenmişti.

“Nasıl kurduğuma dikkat et,” diye talimat verdim. “Çünkü yarın gece sen yapacaksın.”

Robinson sinsice sıratarak, “Evle ilgilenme işinin kadınlara, yiyecek için avlanma işinin ise erkeklere ait olduğunu sanıyordum,” dedi.

Kahkahayla güldüm. “Tornavidanla bir geyik mi öldürmeyi planlıyorsun? İyi şanslar.”

“Daha ziyade sincap düzeyinde bir şeyler düşünüyordum,” dedi Robinson, fakat bu bile saçmaydı çünkü Robinson asla hiçbir canlıya zarar vermezdi. Demek istediğim, bir sivrisineği öldürmek için bile dişlerini sıkması gerekirdi.

Satın aldığım sebzeleri, iri bir parça eski Hollanda kaşarını ve çok sevdiğim ama görünüşe göre fazlasıyla egzotik olduğu için Klamath Şelaleleri’nde bulamadığım ince bazlamayı, yani lavaşı poşetten çıkardım.

Robinson, mantarları ve biberleri dış kabuklarını soyduğum çubuklara geçirmemi izlerken, “Bak sen,” dedi. “Sanırım *Survivor*’da hiç zorluk çekmezdin.”

Robinsona bakarak gözlerimi yuvarladım. “Bu şeyler için para ödedim, Robinson. Yabani yeşilbiber ve peyniri ormandan toplamadım. Şimdi gidip ateş yakmak için dal parçası filan toplayacak mısın?”

“Odun da alamadın mı?” diye sordu Robinson, fakat uslu bir çocuk olup yakacak bir şeyler bulmak için çalılara doğru sallana sallana yürümeye başladı.

Kısa süre içinde güzel bir ateşimiz olmuştu ve titrek

alevlerin üzerinde kebablarımızı kızarttık. Lavaş parçalarının arasına peynir dilimleri koydum, sonra lavaşı alüminyum folyoyla sarak peynir eriyene kadar ateşin yanında beklettim. Her şey hazır olduğunda şaşırtıcı derecede rahat bir sırt desteği sağlayan yeşil, elastik yosunlarla kaplanmış devrik bir kütüğe yaslandık. Tabağımız yoktu ve sebzelerin bazı yerleri biraz yanmıştı, yine de hayatım boyunca yediğim en iyi akşam yemeği idi. Tadı özgürlük gibiydi.

Robinson aşçılığımıza iltifat etti, fakat bir saat geçmeden abur cubur için sırt çantamı kurcalamaya başladı, aşırı vitamin almaktan mustarip olduğunu iddia ediyordu.

“Bunun içinde başka neyin var?” diye sordu, “Benim için Fritos, Oreo veya korkunç ama lezzetli bir şeylerin olduğunu biliyorum.” Robinson’un haritayı, tüy gibi hafif iki yağmurluğu, Dr. Bronner sabunumu, diş fırçamı ve günlüğümü çantamdan çekip çıkarmasını izledim.

“Onu açarsan seni öldürürüm,” diye uyardım.

Nihayet, Robinson bir kalıp çikolatayı havaya kaldırdı, muradına ermişti.

“Yarısı senin, yarısı benim,” dedi Robinson.

“Çeyreği senin, çeyreği de benim,” diye düzelttim onu, “idare etmemiz için paylaşıyorum.”

Robinson güldü. “Plancı birisin, biliyorum. Her şeyi önceden belirlersin. Fakat Batı Yakası’nda çikolata kıtlığı olduğunu ciddi ciddi düşünüyor musun?” Robinson elini uzatarak bana küçük bir parça çikolata verdi. Parmak uçlarımız birbirine değdiğinde çarpılmış gibi irkildim. Bu durum ikimizi de şaşırttı.

“Aniden gerildin,” dedi Robinson. “Burada güvendesiniz, Axi. Bizi kimse bulamayacak.” Robinson motosikletin yanına gitti ve motorun selesini sevgiyle okşadı.

Robinson yeni oyuncağını okşarken ben ise yaşlı Walt Whitman'ın da söyleyeceği gibi “daha tatlı, daha nadir, daha sağlıklı havayı” içime çekerek sakinleşmeye çalıştım. Gece yaklaşıyordu, karanlığı ve daha derin bir sessizliği de beraberinde getiriyordu. Sanki tüm dünyada sadece ikimiz vardık.

Robinson'a her zaman düşündüğüm hemen hemen her şeyi söyledim, fakat bunu söyleyemezdim: bulunmaktan endişe etmiyordum. Aniden başka bir şey yüzünden endişelenmeye başlamıştım.

Uyku düzeni.

Çadırın içine uyku tulumlarımızı serdim. Kıpırdayacak bir santim bile yer kalmamıştı. Robinson ve ben *dip dibe* olacaktık.

Robinson hâlâ çadırın dışındaydı, ateşe yaprak atıyordu ve yaprakların bükülüp kararmasını izliyordu. “Eşyaları ağaca asmamız gerekir mi? Yani, aylardan korumak için?” diye seslendi.

Uyku tulumumu düzelterek Robinson’u, “Bu civarda ayı bulunmaz,” diye temin ettim. Tulumum pembe kamuflaj kumaşındandı. Fena halde çirkindi, fakat indirimdeydi. “Sadece kanada geyiği bulunur. Benekli baykuşlar. O tür şeyler işte.”

Robinson başını çadıra soktu. “Bunu gerçekten biliyor musun?” diye sordu. “Yoksa sadece kendini rahatlatmak için mi böyle söylüyorsun?” Robinson doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Beni çok iyi tanıyordu.

“Yüzde altmış emin sayılırım,” diye itiraf ettim. “Ya da daha az.”

Robinson hiç şaşırılmamıştı. “O halde, eşyaları iple ağa-

ca asacağım.”

Başını çadırdan geri çekti, onun çadırın etrafında hışırtılar çıkardığını duydum. Kamp yapmanın gereksinimleri konusunda acemi olduğundan veya çikolatadan biraz daha aşırıldığından işini halletmesi epey uzun sürdü. Her ne yapıyorsa onun sırrı olarak kalmasının bir mahsuru yoktu.

Robinson, başım bir kez daha çadıra soktuğunda sırtıyordu. Ağzının kenarında küçük bir erimiş çikolata lekesi vardı. “Çadırın içi çok samimi, değil mi?”

Daha sonra botlarını çıkardı ve sürünerek çadıra girdi, artık buraya samimi demek yetersiz bir ifade olurdu. Bedenim bana aniden hiç olmadığı kadar diri, tuhaf—ve *dişi*— gelmişti. Motor yağı ve ter kokuyor muyum, diye merak ediyordum. Robinson’un kamp ateşi gibi, sabun gibi, *erkek* gibi koktuğunu fark ettim.

Robinson lisemizdeki kızlardan istediğini elde edebiliyordu. Okulu bıraktıktan sonra bile (ve okulu bırakan diğer herkes sosyal bir felaket olarak nitelendirilse de) amigo kızların ve öğrenci konseyindeki kızların hepsi hâlâ onu okul balosuna götürmek istiyordu. Bazen bu kızların Fıçıdaki Maymunlar oyunundaki parlak renkli ve plastik küçük oyuncak parçaları gibi Robinson’un kollarını çekerek sarkıttıklarını gözümde canlandırırdım.

“Onlar ilgimi çekmiyor,” derdi Robinson. Sonunda şunu sorma cesaretini göstermiştim: kim—veya ne—onun ilgisini çekiyordu? Robinson gülmüştü, bazen yaptığı gibi kolunu omzuma atmıştı.

“Sen ilgimi çekiyorsun, UK,” demişti usulca. Sanki bu söylediği her şeyi anlatıyordu.

Fakat bunun gerçek anlamı neydi? Çünkü görebildiğim kadarıyla benimle o şekilde ilgilenmiyordu. Birkaç

kez el ele tutuşmuştuk; mesela, sinema salonunda *Dehşet Kapanı*’nı veya *Paranormal Aktivite*’yi izlerken. Bir keresinde de bir biranın dörtte üçünü içtiğimde ona uyduruk bir şekilde iyi geceler öpücüğü vermiştim.

Fakat hepsi bu kadardı, millet.

Şimdiyse yan yana uzanıyorduk, başımızın sadece bir metre üstündeki çadır tavanına bakıyorduk. Rüzgârın ağaçların tepelerinde çıkardığı sesi ve Robinson’un soluk alıp verişini dinliyordum ve birlikte yolculuk yapmanın uygulama söz konusu olduğunda ne anlama geleceğini düşünüyordum. Üstümü nerede değiştirecektim? İç çamaşırlarımla uyumak istersem ne olacaktı? Robinson sabah beni dağılmış, uykulu, dağınık saçlı, kırmızı yanaklı ve küçük bir hayvanı bile öldürebilecek nefesimle gördüğünde ne düşünürdü?

Asıl sorun bu değildi. Hayır, asıl sorun—veya en azından önemli olan—dip dibe uyuyacağımız gerçeğiydi. Baş başa. Aramızda oyuncak bir ayı bile olmadan.

Robinson kıpırdandı, rahat bir uyku pozisyonu bulmaya çalışıyordu. Benimle aynı şeyleri fark ettiğine şüphe yoktu. Boğazımı temizledim.

“Sen bir şey söylemeden belirteyim,” dedi Robinson, “işte anlaşılmamız.”

Neredeyse kalbimin küçük bir tamtam dansı yaptığını duyar gibiydim.

“Hırsızlık — şey, iyi bir şey değil Axi fakat o kadar kötü de değil. Demek istediğim, motosiklete iyi bakıyordunuz. Ve sahibi de onu geri alacak.”

Dans eden yüreğim sakinleşti. İkimizin hakkında konuşacağımızı sanmıştım. Dürüst olmak gerekirse hırsızlık meselesini çoktan atlatmıştım. Annem hep, “*Pişmanlık*,

zaman kaybından başka bir şey değildir,” derdi. Kasabadan kaçmadan önce bu basmakalıp sözü çok sık söylerdi. Belki de bu söz bizi terk etme konusunda ona kendini daha iyi hissettiriyordu.

“Ve bir şey olur da geri alamazsa,” diye devam etti Robinson, “sigortası kaybını telafi edecektir ve bunun yerine yepyeni bir motosikleti olacaktır.”

Robinson her şeyi çok basitmiş gibi gösteriyordu. Belki de öyleydi. Bazı bakımlardan *ikimiz* hakkında konuşmaktan daha kolaydı.

Robinson yan döndü, artık yüzü bana dönüktü. Burnunun güneşten yandığını fark ettim. Çenesi belli belirsiz koyu renk kirli sakalla kaplıydı. Yutkunurken âdemelmasının oynayışını izledim. Gözlerimiz buluştu, fakat ben bakışımı hemen başka yöne çevirdim.

Robinson uzanarak bir tutam saçımı alnımdan çekti. Nefesimi tuttum.

Aniden, evden kaçmış olmanın bugün katlanabileceğim heyecan kotasını doldurduğunu anladım. Eğer Robinson başka bir yerime dokunursa infilak edip milyonlarca parçaya ayrılabilirdim.

Fakat Robinson bana yeniden dokunmadı. Gülümsedi. “Tatlı rüyalar Axi Moore,” dedi usulca. Sonra da arkasını döndü.

İçim hafifçe sızladı ama nedeninden tam olarak emin değildim.

Uzun süre karanlığa öylece baktım; altımdaki soğuk, sert zeminle yanımdaki Robinson'un tatlı sıcaklığı arasındaki zıtlığı hissediyordum. Düşünceler durmaksızın zihnime hücum ediyordu: *Ya Robinson ve ben yakalanırsak? Ya da korkup eve dönersek? Ya da yola devam edersek ve her gece yan yana uzanırsak, çocuklar gibi masumane bir şekilde? Ya öpüşürsek? Aşk kelimesini fısıldarsak veya bu kelime sonsuza dek söylenmeden kalırsa?*

Muhtemelen buna sadece ben takardım. Robinson'un umursayıp umursamayacağını bilmiyordum. Başımı çekinerek omzuna koydum, fakat Robinson kılını bile kıpırdatmadı.

Nihayet uykuya daldığımda rüyamda bir uçurumun kenarında durduğumuzu, aşağıya doğru baktığımızı gördüm. Rüyamdaki Robinson elimi tutuyordu. "Endişelenme," dedi. "Sadece bir uçurum gibi görünüyor. Aslında burası bir dağ ve baktığımız yer aşağıya değil yukarıya doğru gidiyor."

Robinson rüyalarda bile iyimser biriydi.

Ertesi sabah, Robinson dağılmış ve sevimli halde yalpalayarak çadırdan çıktığında çantalarımızı çoktan toplamıştım, Kaliforniya dağları ile Pasifik Okyanusu arasındaki küçük bir kasaba olan Bolinas'a gitmek için rotamızı belirlemiştim. Orayı görmek istememin temel sebebi kasabanın aslında bir sır olarak kalmasının gerekmesiydi. Orada yaşayan insanlar kasabayı işaret eden tabelaları sürekli sökerler. Fakat bu durum beni bu yerle ilgili bu kadar önemli olan her ne ise onu keşfetmekten alıkoyamayacaktı.

Robinson eşyaları motosiklete yüklerken bana sataşarak, "Belki de," dedi, "Uslu Kız'm içinde, derinlerde bir yerde bir isyancının kalbi vardır."

"Bu çılgın yolculuğu önererek bunu sana zaten kanıtlamadım mı?" Motora çıkarak Robinson'un arkasına oturdum ve talimat verdim, "Şimdi, *sür!*"

Doğal olarak, dönmemiz gereken sapağı ilk seferinde kaçırdık, fakat nihayet oraya vardığımızda biraz şaşırmıştık.

"Kendilerine saklamak istedikleri şey *bu* muymuş?" diye sordu Robinson.

Kasabanın merkezinde birbiriyle kesişen iki yol vardı. Bilginiz olsun diye söylüyorum, denize bakmayan Coast Cafe adında bir restoran ve eski moda görünen bir de bar vardı. Kabul etmek zorundaydım. Bolinas pek de büyüleyici sayılmazdı.

Yine de, yakındaki kumsal çok güzeldi. Ayakkabılarımızı çıkarıp kumlarda oturduk, mavi sulara bakıp güneşin omuzlarımıza vurmasını hissettik. Yabani sayılabilecek bronz tenli çocuklar etrafımızda koşuşturup martılara taş atıyordu. Robinson ayak parmaklarını kuma gömmeye

başladı ve onu birkaç kez yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakarken yakaladım.

“Eee ne düşünüyorsun?” diye sordum sonunda. Sorumdaki hafif tedirginliği fark etmemiş olmasını umuyordum.

Robinson bir an bile duraksamadan, “Mısırlı sosisleri,” diye cevap verdi.

Bazen onu gerçekten öldürebilirim.

Beni, *bizi*, düşünüyor olabilirdi; fakat bunun yerine akli mısır unu kaplanmış sosislerdeydi.

Smiley’s Schooner Bar’a girdik ve Robinson, Ernie’nin yerindeki tezgâha gidiyormuş edasıyla bara yaklaştı. “İyi öğlenler efendim,” dedi. “iki Rainier bira lütfen, bir de mısırlı sosis.”

Yemin ederim, Robinson’un bir soyadı seçmesi gerekseydi, bu kesinlikle mısırlı sosis, patates kızartması ve bol yağda kızartılmış krema dolgulu çörek olurdu.

“Kimliğiniz?” dedi barmen.

Robinson cüzdanını çıkardı. Barmenin bakışı Robinson’ın sahte ehliyetinden yüzüne, sonra tekrar ehliyete kaydı. “Pekâlâ. . . *Ned Dixon*.” Barmen bana döndü.

Omuz silktim. “Motoru ben sürmüyorum, anlıyorsunuz ya, o yüzden ehliyetimi evde bıraktım.”

Barmen dolgun kollarını kavuşturdu. “Dinleyin çocuklar, caddenin karşısına geçip pastaneden kendinize birer külah nefis dondurma almaya ne dersiniz?”

Robinson, “Aslına bakarsanız, bende laktoz intoleransı—” diye konuşmaya başladı fakat sözünü kestim.

“Ah, *anlıyorum!*” Sesim şaşırtıcı derecede sert çıkmıştı. “Afganistan’da savaşıabiliriz ama bir bira alıp güneybatımını izleyemeyiz, öyle mi?” Bar tezgâhının kenar-

rına tutundum ve öne doğru eğildim, düşmanca bir tutum içimden dalgalar halinde dışarı akıyordu. Bu duygunun neyden kaynaklandığını bilmiyordum, fakat birine öfkelenmek nedense iyi hissettirmişti kendimi. Önemi olmayan birine, bir daha asla görmeyeceğim birine sinirlenmek.

Muhtemelen daha da bağırabilirdim, fakat Robinson beni sürükleyerek dışarı çıkardı. Sonra da resmen kahkaha boğularak iki büklüm oldu. “Afganistan’da savaşmak mı?” dedi hırıltılı bir sesle. “Biz mi?”

“Ağzımdan öyle çıktı işte,” dedim, az önce neler olduğundan hâlâ emin değildim. Ben de hafifçe kıkırdamaya başladım.

Robinson gözlerini sildi. “Sen birayı sevmezsin bile.”

“Prensip meselesiydi. Birçok kişi daha altılı bira pake-ti satın almalarına izin verilecek yaşa gelmeden Afganistan’da ölüyor.”

“Her gün bir sürü insan ölüyor, Axi. Gizli kasabalarda alkol yasalarının adaletsizliği hakkında barmenlerin üstüne gitmiyorlar. Bir sonraki sefere ne bulacağını görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Robinson, önümde yürürken barmene çıkışmama hâlâ gülüyordu.

Robinson’ın küstah ses tonu kaldırımında aniden durma yol açtı. Evet, *gerçekten* her gün insanlar ölüyor. Carole Ann gibi bazı insanlar ayakkabılarını bile bağlamayı öğrenmeden önce ölüyor. Diğerleriyle liseden mezun olmadan önce ölüyor.

Kahretsin, ikimizden biri bu çılgın yolculukta ölebilirdi.

Böyle bir şey olmadan önce yapmamız gereken bir bira almaktan çok daha önemli bir sürü şey vardı. Köşeyi dön-

düm ve barın arkasında motoru park ettiğimiz boş alana yönelen Robinson’a yetişmek için acele ettim. Fakat şu anda motorun hemen yanında deri bir ceket ve motosiklet dizliği giyen bir adam duruyordu, adam motorumuza uzun uzun ve beni huzursuz etmeye yetecek kadar dikkatlice bakıyordu.

“Güzel motor,” dedi adam. “Oregon’da bunun aynısına sahip olan bir kuzenim var.”

Akciğerlerim birileri tarafından az önce sıkılıp havası boşaltılmış körükler gibiydi. Geri çekildim. Kaçmalı mıydık?

Fakat Robinson tırsmadı. “Kuzeninin zevki iyiymiş,” dedi. Dizlikli’nin arkasındaki motosiklete baktı. “Bu aralar bir Fat Boy’a mı biniyorsun? Bu modeli severim ama şuradaki sevgilim daha büyük motosikletlerden hoşlanır.” Robinson ağır ama samimi bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı, sanki o ve Dizlikli bir Harley hakkında tamamen aynı fikirde olan iki ahabtı.

Dizlikli adam yine de Robinson’u tartıp biçiyordu: Robinson daha uzundu ama elli kilo kadar daha hafifti. Bense kaçmayı düşünüyordum — bir de Robinson’un sevgilisi olduğumu söylemesini. Bu, kulağıma çok ilginç gelmişti. Ama bu konuda ciddi miydi yoksa sadece sergilediği oyunun bir parçası mıydı?

“Hey, indirimli içki saati bitmek üzere,” dedi Robinson.

Dizlikli, Robinson’a son bir kez uzun uzun baktı, sonra da başını sallayarak içeri girdi.

Bense çoktan kâğıt kalem çıkarmıştım.

Motosikletinizi kullanmamıza izin verdiğiniz için çok teşekkürler, yazdım. Motorunuza gerçekten çok iyi baktık.

Ona Charley adını verdik.

Robinson omzumun üzerinden yazdıklarımı okuyordu. “Öyle mi yaptık?”

“Şimdi verdim işte,” dedim. “Harley Charley.”

Motorunuzu ödünç alabilir miyiz diye sormadığımız için özür diliyorum, fakat hiç şüphemiz olmasın, motosikletiniz yalnızca iyi amaçlar için kullanıldı. Saygılarımla, UK & Köftehor

Notu gidonlara sokuşturdum. Hayatım boyunca araba hırsızlığı yapmışım gibi, “Hadi gel. Başka bir araç bulma vakti,” dedim. Ancak, tüm Bolinos’un merkezinde sadece beş tane kadar araba vardı.

Gümüş rengi bir Pontiac’ı göstererek, “İşte şu,” dedim.

Robinson başıyla onayladı. “Çok sıkıcı,” dedi. “Ama mantıklı.”

Kollarımda ve bacaklarımda başlayan ürpertiye hissedebiliyordum. Robinson hızlıca etrafına bakındı ve arabaya bindi. Ben de yolcu tarafına daldım, kapıları kilitlemeden bıraktığı için arabanın sahibine içimden teşekkür ediyordum.

Robinson sırt çantasından küçük bir şarjlı matkap çıkarak matkabın ucunu kontağa soktu. Parlak metal zerelerinin koltuğa düşmesini izledim.

“Yanında bir matkap mı getirmiş?” diye düşündüm.

Oradan geçen kır saçlı bir sörfçü bize doğru bakıyordu. Gülümseyip el salladım.

Robinson’a tıslayarak, “Acele et,” dedim.

Robinson tornavidasını çıkarıp ezilmiş kontağa soktu. “Bir dakika daha.”

İçimdeki adrenalin ürpertisi daha da yoğunlaştı. Hatta acı verici düzeydeydi.

“Kilit pimini kırmam gerekiyor,” diye açıkladı.

Sanki çok da umurumdaydı! Tek istediğim arabanın motorunun çalışmasıydı. Derin bir nefes aldım. Kasabadan her an toz olabilirdik ve her şey normale dönerdi — daha doğrusu, *yeni* normal akışına dönerdi.

O sırada iki kişi Coast Cafe’den dışarı çıktı — ve gümüş rengi Pontiac’larına doğru yöneldiler. Kadınla göz göze geldim, kadının ağzının şaşkınlık içinde bir karış açıldığını gördüm. Adam koşmaya başladı. “Hey,” diye bağırdı adam. “*Hey!*”

Adamın kolları öne doğru uzanmıştı ve bizden sadece birkaç metre uzaktaydı, tam o sırada motor aniden gürlereyerek canlandı. Robinson arabayı geri vitese aldı ve geri geri giderek caddeye çıktık. Bir dakika sonra şehirden uçarak çıkıyorduk, kırk kilometre hız sınırı olan bir bölgede seksenle gidiyorduk.

“Charley’yi özleyeceğim,” dedim, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Robinson başıyla onayladı. “Ben de.”

“Ama Bolinas’ı özlemeyeceğim,” diye devam ettim.

Robinson sırtarak, “Oraya gitmek *senin* fikrindi,” diye hatırlattı.

Omuz silktim ve rahatlayarak derin bir iç geçirdim. Güneş ışınları mavi okyanusun üzerinde koyu kırmızı görünüyordu, kalp atışlarımın bile normale dönmesinden önce güneşin yavaşça batmasını, sonra da tümüyle gözden kaybolmasını izlemek beni sakinleştirmişti.

Güzel şeylerin bu kadar kısa sürebilmesi son derece hayret verici.

O gece Golden Gate Köprüsü'nden geçtik, karanlık San Francisco Körfezi'nden geçerek Presidio'nun dar sokaklarına girdik. Arabamız başımızın üstünde sağlam bir çatı sağladığından —ve görünüşe göre polisler şehirde kamp kurulmasını uygun görmediğinden—geceyi Pontiac'ta geçirmeye karar verdik.

Ben arka koltuğa kıvrıldım, Robinson ise zorlukla da olsa ön tarafa kıvrıldı. Aramızdaki onca iç döşemeden dolayı birbirimize değmek gibi bir durum (daha doğrusu değmemek) söz konusu değildi. Küçük bir parçam rahatlamış hissediyordu, fakat çok daha büyük bir parçam “klostrofobik hissedecek kadar samimi” olan çadırı özlüyordu.

O gece fark ettiğim şey şuydu: yarım metreden daha az mesafede olsa bile Robinson'u özleyebiliyordum.

Genel olarak bir şeyleri özlemek hakkında bir teori geliştirmeye başlıyordum. Bu durumum, Harley Charley'yi arkamızda bıraktığımızda başlamıştı ve yol boyunca onu düşünmeyi bırakamamıştım. Eğer bir motosikletin sunduğu gümbürtülü yolculuk veya babamın uykusunda konuşurken belli belirsiz mırıldanması veya şimdi olduğu gibi

Robinson'un yanında uyumak gibi küçük şeyleri özleme konusunda pratik yaparsam belki de bir şeyleri özlemeye alışılabildim. Böylece, gerçekten önemli bir şeyi özleme vakti geldiğinde belki bunu atlatılabildim.

Bir süre radyo dinledik, Robinson radyodaki şarkıya eşlik etti, bense ikimiz de uykuya dalana kadar detone bir sese sahip olduğum için ağzımı kapalı tuttum. Sabah olduğunda, körfezden yayılan sis sokak ışıklarını bulanıklaştırıp mat turuncu halelere dönüştürmüştü. Koltuğun üzerinden Robinson'un birbirine girmiş kol ve bacaklarına baktım.

"Kalkma vakti," diye şakıdım. Robinson bir gözünü açıp bana parmak çekti.

Herkes neşeli uyanmaz.

"Tanışmanı istediğim biri var," dedim.

"Şimdi mi?" diye sordu Robinson. Fakat ben ayakka-bılarını eline tutuşturmakla yetindim.

Son altı ay içinde Robinson'a okutabildiğim tek bir kitap vardı. *The Winding Road (Dolambaçlı Yol)*, Oregon'un güneyinde alkolik bir baba ile (benim babama çok benziyor) güzellik kraliçesi bir annenin (aynen) bir kızı olarak büyüyen birini anlatan bir biyografi. Yazar Matthea North ben olabilirmiş, belki de o yüzden yazarın hikâyesini bu kadar sürükleyici bulmuştum. Birkaç yıl önce yazara bir mektubu yazdım. Yazar da bana cevap yazdı ve aramızda bir mektubat arkadaşlığı —sanırım böyle adlandırabilirsiniz— doğmuştu.

(*Mektubat*: Robinson'un önünde asla kullanmayacağım bir kelime.)

Matthea, *bir ara ziyaretime gelebilirsin*, diye yazmıştı. Çay içip aşkın çılgınlıkları hakkında kafa patlatırız, ya da hayatın esrarları, evrenin gizemleri. . .

O sohbet gerçekleşecekse, şimdi tam zamanıydı.

Matthea'nın evi Nob Hill'de aşırı dik bir sokağın ucundaydı. Zili çaldım ve sundurmada gergin bir biçimde bekledim. Robinson burada ne işimizin olduğunu bile bilmiyordu ve ben ona söylemeyi reddetmişim. Bana sorarsanız, hayatta insanın başına yeteri kadar güzel sürpriz gelmiyor. Doğum günü, Noel, yani saymaya kalkarsak bir yıl içinde sadece iki şey var.

Ancak, ön kapı açıldığında Robinson'dan bile daha çok şaşırmıştım. Matthea North ve benim çocukluğumuz bakımından bir sürü ortak yanımız olduğundan sanırım Matthea'nın benim biraz daha yaşlı bir versiyonum olacağını düşünmüştüm: ince, orta boylu, güzellik kraliçesi bir annenin nispeten daha az göze çarpan bir güzelliğe indirgenmiş dolgun dudakları ve büyük gözleri.

Matthea, Bilbo Baggins'e² benziyordu. Çingene kıyafetleri giymişti. Bir buçuk metreden kısaydı, her yeri şallar ve kolyelerle bezenmişti ve elimi tutmak için bana doğru uzandı. "Sen Axi olmalısın," dedi. Kadının pembe yanaklarına iyice gömülmüş olan yeşil gözleri bana dostça parılıyordu.

Yutkundum. "Evet!" dedim neşeyle. "Robinson, bu. . . biricik Matthea North."

Robinson yüzünde büyük, muhteşem tebessümüyle Matthea'ya doğru döndü. "Hey, o kitabı siz yazmıştınız—bizimkinden bile beter olan şu kasaba hakkındakini yani." Robinson, kadının kıyafetlerinden ürktüyse bile hiç belli etmedi.

Matthea güldü. Yaşlı kadınlar Robinson'a bayılır.

Karanlık evde Matthea'yı izledik, Matthea ise çok-

² J. R. R. Tolkien'in *Yüzüklerin Efendisi* kitap serisindeki kurgusal Orta Dünya evreninde bir hobbit karakteridir.

tan Mark Twain'in yaşadığı en soğuk kışın aslında San Francisco'daki bir yaz olduğuyla ilgili ünlü sözünü asla söylemediğinden ama bugün resmen kutup soğuşu olduğu için aslında söylemesi gerektiğinden bahsetmeye başlamıştı. Kuş şakımaları yıllar geçtikçe nasıl da trafiğin sesiyle rekabet edecek kadar evrimleşmiş, şu dışarıdaki kırlangıçlar insanı sağır edecek derecede gürültücü değiller miymiş? Ayrıca Lucky Feng'den aldığı kurabiyesinde kötü şans çıkmış, fakat aslında şans kurabiyelerinin icat edenlerin Japonlar olduğunu biliyor muyuz?

Matthea tozlu görünen bir Victorian kanepeye oturmamızı işaret etti. “Şu eski şarküteri hakkındaki kısa hikâyene bayıldım, Axi,” dedi, “en iyi arkadaşlar olan ama sonra ilişkileri farklı bir boyut kazanan şu kız ve oğlan hakkındaki—”

“Ah, evet, teşekkürler,” dedim telaş içinde, Matthea'nın sözünü kesmek istememiştim ama yapmam gerekiyordu.

Robinson boğazını temizledi. Düşüncelerini gerçekten duyar gibiydim: *Ernie's hakkında bir hikâye mi yazdın? Bizim hakkımızda mı?*

Robinson'ı görmezden geldim. Elbette onun hakkında bir hikâye yazmıştım. Sonuçta benim en iyi arkadaşımdı, değil mi? Beni herkesten iyi tanıyan oydu. Uyanık olduğum zamanların yaklaşık yüzde yetmiş beşinde, belki de daha fazlasında düşündüğüm kişi oydu.

“Uğramamıza izin verdiğiniz için teşekkürler,” dedim. “Robinson'un sizinle tanışmasını çok istiyordum. Ona asla bir kitabı bitirtemiyorum ama sizin kitabınızı bir gece okudu.”

Robinson manalı bir şekilde bana bakarak, “Ufkumu açtı,” dedi.

Matthea güldü. “Axi ve ben geçmişimizle ilgili bazı ortak ayrıntıları paylaşıyoruz, yanılıyor muyum? Fakat Axi, benim o yaşlarda olduğumdan çok daha akıllı.”

“Axi daha huysuz,” dedi Robinson. “Orası kesin.”

Robinson’ın bacağına tekme attım — hafifçe.

Matthea bir sürahi dolusu buzlu çay ile bir tabak limonlu kek getirdi ve Robinson kekten iki dilim yedi.

“Peki, yazma işi nasıl gidiyor, Axi?” diye sordu Matthea.

“İh, şu sıralar pek yazmıyorum,” diye itiraf ederek kendi kek dilimime uzandım. “Lütfen devam edebilmenin bir sırrı olduğunu söyle. Vazgeçmemenin. Kendine inanmanın. Öyle bir şey işte.” Umutsuzluğumu sesimden uzak tutmaya çabalıyordum.

Matthea iç geçirdi ve şalının kenarındaki püskülleri örmeye koyuldu. “Tatlım, bunun evrensel bir sırrı yoktur. Sadece her yazarın kendi başına keşfettiği sırrı vardır. Önüne bakarak.”

Omuzlarımın düştüğünü hissedebiliyordum. Elbette. Sihirli formül diye bir şey yok. Bunu kim bilmez ki?

“Avrupalı kralların kalplerini bedenlerinden ayrı bir yere gömdürdüğünü biliyor muydun?” diye sordu Matthea.

“İh. . hayır,” dedim ve Robinson’un o sevdiğim hafifçe sırtıysıyla kaşlarını kaldırdığını gördüm. Görünüşe göre tuhaf yazar üstadım onu çok eğlendiriyordu.

“Bu onların kalplerini gerçek anlamda ve mecazen ülkelerine sunma yöntemleriydi. Sonsuza dek.” Matthea iç geçirdi. “Bana sorarsan dehşet verici bir uygulama. Ama bir metafor olarak hoşuma gidiyor. Ülkene —senin durumunda ise hikâyene—kalbini veriyorsun.”

“Ah,” dedim. “Anladım.” Büyük Amerikan Romanı’nı

henüz yazmamış olmama şaşırmamak gerekirdi. Kalbim hâlâ göğsüme sıkı sıkıya bağlıydı. Öyle değil miydi?

“Sabırlı ol,” dedi Matthea şefkatle. “Yazmaya devam et, fakat hayal kurmaya da devam et. Parlak matematikçi Arşimed’e ilhamın küvetteyken geldiğini aklından çıkarma.”

Parlak fizikçi Richard Feynman’a ilhamı bir striptiz kulübündeyken gelmişti, diye düşündüm. (İleri Fizik’ten kalacak olabilirdim ama yine de bir-iki şey öğrenmiştim.)

Sohbetin geri kalan kısmı çoğunlukla böyle geçti. Aşkın tahmin edilemez olmasına veya evrenin gizemlerine kafa yormadık, fakat Avrupalı kralların mumyalanmış kalplerinden Einstein’ın yaratıcılığın bilgidен daha önemli olduğuna dair teorisine kadar her türlü konuya değindiğimizden sohbetimizi faydalı geçen bir zaman olarak görüyordum.

Yine de, Robinsön dördüncü limonlu kek diliminin ardından biraz temiz havaya ihtiyacı olduğunu söyleyerek dışarı çıkmak için müsaademizi istedi. Robinson’un uzaklaşmasını izlerken belli belirsiz bir huzursuzluk hissettim. Bedenim istemsiz olarak ürperdi ve Matthea delici gözlerle bana baktı. Sohbetimize devam ettik, fakat daha sonra Robinson ve ben oradan ayrılmak üzereyken Matthea elini omzuma koydu. “İyi misin?” diye sordu.

Kısacık bir an için ona her şeyi anlatmak istedim. Robinson’la benim yaptığımız şeyin tüm bu zaman boyunca kendime bile itiraf etmek istemediğim gerçek sebebini söylemek istedim. Aslında Klamath Şelaleleri’ndeki sıkıcı hayatımdan kaçmamla ilgisi yoktu. Ama ona söyleyemedim.

“Harikayım,” dedim.

“Ya arkadaşın?” Matthea gözlerini kıstı ve arabaya

yaslanıp yamaçtan körfeze doğru bakan Robinson’a baktı. Robinson kollarını kaldırdı ve üşümüş gibi kollarıyla kendini sardı. Ya da sanki bir an için kendine bir konuda telkinde bulunma gereği hissetmiş gibiydi.

“O da harika,” diye ısrar ettim. *Neden yalan söylüyorsun, Axi?*

Matthea kapısının etrafındaki asmadan sarı bir çiçek kopardı ve çiçeği kulağımın arkasına taktı. “Hikâyene kalbini ver,” diye tekrarladı.

Söylediği oldukça mantıklı gelmişti. Fakat Robinson’a baktığımda kalbimi çoktan başka bir şeye —başka birine— verdiğimi biliyordum.

Tıbben imkânsız olduğunu bilmesem Robinson'un elinde bir ingilizanahtarıyla doğduğunu söyledim. Ya da bebekken emzik yerine buji emdiğini.

Onu götüreceğim bir sonraki yerin Torrance, California olmasının sebebi de Robinson'un bu mekanik genlere sahip olmasıydı — çünkü orası kesinlikle bana göre bir yer değildi. Torrance, NASCAR sürücüleri ve yarı profesyonel kafes dövüşçüleri yetiştirir. (İğrenç.) Torrance'ta bir yarış pisti, devasa bir rock 'n' roll araba şovu ve araba parçaları satan yaklaşık beş yüz mağaza bulunur.

Diğer bir deyişle, Robinson gibi biri için orası vaat edilen cennettir. Onun görmesi gereken —görmeyi *hak ettiği*— türden bir yer.

Ertesin gün öğleden sonra Cal-Am yarış pistinin otoparkında durduğumuzda Robinson derin bir nefes alarak bana çarpık, mükemmel sırtışıyla baktı.

“Axi Moore,” dedi Robinson, “bugüne kadar tanıdığım en harika insansın.”

Gülümseyerek karşılık verdim ve, “Daha dur bakalım,” dedim.

Robinson'u orta avlunun cam girişinden uzaklaştırıp bir yan kapıya doğru götürdüm. Kapanmaması için kapı aralığına *Car and Driver* dergisinin rulo haline getirilmiş bir kopyası konulmuştu.

Brad Sewell bizi pit alanında bekliyordu. Bana doğru ilerleyip sevgiyle kucaklayarak, "Alexandra," dedi. "Uzun zaman oldu, ufaklık."

Robinson'un Dale Earnhardt dövmeli bu iriyarı adamla nereden tanıştığımı öğrenmek istediği çok belliydi. Ama ben sadece, "Robinson, bu Brad. Brad, bu benim arkadaşım Robinson."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Brad. "Öncelikle size birkaç şeyden bahsedeyim, sonra da sizi kokpite götüreceğim."

İşte o anda Robinson burada bulunmasının gerçek sebebini anladı ve heyecandan her an infilak edecekmiş gibi görünüyordu.

Robinson bana döndü. "*Say Anything (Bir şey Söyle)* filmindeki gibi," diye fısıldadı.

O eski filmi en az yüz kere izlemiştik. En iyi sahnelerinden biri inek başrol oyuncusunun üst tabakadan olan gönülsüz flörtünü kapanış saatinin ardından müzeye götürdüğü sahnedir. Bunu yapabilir çünkü müzenin güvenlik görevlisiyle arkadaşdır ve çünkü Güzel Kız'ın bir tablosunu galerilerden birine asmıştır.

Bugün benim Robinson'a müzelik bir deneyim yaşatma günümdü ama benimki daha iyiydi. Brad'a birikimlerimden yüklü bir miktarı kullanarak rüşvet vermiştim ve arsızca, "seni kız kardeşlerimizin kanser servisinde kaldığı zamandan tanıyorum" kozumu kullanmıştım.

Brad, Robinson'a anlayamadığım bir şeyler anlatmaya başlamıştı, "ilk dönüş" ve "virajın normal dönme nokta-

sı” ve “dönemeçte boşa alıp gaz kesme” gibi şeylerden bahsediyordu. Fakat Robinson kendinden emin bir şekilde başını sallayarak onaylıyordu, sonra da ateşe dayanıklı bir Nomex yarış kıyafeti giydi, Brad de ona telsizli bir kask ve beş noktalı emniyet kemerini taktı.

Brad omzunun üzerinden, “Düz yolda bir aptal bile hız yapabilir; bir yarışçıyı yarışçı yapan virajlardır,” dedi.

“Ah, elbette,” dedim. Sanki neden bahsettiğini biliyordum da — ben markete bile arabayla gidemiyordum.

Robinson motoru çalıştırdı ve pit alanından çıktı. Başlangıçta çok hızlı gitmiyordu fakat bir süre sonra nasıl yapılacağını kavramış olmalıydı; çünkü motorun sesi arttı ve araba yanımızdan tekrar tekrar geçen yeşil, bulanık bir parıltıya dönüştü.

“Küçük kardeşin nasıl?” diye sordum Brad’e.

“Kanseri ilerlemeyi kesti. İki yıl oldu.”

“Bu harika,” dedim. Lizzie Sewell, Carole Ann’e gerçekten çok iyi davranmıştı. Görünüşe göre Lizzie şanslılardan biriydi.

“Ya sen?” diye sordu Brad, bense duymamış gibi yaptım. Neyse ki, tam o anda parlak yeşil araba pit alanının dışındaki yolda vınlayarak durdu ve Robinson arabanın kapısını açtı.

“Axi buraya gelmen *gerek!*” diye bağırdı Robinson.

Brad’e baktım. Bana diğer koltuğun bozuk olduğunu veya kaskının kalmadığını söylemesini umuyordum.

“Şurada sana uyacak bir tulum var,” dedi Brad.

Böylece, kendimi Danica Patrick gibi giyinmiş halde heyecandan titreyerek özel yapım bir Chevy yarış arabasının yolcu koltuğunda buldum.

“Yerlerinize, hazır ol, başla!” diye bağırdı Robinson

ve patinaj çekerek piste çıktık, sıfırdan yüz kilometreye çıkmamız yaklaşık bir milisaniye sürmüştü.

G-kuvveti beni koltuğa yapıştırmıştı ve kulaklarım motorun sersemletici, insanın kafasını zonklatan kükremesiyle dolmuştu. Gürültüyü duymakla kalmayıp aynı zamanda hissediyordum. Göğsümde titreşiyordu ve beni iliklerime kadar sarsıyordu.

Kendime hâkim olamadım: zevkten ve korkudan çılgılık attım.

Fakat sonra durdum, çünkü kendimi bile duyamıyordum. Sonra biraz daha çılgılık attım.

İlk viraja geldik ve yolun üzerinde içe doğru kıvrılan yüksek tel örgüyü fark ettim. Kavramsal düşünce yeteneğinden veya sözcükler gibi soyut şeylerden tümüyle mahrum olsam da bir şekilde tel örgünün bir kaza durumunda vücut parçalarımızın tribünlerin her yerine dağılmasını engellemek için konulduğunu anlamıştım.

Arabada cam yerine kalın bir ağ örgü vardı, o yüzden asfalt ve benzin kokan sıcak rüzgâr arabanın içine hücum ediyordu. Kaçla gittiğimizi göremiyordum ve öğrenmek de istemiyordum.

Yan yatarak virajı döndük, motor ciyaklıyordu.

Düzlüğe çıktığımızda Robinson gazı kökledi ve görüş açımın daraldığını hissettim. Bir tünelden bakmak gibiydi. Her iki tarafımdaki her şey bulanıklaşıp karar-mıştı, önemli olan tek şey önümüzdeki hava aralığı ve bu hava aralığından şimşek hızıyla geçecek olmamızdı.

Bedenim korkuyla, mutlulukla ve o anda tümüyle canlı olmanın verdiği inanılmaz duyguyla coşuyordu. Artık Alexandra Jane Moore değildim —bir yarış koltuğuna bağlanmış bir süpernovaydım.

“Hızlı, hızlı, hızlı!” diye düşündüm çılgın gibi. Ne de olsa çığlık atmak işe yaramıyordu.

Ses duvarını aşan üç tur daha attık ve nihayet yavaşladığımızda çıldırmış gibi görüldüğünden emin olduğum kocaman açılmış gözlerimle Robinson’a döndüm.

Kaskımı çıkarıp terden sıırıslıklam olan saçımı silkeleyerek, “Aman Tanrım,” dedim. “Aman. Tanrım.”

Robinson isterik bir şekilde gülüyordu. Brad yanımıza gelerek, “Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Muhtemelen beyninin titremesinin durmasını beklemek zorunda kaldığından Robinson’un cevap vermesi biraz zaman aldı. Sonra da, “Az önce hayatımın en iyi anlarını geçirmiş olabilirim,” dedi.

Bir şapşal gibi gülmeye başladım çünkü buraya gelme sebebimiz buydu, Robinson’a vermek istediğim tam da buydu.

Ânın tadını çıkar. Ne de olsa bugün elimizde olduğunu bildiğimiz tek gündü.

“Tom Cruise’un üstünde duruyorum,” diye bağırdı Robinson. “Fotoğrafımı çek!”

“Tom Cruise’un *yıldızının* üstündesin, Köftehor,” dedim. Yine de fotoğrafı çektim: kara gözlü Robinson, herhangi bir film yıldızı kadar yakışıklı, hippy bir oduncu gibi giyinmişti. Güney Kaliforniya’da bile pazen gömleğinden vazgeçememişti.

Cal-Am yarış pistinden yeni çıkmıştık ve yaşadığımız deneyim yüzünden hâlâ heyecanlıydık. Hollywood, Torrance’dan altı üstü yüz yetmiş kilometreden birazcık daha uzakta olduğu için sonraki durağımız orasıydı.

Elbette, doğrudan Şöhretler Kaldırımı’na gitmeliydik. Robinson sokak sanatçılarını (sokak çalgıcıları, sokak kumarbazları ile Demir Adam ve Kaptan Jack Sparrow kılığına girmiş adamlar) hayranlıkla seyrederken ben etrafta dolanıp bildiğim ve hayranı olduğum isimlerin fotoğraflarını çektim: Marilyn Monroe, Audrey Hepburn, James Dean ve pekâlâ Drew Barrymore ve Jennifer Aniston, çünkü hey millet, 2013 yılındayız ve iyi filmlerin hepsi siyah-beyaz değil.

Robinson Pamuk Prenses'in yıldızına zıplayarak, "Bu yer yıkılıyor," dedi. "Bak, şimdi de bir masalın üstündeyim."

"Eskiden Pamuk Prenses'tim, fakat sonra değiştim," dedim. Sonra da kalçamı geriye atıp en iyi şehvetli göz kırpmışımı sergiledim —az önce ünlü sözünü çaldığım Mae West gibi.

Sonra da arkamı döndüm ve birlikte Highland Bulvarı'na, oradan da Hollywood Tepeleri'ne ve devasa, ikonik beyaz tabelaya doğru yürüdük. Hedefimiz: Hollywood Otel. Ama Robinson bunu bilmiyordu çünkü onu şaşırtmaya devam etmek istiyordum. Yüzündeki mutluluğu —şaşırp kaldığında gözlerinin kocaman açılmasını— görmeye elimden geldiğince çok devam etmek istiyordum.

Bir otel odasında baş başa kalacağımız gerçeğinin kararımı hiç ilgisi yoktu.

(Gülmeyi kesin!)

Robinson rezervasyon masasına doğru yürüdüğümü görünce, "Buna yetecek kadar paramız var mı?" diye sordu.

Yeterince paramız olduğundan emin değildim, fakat önemli değildi. "Sırtım arabada bir gece daha geçirmeye dayanamaz ve parkta gördüğüm şu gömleksiz adamlarla birlikte dışarıda kamp *yapmayacağım*." (Ona doğruyu söyleyemesem de bu yeterince iyi bir sebep sayılmaz mıydı?)

"Şu pitonlu adamın iyi birine benzediğini düşünmüştüm," diye takıldı Robinson. "Ama hey, hayatın lükslerine de hayır demem. Oda servisimiz olacak mı?"

Başımı salladım. "İyi denemeydi," dedim, "Müsrif, hovarda."

“Bu kelimelerin anlamını kesinlikle bilmiyorum,” dedi Robinson, “fakat pahalı otel odası için yer ayırttıran ben değilim.”

Ayna kaplı asansörle sessizlik içinde on beşinci kata çıktık. Bizzat veya yansımalarımızdan birbirimizin gözlerine hiç bakmadık. Tıpkı benim aniden utanmaya başladığım gibi, Robinson da mı utanıyordu? Bilmiyordum; çünkü ona bakamıyordum.

Bir dakika sonra kapıyı açtığımızda, karşımızda son derece geniş, krem rengi bir oda vardı. Odada devasa bir düz ekran televizyon, yerden tavana kadar uzanan pencereler, küçük bir oturma alanı ve devasa bir yatak vardı.

Nefesimin boğazımda tıkanıldığını hissettim. Robinson ve ben bir çadırdaki uyumuştuk, neredeyse kucak kucağa yatmıştık. Ve bu yatak aptalca bir şekilde öylesine büyüktü ki ikimiz de yatağın birer ucuna yatabilirdik ve birbirimize hiç dokunmazdık. Yine de diğerlerinden çok daha mahrem gelmişti.

Yarış pistinin tozunu yüzümden yıkamak için lavaboya gittim. Aynadaki kızı az kalsın tanıyamıyordum. Öncelikle, fena halde duş almaya ihtiyacı vardı. İkincisi, aklıma gelen kelime *vahşi* olmuştu. Kesinlikle eskiden üstüme yapışmış olan isimlerdeki gibi *ahlak timsali* veya *iyi niyetli* birine benzemiyordum.

Aynadaki kızın solgun, mavi gözlerine baktım ve ona hafifçe gülümsedim. “*Sen de kimsin? Ne istiyorsun?*” dedim ağzımı kıpırdatarak. Ama kız bana sadece o tuhaf sırıtışıyla karşılık verdi.

Banyodan çıktığımda Robinson çoktan yataktaydı, oysa saat daha sekizi biraz geçiyordu. Robinson’un üzerinde eski bir Bob Dylan tişörtü vardı ve Robinson uzak-

tan kumandanın tuşlarına basıyordu. Televizyon açtı ama sesi kapalıydı.

Bana bakıp gülümseyerek, “Axi Moore,” dedi, televizyon ekranından yansıyan mavi ışık yakışıklı yüzünde oynayıyordu. Fısıldar gibi kısık bir sesle, “Robinson,” dedim.

“Şimdi ne yapmak istiyorsun?” diye sordu.

Az kalsın bayılıyordum. Bu, bütün soruları sona erecek olan soruydu, değil mi?

Bir an öylece dikildim, giriş holüyle yatak arasında, korkuyla arzu arasında sıkışıp kalmıştım. Bir taraftan, Robinson’un üstüne atlamak istiyordum. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek. Dudaklarını boynumda hissetmek. Pürüzsüz tenini tenime değdirmek.

Ama sekoyaların arasındayken gördüğüm rüya aklıma geldi — bir şeyin nasıl da hem mükemmel hem de dehşet verici olabileceği, hem bir dağ hem de bir uçurum olabileceği. *Yapılacak doğru şey neydi?*

Robinson aniden, “Hey, bak,” dedi, sesi canlanmıştı. *“Çizmeli Kedi.”*

Bu sayede aramızdaki gerilim yok oldu. Çocuklara göre olsa da bu filme bayılırdık. Robinson bunun Antonio Banderas’ın en iyi rolü olduğunda ısrar ediyordu ve ben de bu konuda ciddiye.

Büyük botları ve İspanyol aksanı olan kabarık tüylü, turuncu kedi sorularımı ve şüphelerimi ertesi güne kadar aklımdan uzaklaştırdı. Örtülerin altında Robinson’un yanına kıvrıldım. Çarşafar ipeksi beyazlıktaydı ve çamaşır suyu kokuyordu. Derin bir nefes aldım ve Robinson’un yanına doğru kaydım. Sonra da başımı omzuna koydum.

Robinson kaskatı kesildi. Ben de donup kalmıştım. Kendimi çok kötü hissettim ve utanç içinde gözlerimi ka-

pattım. Durumu yanlış mı algılamıştım? Kendi kendime beşe kadar sayıp devasa yatağın diğer ucuna kaçacağımı söylüyordum.

Ama Robinson'un bedeninin kıpırdandığını hissettim. Bana doğru kıvrıldı. Eğildi ve başımın tepesini öptü. Örtülerin altında eli elimi buldu. Parmaklarımız kenetlendi.

Bu kadarı yeterli, diye düşündüm. İhtiyacım olan tek şey bu.

Şimdilik.

Ertesi sabah kahvaltıda Robinson bana itiraf etmesi gereken bir şey olduğunu söyledi.

Starbucks'taydık, mikrodalgada ısıtılmış El Yapımı Özel Kahvaltılık Sandviç yiyorduk fakat bilin diye söylüyorum, sandviçlerin özel olmakla uzaktan yakından alakası yoktu. Masada, yanımızda Yıldız Savaşları'ndan bir klon askeri ile başarısız bir Michael Jackson taklidi Şöhretler Kaldırımı'ndaki yerlerini almadan önce koyu kavrulmuş kahvelerini yudumluyorlardı.

“Anlat bakalım,” dedim. Göğüs kafesimin hafifçe pırpır ettiğini hissediyordum. Üzgün olduğunu, dün gece beni öpmüş olması gerektiğini söyleyecek.

“Bruce Willis'in yaşadığı yeri görmek istiyorum.” Robinson perçemlerinin altından bana doğru bakıyordu, yüz ifadesinde sadece hafif bir mahcubiyet seziliyordu.

İçimden kafamı masaya vurma isteği geçti. Neden ondan samimi bir aşk ilanı beklemeye devam edip duru-

yordum? Robinson yüzünden bazen insan ırkının erkek ergenleri dişi ergenlerinden tamamen farklı bir tür mü, diye merak ediyordum. (Yani, erkeklerin büyük ölçüde daha az evrimleşmiş olmaları bakımından.)

Ancak, bu benim olduğu kadar onun da yolculuğuydu ve yenilgiyi kaldırabilen biri olmak istiyordum. O yüzden kahvaltıdan sonra el sallayarak en yakındaki üstü açık tur arabasını durdurduk. Tur rehberi bize bu gezinin, yıldızların *dudak uçuklatan* evlerini görmemizi sağlayacak ve gıpta edilecek hayatlarına açılan gizli bir pencere olacak *inanılmaz* bir gezinti olacağına dair söz verdi.

Bu gezintinin bana kendimi bir dikizci gibi hissettirebileceğini düşündüm ama Robinson'un bu tür endişeleri yoktu.

"Eğer yabancıların sana dik dik bakmasını istemiyorsan ünlü olmazsın olur biter," dedi Robinson.

"O zaman sanırım *Amerikan İdolü* seçmelerimi iptal etmeliyim." İyi bir şarkıcı için zor bir şarkı olan ama benim gibi biri için tam anlamıyla yıkıcı olan "I Will Always Love You" şarkısını söylemeye başladım.

Robinson acıyla cıyaklayıp kulaklarını kapattı.

Biletlerimiz Lüks Tur'u kapsadığından turda istediğimiz kadar zaman geçirebiliyorduk, bir otobüsten inip etrafta dolanıyorduk ve bir sonraki otobüse biniyorduk. Otobüsle Melrose ve Rodeo Drive alışveriş bölgelerinden geçtik; Sunset Strip'in devasa palmiye ağaçlarının altından geçtik; La Brea Katran Çukurları'nı ve Petersen Otomobil Müzesi'ni gördük. Müzede bulunan Hot Wheels Onur Listesi serisinden Robinson'u çekerek uzaklaştıracığım hiç aklıma gelmezdi.

Nihayet tepelere doğru yola koyulduğumuzda akşam olmak üzereydi.

Robinson sırtarak, “Yaklaşıyoruz, Axi,” dedi. “Eski dostum Bruce bizi akşam yemeği için evine davet edecek.”

“Tabii tabii,” dedim alaycı bir tavırla. “O halde tatlımızı da Jennifer Aniston’ın evinde yeriz.”

Robinson kırılmış görünüyordu. “Alay etmek sana hiç yakışmıyor, UK.” Fakat Robinson’un zapt edilemez gülümsemesi yeniden belirdi. “İddiaya varım Jen harika krem brüle yapar. Muhtemelen kahveyi de güzel yapıyordur, bu çok iyi olur çünkü lüks tatlıların yanında kahve içmeyi severim.” Robinson tamamıyla içten görünüyordu.

Her ne kadar çılgınca görünse de Robinson’un bu özelliğini seviyordum: *Gerçekte* inanmadığı bir şeye inanabilmeyi başarmasına yani. Anlıyor musunuz? Nelerin gerçek olmasını istediğini, nelerin gerçek olması gerektiğini hissettiğini biliyordu ve belirli bir süre boyunca, kendi iradesi sayesinde (veya mizah anlayışı veya aptalca çocuksu umudu sayesinde) o şey gerçek oluyordu.

İnanmaya inanmak. Robinson bu konuda olağanüstüydü.

Tur rehberi, “Sol tarafınızda eskiden Arnold Schwarzenegger’e ait olan evi göreceksiniz,” diye seslenerek Robinson hakkındaki düşüncelerimi ve Robinson’un da şüphesiz tatlıyla ilgili düşüncelerini dağıttı.

Robinson bana doğru iyice eğilerek Arnold’ın en ünlü repliğini fısıldadı. “Geri geleceğim.”

“Yaşamak istiyorsan benimle gel,” diye tısladım — *Terminator 2’den* bir Arnold repliği.

“Bekle, bende de bir tane var.” Robinson alnına vurdu, sözü hatırlayamıyordu.

“Sonra görüşürüz bebek³, olmasın?” diye sordum, ukalaca gülümsüyordum.

“Aaah, dilimin ucundaydı!” Robinson bana doğru uzandı ve karnımı gıdıklayarak beni avaz avaz bağırttı.

Tur rehberi konuşup duruyordu fakat biz onu dinlemeyi bırakmıştık. Gür ağaçlıklı mahallelerden geçtik, demir kapıların ardını ve gösterişli bahçelerin ardındaki devasa köşkleri görmeye çalıştık. Hava gül gibi para gibi kokuyordu.

Şoförümüz son derece dik bir dönemeçte yavaşladı ve sonra bir grup bisikletliye yol vermek için durdu.

Robinson’un elini yakaladım. “Hadi ayrılalım.”

Robinson bana döndü, bir şey anlamamıştı.

“Yan taraftan,” diye fısıldadım. Ve Robinson hâlâ anlamamış gibi görüldüğünden ona gösterdim. Üstü açık otobüsün ucundan bacağıma sarkıtıp sokağa atladım.

Diğer yolcular fark ettiyse de ses çıkarmadılar. Bir saniye sonra Robinson da yerde yanımdaydı, afallamış görünüyordu. Otobüsün motoru yeniden çalıştı ve otobüs uzaklaştı.

“Şimdiki parlak planın ne, Axi?” Robinson’un elleri kalçalarında. “Bruce Willis’in nerede yaşadığını bilmiyoruz ve muhtemelen otelimizden on beş kilometre uzaktayız.”

Gülümsemekle yetindim. “Beni izle,” dedim. Ve onu daha önce gördüğüm şeye doğru götürdüm: Bir SATILIK levhası ve açık bırakılmış bir bahçe kapısı.

“Ah, dooostum,” diye fısıldadı Robinson, aniden Kla-

³ *Terminator 2-The Judgement Day* filminde geçen unutulmaz replik.

math Şelaleleri'nden bir şapşala benzemişti. “Gerçekten mi?”

Sokağın iki yanına da bakındım. Sırtı bize dönük olan yalnız bir bahçıvan dışında kimse yoktu. Garaj yolunda sessizce ilerleyip boş evin yanından geçtik ve arka bahçeye girdik. Tahmini fiyatı rahat beş ila on milyon dolar olan bu şatafatlı Akdeniz tarzı evde her kim yaşıyorsa artık yoktu, fakat havuz hâlâ doluydu, havuzun suyu cam gibi bir zümrüt mavisiydi.

Güneş batmaya başlamıştı ve gökyüzü Japon hurması rengindeydi. Robinson bana döndü. “UK. . .” diyerek söze girdi.

Kollarımı açıp etrafımda döndüm. “*Bu* da sana artık uslu bir kız olmadığımı kanıtlamadıysa,” dedim, “daha ne yapayım?”

Robinson bir şey demedi ama benim bir fikrim vardı.

Çevik bir hareketle iç çamaşırlarımla kalana kadar soyundum ve giysilerimden oluşan yığını iteleyerek havuza daldım. Parlak su damlaları eşliğinde hızla yukarı çıkmadan önce dibe kadar indim.

Robinson’a, “Cesaretin varsa suya gir,” diye seslendim. “*Köftehor!*”

Robinson bir an tereddüt etti ama bir meydan okumayı asla geri çevirmezdi. Gömleğini çıkararak geniş, solgun göğsünü; düz karnını ve karnındaki belli belirsiz kaslarını meydana çıkardı. Daha önce çıplak teninin bu kadarını hiç görmemiştim ve fildişi rengindeki teninin pürüzsüzlüğü ürkütücüydü.

Robinson’u havuzun kenarında, baksırı hariç bütün kıyafetlerini çıkarmış halde görünce Michelangelo’nun

David'i aklıma geldi. Sebebi sırf Robinson'un da *David* mükemmelliğinde bir vücudu olması değildi (yine de çok hoştu), Robinson'da da Michelangelo'nun heykeline verdiği o güç ve kırılganlığın birleşimi vardı. Yani, Michelangelo diğer heykeltıraşların hepsinin yaptığı gibi *David*'i mükemmel göstermemişti. *David*'in başka çaresi olmadığına inanıp savaşa girdiğinde Goliath'la savaşmaya gitmeden önceki halini betimlemişti.

Robinson elini kaldırarak burnunu sıktı, artık bir Rönesans kahramanıyla uzaktan bile ilgisi yoktu. “Bombalama,” diye bağırdı atlarken. Su püskürterek su yüzeyine çıktı. “Aman Tanrım, çok soğukmuş!”

Bense güldüm. “Yani ihya edici demek istiyorsun,” dedim. “Canlandırıcı.”

Robinson bana bakarak gözlerini yuvarladı. “İnek. Sana hâlâ *kelime kürdu* diyebilirim, değil mi?” Daha sonra bana doğru yüzdü, gülümsüyordu ve ellerini omuzlarına koydu. Aniden beni öpeceğinden emin olmuştum. Bana çok yakındı ve parmakları tenimdeydi, aramızda su dışında (bir de ince, sırlıklam çamaşırlarımız dışında) hiçbir şey —*hiçbir şey*— yoktu.

Robinson bir adım kadar daha ilerledi, sonra durdu. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama sonra suyun altında gözden kayboldu. Hatırladığım bir sonraki şey beni havaya kaldırıp suyun dibine doğru fırlattığıydı. Ben çılgık atıyordum, nefes almaya çalışıyordum, gülüyordum, Robinson ise, “Şşş, şşş, polislerin gelmesini istemeyiz,” diyordu.

Hava kararana ve içlerinde yaşam olan uzaktaki evlerin ışıkları ağaçların arasından yansımaya başlaya-

na kadar yüzdük. Havuzun sığ ucunda sırtüstü süzülen Robinson'a baktım ve bu kalelerden birinde yaşamının nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Paranın satın alabileceği her şeye sahip olurdum, fakat bu, istediğim her şeye sahip olmak anlamına gelmezdi. Hatta yanından bile geçmezdi.

O gece şanslıydık. Başkasının mülküne tecavüzden yırtmakla kalmayıp otele dönecek bir araç da bulduk. Sokağın karşısındaki bahçıvan ıslak halde titreyerek bahçe kapısından çıktığımızı gördü ve bizi arabasıyla şehre geri götürmeyi önerdi.

“Estâs invadiendo,” dedi adam gülümseyerek. *“Si?”*

Robinson başıyla onayladı. *“Si,”* dedi. *“Somos traviesos.”* Robinson bana döndü. “Yani, ‘biz yaramazız’ demek.”

Kamyonetin ön kısmında Robinson’a iyice yaslanmış halde oturuyordum, ıslak giysilerimizden Robinson’un sıcaklığını hissetmeye çalışıyordum. “Gördün mü? Artık bana kesinlikle UK diyemezsin,” dedim mahmur bir ifadeyle.

“Belki KK derim,” diye önerdi Robinson. “Yani Kötü Kız.”

Gözkapaklarım ağırlaşmış kapanmaya başlamıştı. “Ya da OK. Ortaya Karışık,” diye mırıldandım.

Ayrıca, dürüst olmak gerekirse hatırladığım son şey bunu söylediğimdi. Kamyonette uyuyakalmış olmalıy-

dım ve Robinson beni kucağında odaya çıkarıp ortaklaşa kullandığımız yatağa yatırmıştı. Belki de benim için yastıkları kabartmıştı ve hatta belki beni öpmüştü. Ama öyle bir şey yaptıysa da asla bilemeyeceğim.

Saatler sonra uyandığımda Robinson'u beni izlerken buldum.

"Buradan ayrılmadan önce gerçekten bir yıldız görmeliyiz," dedi Robinson. "Kaldırımdaki pembe bir sembol veya bir yıldızın yaşadığı evi görmek yetmez."

Örtülerin altına saklandım. "Neden televizyonu açmıyoruz? Televizyonda onlardan çok var."

"Bir yıldızı gerçek hayatta görmemiz gerekiyor," diye ısrar etti.

Ama bu gerçek hayat değil, diye ısrar ediyordu eski Axi Moore. Bu çılgın bir macera. Ve ne kadar muhteşem olsa da uzun süremez.

Elbette, eski Axi'nin de yenisinin de çok iyi bildiği üzere gerçek hayatın illaki devam etmesi gerekmiyordu.

Başımı örtülerden uzattım, sonra örtülerin altına geri çektim. Robinson yatağın ucundaydı, örtüleri aniden hızla üstümden çekti. Örtüleri yakalamaya çalıştım, fakat Robinson çok güçlüydü. Kaşını esrarlı bir şekilde kaldırıp bana bakarak, "Yanında şık bir elbise getirdin mi?" diye sordu.

Kıkır kıkır güldüm. "Kaçaklar yanlarına resmî kıyafet almazlar."

"O halde neyin varsa giyin çünkü kırmızı halıda yürüyeceğiz."

Robinson'un benimle dalga geçtiğini sanıyordum, fakat yine de yataktan kalkıp hızlıca duş aldım ve ne olur ne olmaz diye yanıma aldığım Forever 21 marka kısa kimono elbisemi giydim. Birazcık da rimel ve ruj sürdüm.

Banyodan çıktığımı gördüğünde Robinson'un gözleri parladı. "Çok iyi görünüyorsun, Axi Moore," dedi. Robinson da iyi görünüyordu. Hafifçe buruşuk Oxford gömleği ve temiz kot pantolonuyla Levi's 501 reklamından fırlamış gibiydi.

Robinson beni koridordan geçirip sokağa çıkardı ve bir taksiye bindik. "Şimdi seni şaşırtma sırası bende," dedi. Sonra da taksimiz Hammer Müzesi'nin önünde durana dek eliyle gözlerimi kapalı tuttu. "Ta-tam!" dedi Robinson.

Uzun bir siyah limuzin kuyruğu önümüzde yavaşça ilerliyordu. Kaldırıma kırmızı bir halı serilmişti ve bir grup insan etrafta boş boş dolanıyordu, bir de LOS ANGELES ÇOCUK HASTANESİ YILDÖNÜMÜ GALASI yazılı devasa bir pankart asılıydı.

Hastane kelimesini görünce aniden karnımın içi taş doluymuş gibi hissettim. "Bu da ne?" diye sordum.

"Yardım toplama etkinliği," dedi Robinson neşeyle. "Bir parti. En büyük yıldız gücü, çünkü senin de tahmin edeceğin üzere Hollywood'daki hiç kimse hasta çocuklara yardım etmemekle suçlanmak istemez." Robinson takside inerek elini uzattı. "Hadi gel, içeri girelim."

"*Sen* hasta bir çocuksun, Robinson," dedim. "Yani, ruhsal olarak demek istiyorum. Gelip geçen sıradan insanların kırmızı halıda yürümesine izin vermezler."

"Fakat senin cimri bir şekilde tanımladığın gibi biz sıradan insanlar değiliz. Biz Axi ve Robinson'uz, Genel İzleyici kategorisine giren Bonnie ve Clyde'ız." Robinson beni gün ışığına doğru çekti ve büyüleyici gülümsemesiyle baktı. "Biz de buraya ait değilseniz, kim olabilir?"

Gülmekten başka ne yapabilirdim ki? "Sanırım bir Harley çalmamız bize en azından bir 'ebeveyn denetimin-

de izlenmeli' niteliği kazandırmış olmalı," dedim.

"Tamamen aynı fikirdeyim," dedi Robinson. Daha sonra parmağını havaya kaldırarak beklememi işaret etti. "Çocukların dediği gibi hemen döneceğim."

Robinson en yakındaki kapı görevlisinin yanına gitti, kapı görevlisi baştan aşağı siyahlar içindeki orta yaşlı bir kadındı. Takım elbiseli erkeklerin ve her türlü değerli taş renginde kokteyl elbiseli kadınların görevlinin yanındaki kapılardan tek sıra halinde geçmelerini izledim. Görevli, Robinson'ı görmezden gelmeye çalışıyordu fakat fazla direnemeyeceğini biliyordum. Robinson cazibe ışıklarını yaymaya başladığında çok az insan buna karşı koyabiliyordu.

Gerçekten de bir dakika sonra kadın, başını sallayarak onayladı ve elini sallayarak yanına gitmemi işaret etti. Kapıya vardığımda kadın bana endişeyle, hatta belki acıyarak bakıyordu. Kadının bakışından dolayı ürpermiştim. Robinson ona tam olarak ne söylemişti acaba? Kapı görevlisi, "Siz ikiniz şuradan girin," diye fısıldadı ve yan bir girişi işaret etti.

Sonrasında içerideydik ve *her yerde* ünlü insanlar vardı. Matt Damon'ın bir aşk merdiveni saksısının yanında Mark Wahlberg ile konuştuğunu, Tina Fey'in kalabalık bir paparazzi grubunun önünde poz verdiğini gördüm. Fotoğraf makinelerinin flaşları havai fişekler misali patlıyordu ve birkaç saniye sonra, Robinson'un kapı görevlisine ne dediğini önemsememeye başlamıştım. Etrafımız sıradan insanlar gibi sohbet eden, gülüşen ve bedava içkilerin tadını çıkaran hayırsever süperstarlarla çevriliydi.

Robinson, "Bir sürü mükemmel estetikli yüz görüyorum," diye belirtti. Her nasılsa eline flüt kadehte şampanya geçirmişti.

“Los Angeles’ı seviyorum. Hollywood’u seviyorum. Burası çok güzel. Herkes estetikli ama estetik ameliyatını da severim,” dedim.

“Hı?”

“Andy Warhol böyle demişti.”

Robinson baloya gidiyormuşuz gibi kolunu kaldırdı, ben de koluna girdim. Robinson bana doğru eğildi, nefesini saçımda hissedebiliyordum. “Sana içeri gireceğiz demiştim, değil mi?”

“Ve haklı çıktın,” dedim.

“Bu durumda sen de?..” Robinson ağzının kenarında oynayan beklenti dolu bir tebessümle bana bakıyordu.

“Yanıldım.”

Robinson gülerek beni kendine doğru çekti. “Axi yanıldığını itiraf ediyor,” dedi. “Bu âni sonsuza dek unutmayacağım.”

Yanağımı gömleğine bastırarak başımı kaldırıp Robinson’a baktım. Ben de unutmayacağım, diye düşündüm ama bambaşka bir sebepten. Daha birkaç gün öncesine kadar Klamath Şelaleleri’ndeydik, şimdiyse kırmızı halıda. Birlikte olduğumuz sürece yapamayacağımız bir şey var mıydı?

Her ortaklığın başarısının bir sınırı vardır — ve bizim ortaklığımızın sınırını o akşamın ilerleyen saatlerinde Robinson bana araba kullanmayı öğretme vaktinin geldiğine karar verdiğinde keşfettik.

“Robinson, çalıntı bir arabayla araba kullanmayı öğrenemem,” dedim.

Omuz silkti. “Diğer arabalardan farkı yok. Gaz pedalı sağda, frenler solda. Dört ileri, bir geri vites.”

Robinson daima kendinden emin olmuştur. Belki de bunun sebebi ona her şeyin kolay gelmesiydi: bir Harley’ye düz kontak yapabiliirdi, hemen hemen herkesi tatlı diliyle kandırabiliirdi ve eline tutuşturulan her türlü müzik aletini çalabiliirdi. Robinson’un serbest atış yüzdesi gülünçtü ve nerede olursa olsun gerçek kuzeyi bulabiliirdi.

Bana gelince, ben kendimden o kadar emin değildim. Hem de hiçbir konuda. “Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum,” dedim usulca.

Robinson yolcu tarafındaki koltuğa yaslanarak gözlerini kapatıyormuş gibi yaptı. “Ben ikimiz için de yetecek

kadar iyi hissediyorum. Dinlenmenin ve yolcu koltuğunda oturmanın keyfini çıkarma vaktim geldi.”

Direksiyona sıkıca tutundum. *Yapabilirsin, Axi*, dedim kendi kendime. *Grand Prix Efsaneler oyununu defalarca oynadın!* Sonra başka bir ses ortaya çıktı: *Doğru ve o oyunda berbattın. Her zaman başlangıç kapısından çıkar çıkmaz bir yerlere çarpıyordun.*

“Hazır mısın?” diye sordu Robinson.

Başım la onayladım ama aslında hiç hazır değildim. Robinson’un eğilip arabayı çalıştırması gerekti çünkü tornavidayla çalıştırmayı bilmiyordum.

“Tamamdır. Şimdi aynâlarını kontrol edip yolun boş olduğundan emin ol. Sonra frene basıp yola çıkacaksın.” Robinson her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyordu, sanki iki tonluk bir ölüm makinesinin direksiyonunda değildim.

Bu düşüncemi sesli olarak dile getirmiş olmalıyım çünkü Robinson, “*Bu birazcık abartılı oldu. Boş bir park alanındayız, Axi. Ne kadar hasar verebilirsin ki?*” dedi.

“Bilmiyorum,” dedim zalimce. “Göreceğiz.”

Bir saniyeliğine Robinson’la Ernie’s barın tozlu, eski tezgâhının kenarında buluştuğumuz gün kırdığım fizik dersini düşündüm. *Hareketsiz duran bir cisme dışarıdan bir kuvvet etki etmedikçe cisim hareketsiz kalmaya devam eder.* Bu, Newton’ın ilk yasasıdır. Diğer bir deyişle, tamamen güvendediydim — gaza basana dek.

Fakat derin bir nefes aldım ve başarılı bir şekilde vites değiştirebildim. Araba havaya uçmayınca, kendimi gaz pedalına hafifçe basmaya zorladım. Araba ileri doğru hareket etti. Yavaşça. Sarsılarak. Yine de hareket etti. “Ah, Tanrım, araba kullanıyorum,” dedim.

Robinson sırtıyordu. “Ve malumun ilanı ödülü...

Alexandra Moore'a gidiyor!"

"Kes sesini," diye bağırdım.

Robinson güldü. "Üzgünüm — dayanamadım. Normalde çok daha ince düşünürsün."

"Senden nefret ediyorum," dedim ama ben de gülüyordum.

Saatte otuz kilometre hızla gidiyordum ve uçuyormuşum gibi hissediyordum. Ayrıca hızlı bir şekilde park alanının kenarına doğru kayıyordum. "Şimdi ne yapacağım?"

"Dönmeyi denemeye ne dersin?" diye önerdi Robinson. "Bu sayede ne bileyim, trafiğe bodoslama dalmayız, değil mi?"

Ayağımı frene koyup Robinson'a bakmak için döndüm. Tamam, arabayı en az otuz dakika boyunca düzgün bir şekilde sürmüştüm, fakat bazı şeyler henüz komik gelmiyordu. "Benim için bu çok zor, biliyorsun!" diye bağırdım.

Robinson bana doğru uzanarak elini koluma koydu. Son derece sakinleştiriciydi. "Axi," dedi şefkatle, "bu senin için gerçekten zor mu? Cevap vermeden önce biraz düşün."

Suratımı astım. Evet, korkutucuydu. Alışılmadıktı. Ama zor muydu? Pek sayılmaz. Robinson'un söylediği gibiydi: gaz pedalı sağda, fren solda. Dört ileri, bir geri vites.

Yapmam gereken tek şey ilerlemektir.

Robinson korkunun beni terk ettiğini görmüş gibiydi. Kolumu hafifçe sıktı. "Gördün mü?" dedi. "Çözdün. İyi olacaksın."

İyiydim de. Ben neredeyse bir saat boyunca

otoparkın çevresinde dolanırken Robinson, yani karaoke makinesinin vücut bulmuş hali, araba kullanmakla ilgili şarkılar söyleyip durdu: “Tekrar Yollardayım”, “Geziniyorum” ve “Mustang Sally”. Arabayla dönüş yapmayı, hızlanmayı, hatta paralel park etmeyi çalıştım.

Robinson sonunda, “Bence artık sokağa çıkmaya hazırsın,” dedi.

“Bence şarkı söylemeyi kesmene hazırım,” dedim.

“Anlaştık.”

Böylece, park alanının sonunda durup iki yöne de baktım — sonra da trafiğe çıktım.

“Bas gaza, Axi!” dedi Robinson.

Sersemlemiştim, heyecanlıydım ve korkuyordum. Muhteşem Los Angeles’ta muhtemelen hayatımın aşkı olan oğlan yanımda otururken bir arabanın direksiyonundaydım.

“Vay canına, şuradaki elemanın yolunu kestir.”

“Öyle mi yaptım?”

“Yolun sahibiymişsin gibi sürme; arabanın sahibiymişsin gibi sür.”

“Çok komik,” diyerek aynaları kontrol edip hızlandım, “çünkü arabanın sahibi değilim, sen de değilsin.”

Robinson, “*Bu LA otobanından kurtulabilsem keşke / Öbür tarafı boylamadan veya yakalanmadan,*” diyerek şarkı söylüyordu —bu eski bir *country* şarkısıydı.

Hani şarkı söylemeyecekti? “Burası bir otoban değil,” diye belirttim.

İyi ki de değildi çünkü bu konuşmanın ardından yaşananlar çok daha kötü sonuçlanabilirdi.

Newton’ın Bir Numaralı Hareket Yasası’nın diğer kısmı mı? *Hareket halindeki bir cisim dışarıdan bir kuvvet*

etki etmedikçe hareket halinde kalır.

Benim durumumda dış kuvvet bir parkmetreydi.

Neler olduğunu bilmiyorum. Bir dakika önce her şey yolundayken bir dakika sonra aniden durmuştuk ve bur-
numdan kan boşalıyordu.

Robinson bizi 10 numaralı eyaletlerarası yolda uçar gibi götürürken sersemlemiş ve şaşkın bir halde yüzüme bir tişört bastırarak camdan dışarı bakıyordum. Robinson sürücü koltuğuna geçerken gömleğini elime tutuşturmuştu. Olay yerinden hızla uzaklaşmalıydık — görgü tanıkları vardı.

“İyisin, değil mi?” diye sordu.

“Sanırım.” Sesim fısıltıdan ibaretti. Burnum hakkında endişelenmiyordum — çalıntı bir arabayı mahvettiğim için endişeliydim.

Robinson, “Endişelenme,” diye telkinde bulundu. “Los Angeles Polis Teşkilatı’ndakilerin yapacak çok daha önemli işleri vardır.”

Fakat sesi hafifçe titriyordu. Sanki ne söylediğinin farkında değilmiş gibiydi. Ve polis arabalarının tepe lambalarını kolluyormuş gibi sürekli dikiz aynasına bakıyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Fakat Robinson’un beni duyduğunu sanmıyordum.

Robinson’un gözleri yolla dikiz aynası arasında mekik dokuyordu. “Axi, ünlü yarış pilotu Dale Earnhardt Sr’ın

ölümsüz cümlesinde dediği gibi, ‘Birazını kazanırsın, birazını kaybedersin, birazını da hurdaya çevirirsin,’” dedi Robinson. “Her işin bir zorluğu vardır, değil mi? Risk almazsan kazanamazsın! Birkaç yumurta kırmadan omlet yapamazsın. Ve omletsiz bir dünyada kim yaşamak ister? Tavukların dışında, elbette. Demek istediğim, tavuklar için kesinlikle sorun olmayacaktır, hatta mest olacaklardır, gerçekten.”

“Robinson, saçmalıyorsun,” dedim.

“Ne?” Bana döndü, gözleri parlıyordu.

Gömleği suratımdan çektim ve bir kan damlasının dudağımdan süzüldüğünü hissettim. Tadı tuzluydu. “Saçmalıyorsun,” dedim. “Aklını mı kaçıırıyorsun?”

Robinson’un gözleri iyice açıldı. “Kim, ben mi? Hayır! Aklımı kaçırmıyorum. Hayır, kesinlikle hayır! Kaçırmıyorum.”

“Adam sözü fazla uzattı, bana kalırsa,”⁴ dedim, aniden daha da sersemlemiş hissetmeye başlamıştım. Robinson genellikle çok sakindi; telaşlandığını görmek kesinlikle durumu kolaylaştırmıyordu.

Robinson, “Hı?” dedi.

“*Hamlet*’ten birazcık değiştirilmiş bir alıntı,” dedim usulca. Ayaklarımı hızlıca yere vurmakta olduğumu fark ettim —sanki arabanın içinde koşarak kaçmaya çalışıyordum.

“İngilizce mi konuşuyorsun?” diye sordu Robinson, “Mesela şu anda?”

Ellerimi kavuşturdum. İlk kez gerçekten şüpheye düşmüştüm. Derin, büyük bir şüphe. Şöyle ki: Biz ne yapıyorduk? Tüm bu yolculuk hayatım boyunca aklıma gelen en kötü fikir miydi yoksa?

⁴ William Shakespeare’in *Hamlet* oyununda geçen ve kişinin bir şeyi üstelidikçe inandırıcılığını yitireceği manasına gelen deyimleşmiş söz.

Sanırım bu düşüncemi de yüksek sesle söylemiş olmayıyım çünkü Robinson neredeyse ânında sakinleşti. Uzun, derin bir nefes aldı ve sonra bana doğru eğilerek dizimi sıktı. “Küçük bir macera yaşadık, artık devam etme vakti geldi,” dedi şefkatle. “Bu yolculuk harika bir fikir, Axi. En iyisi.”

“Emin misin?” diye sordum. “Yakalanmak üzere miyiz?”

“Hayır,” dedi Robinson, bu kez kendinden emin görünüyordu. “Biz iyiyiz. Bir farımız eksik olsa da ve çenende çok tuhaf görünen kan damlası olsa da iyiyiz. Vampir ya da öyle bir şeymişsin gibi görünüyorsun. Ama cidden. İyi durumdayız. Hatta iyiden de öte. Biz yenilmeziz. Programımızın bir sonraki durağı neresi?”

Robinson’un ruh halinin bu denli hızlı değişmesine inanamıyordum. Fakat yeniden kendinden emin hissediyorsa bunu ben de deneyecektim. Çünkü ona güvenmiyorsam, onunla ülkeyi dolaşarak ne halt ediyordum?

“Aslında. . . Vegas var,” dedim. Evet, haddimizi aşıyorduk —bunu anlamıştım. Ancak, belki işler bizim için yine de yolunda gidebilirdi.

Robinson direksiyona vurdu. “Vegas bebeğim, bekle bizi!”

Robinson’un sesindeki mutluluğu duyabiliyordum. Bir parçam onu sallayarak sarsmak istiyordu, başka bir parçam ise tükenmek bilmeyen iyimserliği için ona tapıyordu. Kim bilir kaç kez umutsuzluk çukuruna düşmüştüm ve sadece Robinson elini uzatıp beni gün ışığına doğru çekmişti. Hatırlayamadığım kadar çoktu.

Burnumdaki ve çenemdeki kanı silerek, “Biliyorsun, hepsi senin suçun,” dedim.

Robinson homurdandı. “Kazayı yapan ben değilim.”

“Ama bana araba kullanmayı öğretmeye kalkışan sensin.”

“Ama bu hayatın boyunca gerek duyacağın bir beceri, Axi. Sonsuza dek sana şoförlük yapamayacağım.” O anda bana dönerek gülümsedi. Belki de bir ışık oyunuydu, fakat sanki Robinson’un gülümsemesinin ardında yeni bir melankoli parıltısı vardı.

“Hayır, yapacaksın,” dedim usulca. Ama Robinson karşılık vermedi.

Gece boyunca yola devam ettik. Los Angeles tepelerinin karanlık gölgeleri tam bir hiçliğe dönüşmüştü ve birkaç saat sonra gökyüzünde turuncu bir parıltı belirdi. Gidererek daha parlak bir hal aldı, otoyol hafifçe yokuş aşağı doğru inmeye başladığında aniden parıldayan ışık deryası altımızda uzanmaya başladı.

Robinson, “*Oooh, Las Vegas benim gibi zavallı bir çocuğa göre bir yer değil,*” diye şarkı söylüyordu. Sonra bana döndü. “Gram Parsons’tan bir şarkı,” dedi. “Sana verdiğim albümü dinledin mi?”

Koltuğumda büzüşerek başımı hafifçe salladım.

Robinson güldü. “Sorun değil. Senin için tüm albümü söyleyebilirim.”

“Ve muhtemelen söyleyeceksin,” dedim.

Robinson mırıldanarak bizi Noel zamanlarındaki gibi bir sürü ışıkla aydınlatılmış olan Strip’e götürdü. Gece yarısını geçmiş olmasına rağmen sokak gündüz gibi aydınlıktı. Hunter S. Thompson’ın *Vegas’ta Korku ve Nefret* adlı romanından tanıdığım bir alanda çekilen *Ocean’s Eleven* adlı filminden bildiğim Bellagio, Bally’s ve MGM

Grand gazinolarının tabelalarının yanından geçtik.

“Kumar oynamamız gerek, haksız mıyım?” diye sordu Robinson.

Başımla onayladım, aniden cesaretimi toplamıştım. “Sanırım bu gerekli.”

Robinson on bininci Slim Jim kurutulmuş sosisini yerken ben bir 7-Eleven lavabosunda kendime çekidüzen verdim. Daha sonra, piramit şeklinde olmasından dolayı Luxor’a gittik. Hatta kumarhanenin önünde devasa bir Sfenks vardı — karşı koyamadığımız tuhaf bir görüntüydü.

İçeri adımımızı attığımız anda bambaşka bir dünyadaydık. Slot makinelerinin tınlaması, klima ve ter kokusu, oyun masalarının üstünde yanıp sönen ışıklar: tam anlamıyla aşırı duyuşal yüklemeydi.

Robinson kolunu omzuma attı. “Büyük kazanmak ister misin?” diye sordu.

“Evet, harcayacak yirmi dolarımız var.”

“Bütçen buna mı müsaade ediyor? Yani bu, on dolar yatırarak iki blackjack oyunu demek.” Robinson sırtıyordu. “Tabii kazanmadığımızı varsayarsak ama kazanacağız.”

“Yirmi dolar slot makinelerinde bizi daha uzun süre idare eder,” dedim çünkü bir grup yabancıyla yarım daire şeklinde bir masada oturup krupiyeden yeni kart istesem mi diye karar vermeye çalışmak beni aşıyordu.

Robinson özlemle blackjack masasını süzüyordu. Muhtemelen kartları istediği şekilde denk gelmeleri için cazibesiyle etkileyebileceğini düşünüyordu. Bense aynı fikirde değildim. Artık uslu bir kız olmayabilirdim ama asla kumarbaz bir tip olmamıştım. Çünkü söz konusu olan bebek bakıcılığımın kazandığım paraydı ve bu parayı kazanmak için cidden çok şımarık çocuklara bakmak

zorunda kalmıştım.

Belki de, slot makinelerine yöneldiğimiz sırada siyah yelekli, iriyarı bir adamın yanımıza gelmesi iyi olmuştu. Adam, kimliklerimizi görmek istedi.

Robinson, “Aslında—” diye konuşmaya başladı.

Görevli, Robinson’un sözünü kesti. “Kendine sakla. Kimliğiniz varsa oynayabilirsiniz. Yoksa toz olun.”

“Sen devam et,” dedim Robinson’a. “Artık bir el kart oynayabilirsin. Ben dışarıda beklerim.”

Robinson başını salladı. “Kesinlikle olmaz Axi, bu işte birlikteyiz.”

Bu söz çok hoşuma gitmişti. “Tamam, o halde şimdi ne yapmak istersin?”

Robinson öyle çok esnedi ki cevabını beklememeye karar verdim. “Gidip uyuyacak bir yer bulalım.”

Böylece, arabayı ilk başta bir hediyelik eşya dükkânı sandığım Treasures’ın otoparkına çektik. “Bu saatte neden hâlâ açık? Sabahın ikisinde kimin bir kar küresine ihtiyacı olur ki?”

Robinson güldü — benimle birlikte değil *bana* güldü. “Orası bir striptiz kulübü, sersem şey. Burası Günah Şehri, unuttun mu?”

Gücenemeyecek kadar yorgundum. Arka koltuğa yerleştim ve kazağımı üstüme örttüm. Robinson ön koltuğun kenarından elini uzattı, ben de uzanıp elini tuttum. İşte yine arabadaydık, aramızda bir metrelik bir alan ile yirmi santimlik sünger vardı. Oteldeyken *neden* bir hamle yapmamıştım?

“Bana bir masal anlat,” dedi Robinson.

“Bana bir ninni söyle,” diye karşılık verdim.

“Yazı tura atalım,” dedi Robinson.

Kabul ettim ve Robinson kaybetti. Böylece, o şarkı

söylerken ve ön konsola hafifçe vurarak tempo tutarken uykuya daldım.

*Axi adında bir kız varmış
O bir kaçakmış
Taksiye binmek yerine
arabayla gezmeyi denemiş LA'de
Arabasını çarpmış
burnunu yaralamış
Övünmek istemem ama
kim kurtarırdı Axi'yi
çekici Köftehor yanında olmasa?*

Bütününe bakıldığında son derece iyi bir ninniydi.

Kahkaha sesleri yüzünden sabahın dördünde uyandım. O gecelik vardiyalarını bitiren bir grup dansçı kulüpten çıkıyordu.

İçlerinden biri arabanın yanından geçip arka koltuğa baktı ve gizlice beni süzdü. “Hey, küçük kız,” dedi kadın, o kadar yakınımı eğilmişti ki parfüm ve ter kokusunu duyabiliyordum. “Burada uyuyamazsın. Arabanızı çekerler, seni ve arkadaşını da belediye otoparkına götürürler.”

Robinson gözlerini ovalayarak doğruldu. “Hı?”

“Evinize dönmeniz gerek,” dedi bir diğeri. Kadının sakızını şaklatmasını duyabiliyordum. “Eviniz her neredyse artık.”

Robinson camdan sarkarak kadınlara kırk yıllık arkadaşlarıymış gibi gülümsedi. “Bu mükemmel bir tavsiye,” dedi. “Ayrıca tavsiyeniz için teşekkürler. Ama ne yazık ki, şu anda bu tavsiyenizi gerçekleştirmemiz mümkün değil.”

Kadınlar kahkahaya boğuldu. İçlerinden biri diğerini sıksa kalçasıyla dürttü. “Şunlara bak! Kedi yavruları kadar şirinler. Chrissy, onları evine götür.”

Chrissy adındaki sarışın bize dikkatle baktı. Özellikle Robinson’u uzunca bir süre kesti. “Arabam şuradaki beyaz Chevy,” dedi sonunda. “Beni izleyin.”

Yalnız şu kadarını söyleyeyim, kesinlikle gitmek istemiyordum. Ya Chrissy baltalı bir katilse?

Ne var ki Robinson öncelikle böyle bir şeyin olma ihtimalinin çok düşük olduğunu söyledi; ayrıca bir baltayla öldürülmek el freninin yan tarafına batmasına katlanarak bir gece daha geçirmekten elbette daha cazipmiş. Böylelikle, Chrissy’i eski Las Vegas Striptiz Kulübü’ne (eski-den oraya Glitter Gulch deniyormuş) ve sonrada mütevazı bir apartman binasına doğru izledik.

Chrissy köhne bir oturma odasının ortasındaki çökmüş kanepeyi işaret ederek, “İşte geldik,” dedi. Dışarıdaki tabelalardan yansıyan neon ışıkları çıplak duvarlara vuruyordu. “Sen burada uyursun, erkek arkadaşın da çocuk odasında yerde yatabilir. Yerler halı kaplıdır.”

Ağız alışkanlığıyla, “O benim erkek arkadaşım değil,” dedim. Robinson’un basmakalıp sözünü söylemeye hazırlanıldığını görebiliyordum —*bana çıkma teklif etti ama ben geri çevirdim*— o yüzden derhal devam ettim, “Benim tipim değil.”

Chrissy ince, boyalı kaşını kaldırdı. “Ah, öyle mi?

“Çünkü bana herkesin tipi olabilirmiş gibi geldi.”

Yorgunluktan yığılıp kalacakmış gibi görünen Robinson pazılarını öperek şov yaptı. Ne kadar da güzel bir mankafaydı — Robinson *tabii ki* benim tipimdi.

“Ahmak,” dedim.

“İnek,” diye karşılık verdi Robinson.

Chrissy gıdıklıyormuş gibi gülüyordu. “Tanrım, siz ikiniz gerçekten şimdiye kadar gördüğüm en şirin şeylersiniz. Eğer birlikte değilseniz, sorunuz ne bilmeyorum.”

Daha sonra, Robinson’a bir yığın battaniye vererek onu bir yatak odasının kapısına doğru kışkırladı. “Soldaki çocuk horlar,” dedi Chrissy. “Önceden uyarayım da.”

Chrissy bana yorgun, belli belirsiz anaç bir şefkatle son bir kez gülümseyerek yatak odasına girdi. Yumuşak kanepeye uzanarak Chrissy’nin söylediklerini düşündüm: eğer Robinson’la birlikte değilsek aramızdaki sorunun ne olduğunu bilmiyordu.

Ben de bilmiyordum. Demek istediğim, aramızda bir sürü sorun vardı. Fakat ayrı kalmamızın sebebi bu muydu?

Bunları düşünmekten uyuyamadım. Robinson’ı düşünmekten. Şafak sökmek üzereyken parmak uçlarımda ilerleyerek Robinson’un uyuduğu odaya gittim. Robinson yan dönmüştü, elini yatağının altına koymuştu. Yavaş soluklarını sayarak ve kalbinin güçlü atışını duyduğumu hayal ederek onu uzun süre izledim.

Bana bile saçma geliyordu ama Robinson’un yanında olmamaya katlanamıyordum — özellikle de tam bir delilik olan ama aynı zamanda şimdiye kadar başıma gelen en iyi şey olan bu yolculuğa başladığımızdan beri artık her gecemi onunla geçiriyordum. Robinson, ailemin bir ara-

da olduğu çocukluk zamanlarımdan beri hissetmediğim türden bir mutluluk hissetmemi sağlıyordu. Ayrıca bana hayatım boyunca hiç hissetmediğim türden bir canlılık hissettiriyordu.

Bu tarz duyguların mümkün olduğunu artık bildiğime göre kendim olmaya —onsuz olmaya— nasıl geri dönebilirdim?

Daha ne yaptığımı anlayamadan ileri doğru emekleyerek Robinson'un yanına uzandım, nefes alışımı onun soluklarına uydurdum. Beni benim onu istediğim gibi istese de istemese de bu işte birlikteydik —Robinson böyle demişti. *Birlikte* kelimesinin ne kadar karmaşık olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Nefes nefese uyandım. Göğsümde bir ağırlık vardı, kalbimi eziyordu, ciğerlerimdeki havayı sıkıştırıyordu. *Demek böyle oluyormuş,* diye düşündüm, ölmek böyle bir hismiş.

Ardından: *Aman Tanrım, henüz Robinson'u öpmedim. Uzun zaman önce o birayı içtiğimde bir kerecik öpüşmemiz dışında, fakat o sayılmaz bile...*

Örtülere yapıştım, ciğerlerim feryat ediyordu. Çaresiz parmaklarım sert ve yuvarlak bir şeye denk geldi — küçük, kemikli bir diz.

Bir çığlık ve gürültülü bir kıkırdama duydum, sonra birdenbire üstümdeki ağırlık kalktı. Doğruldu, sersemlemiştim ve gözlerimi kırıp duruyordum. Yerde, kocaman yeşil gözleriyle bana bakan bir çocuk vardı.

“Benim adım Mason Drew Boseman,” dedi çocuk şımarık bir tavırla. “Dört yaşımdayım.”

Çocuğun az önce üzerinde oturduğu göğüs kemiğimi ovalayarak, “En az yirmi kilo olmalısın,” dedim soluk soluğa.

Daha sonra içeriye elinde kirli bir oyuncak tavşanla küçük bir kız girdi. “Bu Lila,” dedi Mason. “İki yaşında ve klozeti kullanmayı bilmiyor.”

“Ben... Bonnie,” dedim, nefesim sonunda normale dönmüştü. “İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum.”

Mason başını eğdi, az önce beni az kalsın öldürecek olan o değilmiş gibi birdenbire utangaçlaşmıştı. Lila ise öylece bakıyordu, daha sonra başparmağını yavaşça ağzına götürüp emmeye başladı.

“Sanırım artık kalkacağım,” diyerek kendimi temiz fakat hırpani battaniyeden kurtardım. Çocuklar hâlâ bana bakıyordu.

Kahve kokusunu izleyerek mutfığa girdim. “Günaydın—” diyerek konuşmaya başladım.

Ama birden sustum. Çıplak ayaklı olan ve kırmızı, ipek bir gecelik giyen Chrissy, Robinson’u tezgâha yaslamıştı —ve onu öpüyordu.

Açıkça görülüyordu ki, Robinson da öpücüğüne karşılık veriyordu.

Arkamı döndüm ve koridorda titreyerek bekledim. Az önce cidden öyle bir şey görmüş müydüm? Hâlâ rüya görüyor olabilir miydim? Mason başını kaldırıp bana sorgular gibi baktı.

Yirmiyeye kadar saydım, sonra da öksürdüm ve koridordan mutfığa doğru geliyormuşum gibi görünmesi için uğraştım. Ayak kıpırtılarını ve sandalye ayaklarının muşamba döşeli zeminde çıkardığı gıcırıtıyı duydum.

Bu kez köşeyi döndüğümde Robinson mutfak masasında oturuyordu ve evin erkeğiymiş gibi gazetesini okuyordu. Buharı üstünde bir fincan kahveyi bana doğru iterek, “Günaydın, gün ışığı,” dedi. Robinson’un tıraş olması gerekiyordu ve yanağında pis bir leke vardı.

“Yağımı değiştirdi, buna inanabiliyor musun?” diye sordu Chrissy. Kadının yanakları kızarmıştı.

Robinson’a dik dik bakarak, “Bunu mecaz anlamda söylemiyorsun, değil mi?” diye sordum.

Robinson sorumu duymazdan gelmeyi tercih etti. “Erken kalktım. Bir arkadaşla iyilikte bulunayım diye düşündüm.”

Robinson böyleydi. Birilerine yardım etme fırsatını asla kaçırmazdı. Görünüşe göre, birilerini öpme fırsatını da asla kaçırmıyormuş — elbette o kişi ben değilsem.

Chrissy hoplayarak mutfak tezgâhına çıktı, Robinson’a yanına taşınmasını teklif etmeye hazırmış gibi bakıyordu. Chrissy iki çocuk sahibi olabilirdi, fakat bizden sadece birkaç yaş büyüktü.

Mason bacağımı çekiştirmeye başladı. “Ölü sincapların insanı yiyebileceğini biliyor muydun? Çok keskin dişleri var. Ölü sincaplar çok havalı. Ayrıca dinazorlar da çok havalı, bir de Batman ama Örümcek Adam daha iyi çünkü onu bir örümcek ısırılmış.” Mason ayağımın dibinde hoplayıp zıplamaya başladı. “Süpermen uzaya gidebilir; çünkü uçabiliyor ama Örümcek Adam uçamaz çünkü ağa ihtiyacı var ve ağını uzaya fırlatamaz; çünkü uzayda bina yok.” Mason’ın zıplayışı vahşi bir hal almıştı.

Chrissy kıkırdıyordu. “Yemin ederim, ona kahve içirmiyorum.”

“Çok sevimli,” dedim — dişlerimi sıkarak.

“Ben sevimli değilim. Açım!” dedi Mason.

İleri doğru atıldım. “Kahvaltıyı hazırlamama izin verirmisin?” diye sordum. “Bu sayede sen de dinlenebilirsin, ne dersin?”

Chrissy şaşkınlık içinde bana baktı. “İh. . . olur.”

“Bizi evine kabul ettin —en azından bunu yapayım.”

İşin aslı, ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum ve yemek pişirmek beni sakinleştirirdi. O yüzden cheddar peyniri ve Chrissy'nin pencere pervazında tuttuğu bir saksıdan kopardığım taze soğan parçalarını kullanarak her birimize omlet yaptım. Aklımdan Chrissy'nin omletini az pişirip içine yumurta kabuğu parçaları koymak geçti ama kendime hatanın aslında Chrissy'de olmadığını hatırlattım. Ona Robinson'un erkek arkadaşım olmadığını söylemişim, o yüzden Chrissy'nin bildiği kadarıyla Robinson boştaydı.

Yine de onu tümüyle affetmemiştim.

Chrissy, ağzı yumurta ile dolu halde, "Vay canına, iyi ki sizi eve getirmişim," dedi. "Şimdiye kadar yediğim en iyi omlet."

"Sadece bu omletten çok yaptım," dedim. "Bir gurme filan değilim."

Robinson çatalını bana doğrulttu. "Doğru değil. Her şeyi pişirebilir. Gün gelecek ve birilerine çok iyi küçük bir eş olacak."

"Ağzından çıkana dikkat et," diye uyardım.

"Sadece bir iltifattı," diye ısrar etti Robinson.

"Bana öyle gelmedi," dedim.

"Siz ikiniz kardeşmişsiniz gibi didişiyorsunuz," dedi Chrissy kıkırdayarak. Sonra ciddileşti. "Aileleriniz nerede olduğunuzu biliyor mu?"

Ocağa doğru döndüm. "Bu soruyu geçelim."

"Tatildeyiz," dedi Robinson.

Chrissy iç çekerek katlanan sandalyesine yaslandı. "Pekâlâ," dedi, "burnumu sokmayacağım. Herkesin sırları vardır. Ama size benden küçük bir tavsiye: Las Vegas'tan gidin, tamam mı? Çünkü Vegas'a bir kez geldiniz mi burada sıkışıp kalırsınız."

Chrissy'nin bakışı eski kumarhane tabelalarının sergi-
lendiği Neon Mezarlığı isimli müzeye bakan pencereye
doğru dikildi. İçimden bir ses Chrissy'nin başına gelen
şeyin tam olarak burada sıkışıp kalmak olduğunu söylü-
yordu.

Kahvesine şeker katmakta olan Robinson'a baktım.
İstesek bile bir yere sıkışıp kalamazdık. Bunun inkâr edi-
lemez bir sebebi vardı — ama bu bizim sırlarımızdan bi-
riydi.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Sabahın dokuzunda (sanki günün başka bir saatinde yapıyor olsaydı sorun yokmuş gibi) Las Vegas’lı bir striptizciyle bademcik ameliyatı gerçekleştirerek ne halt ettiğini sorduğumda Robinson aynen böyle demişti.

“Ama ben konuşmak istiyorum,” dedim. Chrissy’ye kalmamızı istemesi için fırsat vermekten kaçınmaya çalışarak kahvaltı biter bitmez Robinson’u ve az sayıdaki eşyamızı dışarıya sürüklemiştim.

Robinson belirsiz bir yüz ifadesiyle bir süre bana baktı, sonra da arkasını dönüp uzaklaştı. Neon Müzesi’nin yanına park edilmiş arabaların arasından hızla yürüyordu, başını sallıyordu ve kendi kendine söyleniyor gibiydi.

Kendimi çok çaresiz hissettim. Delirmiş miydim? Aramızdaki romantik çekimi hayal mi etmişim? Ya Robinson’un arkadaşlığım dışında benden bir beklentisi hiç olmamışsa? Eğer durum buysa Chrissy’nin aslında balta-lı bir katil olmaması çok kötüydü — çünkü utanç içinde uzun ve yavaş bir ölüm yaşayacaktım.

Dudağımdaki bir damla teri sildim. Saat sabahın onuy-

du ve hava şimdiden çok sıcaktı. Eskiden Silver Slipper Saloon tabelasının bir parçası olan metalden yapılmış devasa bir topuklu ayakkabının parmak ucuna oturdum.

Las Vegas'tan *nefret* ediyordum.

Sonunda Robinson'a, "Ne yapıyorsun?" diye seslendim.

Robinson cevap vermedi —volta atmaya devam etti. Onu sokakta bir aşağı bir yukarı yürürken izlemeye niyetim yoktu, o yüzden miadını doldurmuş tabelalara bak-tım. NİKÂH ŞAPELİ yazan bir tabela vardı, bunun he-men yanındaki tabelada ise GÜNAH yazıyordu.

Aşk veya para arayışı içinde Vegas'a gelen tüm o in-sanları düşündüm, muhtemelen çok az kısmı aradıklarını gerçekten buluyordur.

Robinson yanımda belirdi ve nihayet bir şeyler söylü-yor olsa da konuştukları hiç de ilgimi çeken şeyler değil-di. Mutfaktaki öpüşmeyi açıkladığında onu dinlerdim. Bu sırada, tabelalara bakmaya devam ettim: GOLDEN NU-GGET, JOE'S LONGHORN CASINO...

Robinson daha sonra elimi tutarak beni kendine doğru çevirdi. "Boxter'daki sorun lastiklerin aşınması. Özellikle de debriyajı bırakırsan. Ama sonuçta arabayı uzun süre elimizde tutmayacağımızdan..."

Devasa ayakkabının soyulan boyasına dikkatle bakı-yordum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Robinson iç çekti, çileden çıkmıştı. "Porsche'den bahsediyorum Axi; çünkü bir Porsche alacağız." Robinson yüz metre ötedeki alçak, siyah bir nesneyi işaret etti. "Nispeten eski bir model, o yüzden araç takip sistemi yoktur. Las Vegas Polis Teşkilatı'na minik sinyaller gönderen arabaları çalmak biraz zor, anlıyorsun ya?"

Sonunda Robinson'a baktım. "Zaten bir arabamız var."

"Bu arabadan sıkıldım," dedi Robinson. "Daha iyi bir arabaya ihtiyacımız var." Robinson devasa ayakkabının ucuna tekme attı.

"Başka bir araba çalmak istemiyorum," dedim.

"Ah, Aximoron sevgilim —*sen* çalmak zorunda değilsin," dedi Robinson. Sonra da bana muhteşem sırıtışıyla baktı ve sekerek uzaklaştı.

Yumruklarımı sıkıp beyaz, boş gökyüzüne baktım. Robinson delinin tekiydi —*bir kızı öpüyor, sonra da bana sevgilim diyor ha? Buna ne hakkı var?*

Robinson arabayla önümde durduğunda lastiklerden bir cayırtı koptu. "Atla," diye emretti.

Eğer arabaya binmeseydim, bensiz mi gidecekti? Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabilirmiş gibi görünüyordu. Böyle zamanlarda Robinson babamın her zaman öyle olduğunu iddia ettiği şu kötü çocuğa dönüşüyordu.

Emniyet kemerimi bile doğru dürüst takamadan motoru ateşledi ve park alanından sokağa fırladı. Daha gözümü bir kez bile kırpmadan yüz beş kilometre hıza ulaşmıştı.

"Debriyayı bırakmak derken bunu kastetmiştim işte," dedi sakince. "Merak ettiysen söyleyeyim dedim."

Robinson'a bakmayı reddederek camdan dışarı baktım. "Merak etmedim," dedim.

Şehrin dışına ilerliyorduk, Las Vegas'ın parlak ışıklarını ve yerine getirilmeyen sözlerini arkamızda bırakıyorduk. Son sürat.

"Yavaşla," dedim Robinson'a.

Robinson gülmekle yetindi. "Bugüne dek hızdan ölen olmadı! İnsanı öldüren aniden durmaktır."

Kollarımı kavuşturdum. "Tabii tabii, önce binlerce başka sebepten ölmezsen elbette," dedim huysuzca.

Fakat beni görmezden gelme sırası Robinson'daydı. Bruce Springsteen'in "Born to Run" şarkısını ıslıkla çalmaya başladı ve sonunda ona durması için yalvaracak hale gelene kadar bunu yapmaya devam etti, hem de defalarca.

Sonra, arkamızda bize yaklaşan yanıp sönen ışıkları gördü ve yalvarmak zorunda kalmadım.

Aynadaki nesneler *göründüklerinden* daha yakındır. Arabanızın yan aynası size böyle söyleyecektir ama ben size diyorum ki, gördüğünüz nesnenin bir polis arabası olduğunu anladığınız anda o nesne size şimdiden fazlasıyla yakındır.

“Robinson,” diye tısladım, sesimdeki panik artıyordu.

“Belki de bizim peşimizde değillerdir,” dedi Robinson. “Hız limitinden sadece... hımm, otuz kilometre hızlı gidiyordum. Lanet olsun, buralarda daha yavaş seyretmek resmen bir suçtur. Burası Las Vegas, bebeğim — uslu olmak hariç her şey yasaldır.”

Robinson’un sesinden aslında söylediklerine inanmadığını ama benim inanmamı istediğini anlayabiliyordum. Korkmamı istemiyordu. Onu bildim bileli korkmamı hiç istemedi.

“Sağdaki emniyet şeridine çekin!” Yükseltilmiş, çatlak ses polis arabasının yan tarafına monte edilmiş bir megafondan geliyordu.

Robinson, rakamların kaçta çıktığını kontrol etmek ister gibi başını eğip kilometre göstergesine göz attı. Adamı ekmeyi denemeli mi diye merak ediyor gibiydi.

“Sakın aklından bile geçirme,” diye uyardım. “Polis ne diyorsa onu yap.”

“Hiç de Bonnie gibi konuşmuyorsun,” dedi Robinson sitemkâr bir tavırla.

“Tanrı aşkına, bu bir film değil. Bu gerçek hayat! *Kenara çek!*”

Sağa çevirmek için direksiyona uzandığım sırada Robinson yavaşladı, tahmin edebileceğiniz kadar nazikçe dönüş sinyaline bastı ve sağ emniyet şeridine geçti.

“Gördün mü? Talimatları izleyebiliyorum,” dedi, sesi ni neşeli tutmaya gayret ediyordu.

Ama artık bir önemi yoktu. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Yakalanmıştık. Gazete başlıklarını, mahkemenin tayin ettiği avukatı, giymek zorunda bırakılacağım korkunç, turuncu tulumu görür gibiydim. Bir yetişkin olarak yargılanacak kadar büyük müydüm?

“Sorun çıkmayacak,” dedi Robinson usulca.

Yalancı, diye düşündüm.

Polis memuru Robinson’un camına yaklaştı. Bulduğum açıdan memurun sadece kemerini ve kemerinin üstündeki yumuşak, yuvarlak göbeğini görebiliyordum.

“Ehliyet ve ruhsat,” dedi adam sertçe.

Bir “lütfen” bile yoktu.

“Efendim,” diye söze başladı Robinson, “bir sorun mu var?”

Memur, elini uzattı. “Ehliyet ve ruhsat,” dedi bir kez daha.

Robinson yılışık bir şekilde gülümsedi. “Trafığın akışına uygun bir hızda seyrettiğime inanıyorum —belki azıcık daha hızlı—.”

“Ehliyet ve ruhsat.”

Robinson bana döndü, gözlerini kocaman açmıştı.

“Anlaşılan sınırlı bir kelime bilgisi var,” diye fısıldadı. Tüm bu yaşananlar dehşet verici olsa da az kalsın kahkahayı patlatıyordum.

Robinson torpido gözünün altını üstüne getirirken elimle ağzımı kapattım. “Buralarda bir yerde olacaktı,” dedi.

Polis, sabırsızlık içinde arabanın tepesine parmaklarıyla vurmaya başlamıştı. Daha sonra arabanın içine doğru eğilerek ikimize de dikkatlice baktı. Adamın küçük, acımasız gözleri ve öfkeli bir ağzı vardı. “Çok fazla çocuğun böyle güzel bir arabası yoktur,” dedi memur. “Onlara araba kullanmayı aileden birinin öğrettiğini sanırsınız. Ama küçük, şımarık, zengin züppeler ailelerine pek kulak asmazlar, öyle değil mi?”

Hayatımda ilk kez biri beni zengin sanmıştı.

“Konuşmadığında ondan daha çok hoşlanmıştım,” diye fısıldadım Robinson’a.

Robinson ruhsatı çıkararak polise uzattı. Memur, ruhsatı inceledi. “Ehliyet,” dedi.

“Efendim, bu tümüyle bir hata,” dedi Robinson. “Hız yaptığım için çok özür diliyorum. Bizi sadece bir uyarıyla gönderirseniz bir daha asla hız yapmayacağıma söz veriyorum.”

Polis kahkahalara boğuldu. “Bunu daha önce de duydum. Her dakika yeni bir enayi dünyaya geliyor evlat ama onlardan birine bakmıyorsun.” Düşünceli bir şekilde otobana bakıp bize geri döndü. “Şu zengin çocukları var ya,” diye devam etti, adamın gözleri kısılmıştı ve buz gibi bakıyordu, “aileleri onlara bir şeyleri öğretmiyorsa yasalar öğretmek zorunda. Yasalar ders vermeye bayılır.”

Robinson insanları cezbetmeye fazlasıyla alışkındı. Konuşarak gözaltından kurtulduğuna, bir Hollywood par-

tisine girdiğine ve bu ikisi arasındaki her türlü şeyi başardığına şahit olmuştum. O yüzden şu anda duyduklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu. Ama başıyla onayladı. “Elbette, efendim. Anlıyorum. Fakat arabadan inmem gerekecek. Cüzdanımı koltuğumun altında tutuyorum ve ona buradan ulaşamam. Çıkabilir miyim, efendim?”

Polis geriledi. Robinson bana doğru uzanarak elimi tuttu. Sertçe, “Bonnie,” diye fısıldadı.

“Ne?” diye sordum. Ama Robinson çoktan arabadan çıkmıştı ve parmaklarının baskısını hâlâ tenimde hissedebiliyordum.

Pencereden olan biten her şeyi gördüm. Robinson öncelikle zarar verme niyeti olmadığını polise göstermek için ellerini havaya kaldırdı. Fakat gördüğüm bir sonraki şey ani bir hareketlenmenin olduğuydu, bir böğürtü ve ardından da öfkeli bir haykırış duyuldu.

Robinson seslendi, “Arabadan in, Bonnie, yardımın gerek!”

Hiç düşünmeden dediğini yaptım. İşte o zaman hayatımın aşkının —başkalarının mülküne izinsiz giren, strip-tizcileri öpen ve bir araba hırsızı— genç bir polis memurunun yüzüne bir silah doğrulttuğunu gördüm.

Neredeyse dizlerimin üstüne düşecektim. Destek almak için Porsche’nin kaportasına tutundum. Tabancanın metali çöl güneşinde parıltıyordu. *Bu gerçek olamaz,* diye düşündüm. *Bu kesinlikle bir rüya veya bir film sahnesi — ya da bir halüsinasyon herhalde.*

Robinson hafifçe yana dönerek bana baktı ve Tanrı şahidimdir ki göz kırptı.

Ağzım açık kalmıştı. Önceden Robinson’un biraz deli olduğunu düşünüyorsam şu an tamamen aklını kaçırdığından emindim. O sırada ağzının kenarının küçük

bir tebessümle kımıldadığını gördüm. O gülümsemeyi kendi gülümsememden bile daha iyi tanıyordum. Bana şöyle diyordu: *Bunların hepsi bir oyundan ibaret, Axi. Kimse zarar görmeyecek.*

Onlara doğru ilerledim ve Robinson'un haklı olması için dua ettim.

Robinson polise geri dönerek, "Bunu yapmak zorunda kaldığım için gerçekten çok üzgünüm," dedi, "ama bana başka seçenek bırakmadın."

Polisin yüzü kızarmıştı ve öfkeyle parlıyordu. Sessizdi, şiddetli ama etkisiz bir öfkeyle doluydu. Konuşma yetisini bir anda tümüyle kaybetmiş gibiydi.

Yolun iki tarafına da bakındım, trafiği kontrol ediyordum. Robinson yan yollardan gitmeye devam ettiği için hiç bu kadar memnun olmamıştım.

"Bonnie," dedi Robinson, "kelepçelerini al ve ona tak."

Beceriksizce, bana söyleneni yaptım. Metali bileğine geçirdiğimde polis memuru kendini sakındı. "Çok özür dilerim," deyiverdim. "Çok mu sıkı? Çok sıkı olmasını istemiyorum ama bunları nasıl takacağımı tam olarak bilmiyorum."

Polisin yüzü daha da kızardı.

Robinson çok gergindi, aklı her an başından gidebilirmiş gibiydi. Tali bir yolda bile her an birileri geçebilirdi. "Tekrar söylüyorum, bunun için gerçekten çok üzgünüm, efendim. Olan şu ki, bir görev üstündeyiz. Yola devam etmemiz gerek. Bir ölüm-kalım meselesi."

Kırmızı suratlı polis bir şey söyleyecekmiş gibi boğazını temizledi. Fakat ağzı büzüldü ve açıldı, sonra da tükürdü. Bir damla beyazımsı balgam tam da Robinson'un kovboy botunun ucuna denk geldi.

Robinson şaşkına dönerek, “Bu çok büyük bir kabalıktı,” dedi.

Sanki polisin daha kibar olması gerekiyordu. Geçirdiğimiz ufak kazada acaba Robinson kafasını çarptı da bu çarpma sonucu vicdanını mı kaybetti, diye merak ediyordum.

Polis memuru aniden, “Siz ufaklıklar, başınızı ne tür bir belaya sokacağınızın farkında değilsiniz,” diye kükre-di. Adamın öfkesi ve kıpkırmızı suratı beni korkutmuştu. Ona bakamıyordum bile.

Belki de sorun poliste değildi — belki de bizdeydi. Genç kanunsuzlar.

Belki de kısa süre içinde dönüşebileceğimiz kişilerden korkuyordum. Az önce bir polis memurunu kendi silahıyla tehdit edip yine kendi kelepçeleriyle bağlamıştık!

Ben seyahatimizi mükemmellik derecesinde tüm ayrıntılarıyla planlamışken her şey nasıl bu denli kontrolden çıkmıştı?

Ayrıca neden artık umurumda değildi?

Aniden kendimi coşkulu hissettim. Durdurulamaz. Bunu yapmaktan ne kadar korkuyor olsam da hayatımın geri kalanı için gerçek bir seçim yapma zamanı gelmişti.

Cesaretimi topladım ve gözlerimi yavaşça polise çevirdim. “Yakalanmayacağız,” dedim.

Usulca ama kararlı bir tavırla konuşmuştum. Bu bir anttı. Bir dua. Bir dilek.

Robinson polisten birkaç adım uzaklaştı, silahı doğrultarak polis arabasının kapısını işaret etti. “Bonnie,” dedi, “arazi aracını senin kullanman gerekecek.” Polise döndü. “Ona henüz düz vitesli arabaları kullanmayı öğretmedim,” diye açıkladı.

O sırada şaşkınlıktan donup kalmıştım, yine de siyah-beyaz arabanın sürücü koltuğuna bindim. Gaz pedalı, dönüş sinyali, kontak. Her şey diğer arabayla hemen hemen aynı yerde görünüyordu. Bu arada Robinson polisi nazikçe arabanın arka koltuğuna tıkıyordu. Tanrı’ya şükür aramızda bir cam vardı çünkü kelepçeli bile olsa bu adam ödümü patlatıyordu. Eğer birini bakışlarınızla öldürmek mümkün olsa Robinson ve ben çoktan öbür tarafı boylamıştık.

Robinson başını ön camdan sokarak, “Halledebilecek misin?” diye sordu.

İki elimi de direksiyona koydum; elimin biri saat on yönündeydi, diğeri ise on iki. Küçük bir kalp krizi geçirmediyormuşum gibi görünmeye çalışıyordum.

“Önümde çarpacak bir parkmetre görünmüyor.”

Robinson bana çarpık gülümsemesiyle baktı. Belki bu hareketi tümüyle uygunsuzdu ama buna ihtiyacım vardı.

“Harika, gitmeye hazırsın o halde. Şimdi beni izle,” dedi Robinson. Porsche’ye bindi, biraz ilerledi ve soldaki toprak yola girdi. Birkaç kilometre boyunca onu izledik, geçtiğimiz yerlerde toprak ve bodur adaçayı çalıları dışında bir şey yoktu.

Dikiz aynasına bakmayı reddediyordum çünkü polis memurunun bana attığı ölümcül bakışı resmen hissedebiliyordum. Son on beş dakikadır öylesine gergindim ki polisin gözlerine bakarsam tamamen aklımı kaçıracağımı ve sonunda ikimizi de öldüreceğimi biliyordum. Direksiyonu öyle sıkı kavramıştım ki parmaklarım beyaza dönmeye başlamıştı.

Robinson durduğunda sert bir fren yaptım ve sendeleyerek arabadan çıktım, arabayı nasıl durdurduğumu bile zar zor hatırlıyordum.

Ona doğru yalpaladığım sırada Robinson beni dirseğimden yakalayarak, “Vay canına,” dedi. “Her şey yolunda mı? Polis hâlâ arkada kelepçeli mi, değil mi?”

Kolumu çekip kurtararak, “Hayır, onu serbest bıraktım,” diye çıkıştım. *Nefes al, Axi*. “Özür dilerim. Sinirlerim bozuldu.”

“Hadi buradan gidelim.”

“Ama—” Polis arabasına baktım. Memur, arkada hareketsiz oturuyordu, fakat küfrettiğini duyduğumu sandım.

Robinson uzakta sıra evlere —ya da bir seraba—benzeyen yapıları işaret ederek, “Birileri onu bulacaktır, en-

dişelenme,” dedi. Çevremizdeki her yer düzlüktü. Çöl bomboştu. Bir kaktüs bile yoktu.

Robinson yeniden kolumu tutarak beni Porsche’ye götürdü. Emniyet kemerlerimizi taktığımızda motoru çalıştırdı ve arkamızda işlediğimiz suçu tümüyle örtecek kadar yükselen büyük bir toz bulutu bırakarak oradan uzaklaştık.

Robinson anayola çıkarken, “Porsche’den kurtulmalıyız,” dedi. Nedense yeniden şehre yönelmişti.

Aniden titremeye başladım. Bacaklarım olduğu yerde zıplıyordu ve seğiriyordu, hatta dişlerim bile takırdıyordu. Az önce düşündüğüm şeyi mi yapmıştık? “Robinson—” dedim.

“Ne var?” Robinson bana baktı, endişeliydi.

“Şu anda bir araba çalamam. Sinirlerim bunu kaldırmaz.”

“Sorun yok,” diye cevap verdi Robinson. “Axi’nin A planına geri dönebiliriz.”

“Ne olduğunu bile hatırlamıyorum,” diyerek inledim.

“Tabi ki otobüs — süper bakteriler için üreme kabı. Seni bilmem hayatım ama ben korkunç bir enjeksiyon için can atıyorum.” Robinson manyakça sırıtıyordu.

“Söyle bana — dürüstçe. Aklını mı kaçırdın sen?”

Robinson her zamanki gibi sorumu duymazdan geleerek şehrin girişindeki bir otoparkta durdu. “İşte geldik. Bakteriyel menenjit için biletimiz!”

Sırt çantalarımızı alıp Porsche’yi bir acil durum şeridinde bıraktık. Tek istediğim buradan gitmekti. Arabanın sahibine bir teşekkür notu yazacak vaktim yoktu, aslında iyi ki yoktu. Artık gerçek birer suçlu olduğumuza göre arkamızda daha az ipucu bırakmaya çalışmalıydık.

Otogarın içi karanlıktı, serindi ve pisti. Adrenalinin ateşlediği tüm cesaretim kaybolmuştu, köşede bir top gibi kıvrılıp oturmak istiyordum. “Nereye gidiyoruz? Sırada Büyük Kumulları görmek vardı,” diye fısıldadım.

Robinson otobüslerin kalkış saatlerini gösteren panoya göz attı. “İlginç,” dedi. “Çünkü bu ünlü kum tepeleri Alamosa, Colorado yakınlarında, yanılıyor muyum?”

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. “Sen nereden biliyorsun?”

“Hayatım, oraya giden otobüs dakikalar içinde kalkacak, görüyor musun?” diyerek panoyu işaret etti Robinson. “Yolcu şansını bizimle beraber.” Robinson çoktan bilet gişesine doğru yürümeye başlamıştı, bir elini de cüzdanına doğru uzatmıştı.

Gerçekten bu kadar basit olabilir miydi? “Ben onun İrlandalı şansını olduğunu sanıyordum,” diye seslendim cılız bir sesle.

Robinson bana doğru dönüp omuz silkti. “Kimin umurunda? Aracımızı bulduk. Ama bilgin olsun, büyükannem County Cork’tan bir İrlanda gülüydü.”

Şaşkınlık içinde ona baktım çünkü Robinson asla ama asla ailesinden bahsetmezdi. Koşturarak yanma gittim ve, “Tamam ama polis ne olacak?” diye sordum. “Onu böylece bırakamayız. Birilerini aramalıyız.”

“Artık uslu bir kız olmadığını sanıyordum,” dedi Robinson.

Robinson’un şaka yapıp yapmadığını anlayamadım. “Sırf birinin kalp krizinden ölmediğinden emin olmak istiyorum diye mi?” Eski bir ankesörlü telefon buldum ve bozuk para bulmak için ceplerimi karıştırdım. Telefona cevap veren kadına atımla gezerken ıssız bir yere

park edilmiş bir polis arabası gördüğümü söyledim. Kendimi genç ve aptal göstermeye gayret ediyordum ama gereken bütün ayrıntıları bildirdim.

Kadın adımı öğrenmek istedi. “Carole Ann,” dedim.

“İyi bir şey yaptın, Carole Ann,” dedi kadın.

Hanımfendi, bir bilseniz.

Suçluların hapiste nasıl da rahat uyuduklarına dair eski bir deyiş vardır. Suçsuz adam bütün gece uyanık kalır, kafayı yer; oysa suçlu adam bir bebek gibi uyur. Sonunda ait olduğu yerde bulunduğunu anlar ve artık gözüne biraz olsun uyku girebilir.

Elbette, Robinson ve ben hapiste değildik — Greyhound otobüsündeydik. Ama burası rahatsızdı, pis kokuyordu ve dardı, tıpkı hapishanenin olduğunu hayal ettiğim gibiydi. Ayrıca Robinson eğilip başını kucağıma koyarak uykuya daldığında otobüse bineli beş dakikadan fazla olmamıştı.

Suçlu, diye düşündüm. İkimiz de çok suçluyuz.

Bir süre pencereden dışarı bakarak yanımızda uzanan dümdüz, kuru araziye seyrettim. İşlerin geldiği noktaya hâlâ inanamıyordum. Birkaç saat önce, Robinson'un başka biriyle işi pişirmesi sorunlarımın en büyüğüydü. Şimdi mi? Şunlara ne dersiniz: ağır ceza gerektiren bir saldırı, araç hırsızlığı ve kim bilir daha neler neler.

Elbette o sırada, yaptıklarımız bize son derece man-

tıklı gelmişti. O şeyleri yapmak *zorundaydık*. Çalıntı bir Porsche, zorla ele geçirilmiş bir silah ve aniden bir polisi kelepçeleyip terk etmek iyi bir fikir gibi gelmişti, çünkü hey, bunlar bizi ıslahevinden uzak tutacaktı.

Şimdiyse, aklımdan karamsar düşünceler geçiyordu.

Gerçek, bir gülle gibi ezici bir şekilde kafama dank etmişti. Biz ne yapmıştık böyle? Bunun bir gezi —bir eğlence— olması gerekiyordu ama gezimiz giderek bir suç serisine dönüşüyordu. Sırada ne vardı? Bir çocuğun öğle yemeği parasını çalmak mı? Banka soymak mı?

Önümüzdeki koltukta yaşlı bir kadın örgü örüyordu. Kadının şişlerinin hareketini ve birbirine çarptıklarında çıkardıkları sesi duyabiliyordum. Kadın ara sıra arkasını dönüp bana gülümsüyordu. Başlarda ben de gülümsüyordum ama sonra giderek gerilmeye başladım. Kadının bir şeyler biliyor olması mümkün müydü? Yüzümden suçlu olduğumu okuyabiliyor muydu? Nevada polisi emeklilik maaşı alacak kadar yaşlı gizli ajanlar mı çalıştırıyordu?

Robinson'u sarsarak uyandırdım. Robinson doğruldu, gözlerini ovalayarak bana ters bir bakış attı.

“Bir daha asla öyle bir şey yapamayız,” dedim sessizce. “Asla.”

Robinson elini karışmış saçında gezdirerek iç çekti. “Biliyorum, Axi. Sence ben böyle olmasını ister miydim? Benim öyle biri olmadığımı biliyorsun. Ama bizi durdurmasına izin veremezdik.” Robinson’un ağırlaşmış koyu gözleri yüzümü inceliyordu. Yapabileceği tek şeyi gerçekleştirdiğini bildiğimden emin olmak istiyordu. “Bunun sona ermesini istemiyorum,” dedi Robinson. “Henüz olmaz. Ya sen?”

Başımı salladım. Onunla sonsuza dek bu şekilde de-

vam etmek istiyordum, fakat daha fazla öpüşme, daha az suç işleme istiyordum. “Ya biz—” diye söze girdim ama Robinson elini kaldırdı.

“Varsayımların bir manası yok. Olan oldu.”

“Aynı annem gibi konuşuyorsun,” dedim. “Yeni farkına vardım, annem de bir sürü saçmalıkla doluydu.”

Robinson sırtıttı, sonra da önüne baktı ve yeniden bize bakmak için arkasına dönen yaşlı kadına selam verdi. Kadının önüne dönünce Robinson bana, “Tamamen delilikti, kabul ediyorum,” diye fısıldadı. “Ama hepsi geride kaldı, tamam mı, Axi? Her şey yoluna girecek. Tüm zamanların en önemli şarkı sözü yazarlarından biri olan Irving Berlin’in dediği gibi şu andan itibaren, mavi gökyüzü dışında hiçbir şey olmayacak.”

Belki de bir geri zekâlıyım —aslında kesinlikle geri zekâlıyım— ama Robinson’un bunları söylediğini duymak bana kendimi daha iyi hissettirdi.

Robinson bana doğru uzanarak yanağımdaki bir tutam saçı geri itti. “Başına asla kötü bir şey gelmesini istemem, Axi,” dedi sessizce. “Ayrıca henüz hiç orada bulunmama rağmen hapishanenin kötü bir yer olduğundan şüpheleniyorum.”

“Pediatrik bir kanser hücresinden daha kötü olduğunu mu düşünüyorsun?” diye çıkıştım.

Robinson solgun görünüyordu. Daha sonra başını yeniden kucağıma koydu. “Sana söz veriyorum,” dedi, “bir daha asla böyle bir şey yapmayacağız.”

Serçeparmağını uzatarak, “Serçeparmak sözü mü?” dedim.

Parmaklarımızı kenetleyerek yemin ettik.

“Ayrıca, Axi?” Robinson kucağımdan bana baktı, gözleri içlerinde boğulacağım kadar büyümüştü ve derindi.

“Ne?”

“Chrissy konusunda özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse o bana asıldı. Beni gafil avladı. Ben de kabalık etmek istemedim.”

İç çektim. Robinson yeryüzünde böyle bir cümleyi söyleyip ona gerçekten inanmamı sağlayabilecek tek kişiydi. “Evet, kabalıktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum,” dedim.

Robinson gözlerini kapatarak, “Öyle,” dedi. Sesi yeniden uykulu geliyordu. “Kabalık çok kaba bir şeydir. . .”

Gülümsedim. Sonra da başımı yağlı otobüs camına yaslayıp uykuya daldım.

Alamosa durağında otobüsten indiğimizde kabak gibi ortada kalmıştık, faziletli ve masum görünmeye çalışıyorduk. Bu, işe yaramayınca Robinson biraz bacak göstermemin zamanı geldiğini söyledi.

“*Kendin göster,*” diye karşı çıktım. “Her zaman herkesi cazibenin etkisi altına alan sensin.” (Başka mı? Evden ayrıldığımdan beri bacaklarımı tıraş etmemiştim.)

Robinson kederli bir sesle, “O polis hariç,” dedi.

Sonunda, bir El Caminosu olan yaşlı bir adam yanımda durdu. Adama Büyük Kumullar Ulusal Park’ına gitmekte olduğumuzu söyledik, adam da onaylayarak başını salladı ve bizi doğruca ziyaretçi merkezine götürdü. Benzin için önerdiğimiz on doları bile almadı.

Aksine, sırt çantamı koltuğun altından çektiğim sırada elime yirmi dolar tutuşturdu. “Bu akşam yemeğe çıkın,” diye teşvik etti beni. “Kemiklerinizin üstüne biraz et koymanız gerek.” Yaşlı adam, zirveleri karla kaplı mavi dağların eteğinde altın sarısı renginde parlayan kum tepelerine bir süre özlemle baktı. “Sevgili Meg’im hayatta olsaydı ona telefon ederdim ve fırına et atmasını söyler-

dim.” Adamın gözlerinin önünden eski hatıraları geçiyor gibiydi. Daha sonra kendine geldi. “Kendinize dikkat edin, anlaştık mı?” Sonra da uzaklaştı.

Yaşlı adamın vedasının uyandırdığı tuhaf, üzücü duyguyu üstümden atmaya çalıştım. Kumulların tabanı boyunca uzanan bir derenin kenarından bana el sallayan Robinson’a baktım.

Yanına gittiğimde, “Sanki birileri Sahra Çölü’nün bir parçasını kaldırıp Colorado’ya bırakmış,” dedi.

Hakkını tam olarak vermeyeceğini bildiğim bir fotoğraf çekerek, “İnanılmaz,” dedim. “Dünyada burası gibi yerler varken insanlar neden Klamath Şelaleleri gibi kasabalarda yaşar ki?”

“Bu harika bir soru,” dedi Robinson. Devasa manzaranın tümünü kucaklayabilecekmiş gibi kollarını iki yana açtı. “Belki de asla geri dönmemeliyiz.” Bu fikirden oldukça hoşlanmış görünüyordu.

Kumulların zirvesine çıkan bir bayırı çıkmaya başladık. İlerlemek çok zordu — kum gevşekti ve ayaklarımız kuma iyice batıyordu. Robinson’un arkamda sık ve kesik soluklar alıp verdiğini duyabiliyordum. Zirveye yaklaştığımızda rüzgâr, kumları havaya kaldırıp bize doğru uçurdu ve her yerimize battı.

Robinson yüzündeki kumları silerek, “Vücudun tamamındaki ölü derileri temizletmeye benziyor,” dedi. “Bu iş için iyi para veren insanlar var.”

“Sana göre bardağın yarısı daima doludur, değil mi?” diye sordum. Gülecektim, fakat dişlerimde kum vardı. İyimserlik Robinson’un en iyi niteliklerinden biriydi.

Canımızı yakan kumu bir tarafa bırakırsak, nefes kesici güzellikte bir yere vardık. Yakındaki kumullarda zirveye tırmanan insanlar ve snowboard olduğunu düşündü-

ğüm kayaklarla zirveden aşağıya kayan insanlar gördük. İnsanların neşeli kahkahaları sıcaktan parıldayan havayla bize kadar ulaşıyordu.

Robinson hayalî bir gitarı tıngırdatmaya koyuldu. *“Kumdan yapılmış kaleler bile. . .”* Daha sonra bana ne-dense süklüm püklüm bir tavırla baktı. “Jimi Hendrix.”

“Biliyorum,” dedim. “Babamda o albümü vardı.” Göz-lerimi kısarak uzaklara baktım. Kumulların ilerisindeki bozkırlar sarı kır çiçekleriyle doluydu. Kameramı kol hi-zasında tutarak dünyanın zirvesinde gözlerimizi kısarken ve sırtırken bir fotoğrafımızı çektim.

Sonrasında yürüyerek kumuldan inebilirdik, fakat arkamı döndüm ve kuma yarı gömülmüş eski, plastik bir kızak gördüm. Kızağı işaret ettiğimde Robinson’un göz-leri parladı. “Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyor-sun?” diye sordum ama onun da aklından aynı şeylerin geçtiğini biliyordum, o yüzden cevap vermesini bekleme-dim.

Kızağın ön kısmına oturdum, Robinson ise arkamda ayakta durarak sırtıma tutunuyordu. Koşmaya başladı, beni itiyordu, sonra o da kızağa atladı. Tepeden hızla ka-yarken ellerini belime dolayıp başını saçlarıma gömdü. Rüzgâr, kumları yüzüme sıçratıyordu, fakat umurumda değildi — neşeyle çılgılık atıyordum.

Kumulun dibine vardığımızda kuma uzandık, nefes nefese kalmıştık.

“Vay canına,” dedi Robinson.

Kollarımı savurarak, “Kimin kara ihtiyacı var ki?” diye bağırdım. “Bir kez daha yapmak ister misin?”

Tabii ki istiyordu.

Kumula tırmanıp sonra aşağıya kayarak baş döndü-rücü, heyecan verici bir saat geçirdik, sonrasında ise o

kadar terlemiş ve yorulmuştuk ki kolumuzu kaldıracak halimiz kalmamıştı.

Robinson ayaklarımın dibine çökerek, “Susuzluktan ölüyorum,” dedi. “Ayrıca, sanırım burnum yandı.”

“Çölü güzel yapan özelliği bir yerlerde bir kuyu saklamasıdır,” dedim.

Robinson burnunu ovalayarak, “Hı?” diye sordu.

“*Küçük Prens*’ten bir satır.”

“Sen ve kitapların,” dedi Robinson takılarak.

“Kitap okumak seni öldürmez.”

Robinson kaşını kaldırdı. “Asla bilemezsin. Belki de öldürür,” dedi ve gülümsedi. “O halde şu kuyu nerede?”

Sırt çantamdan bir şişe su çıkararak Robinson’a attım ama açığı ayarlayamamıştım ve Robinson şişeyi yakalamak için biraz cebelleştikten sonra şişenin kapağını açıp suyu yaklaşık olarak iki saniyede bitirdi.

“Kendim için bir şişe daha suyum olduğu için şanslısın,” diye çıkıştım. “Aksi takdirde açgözlülük yapmış olurdun. Çok köftehorca bir davranış.”

Robinson homurdanarak güldü. “Seni tanıyorum, Axi. Tabii ki fazladan suyun vardır. Şimdi gözlerimi kapatacağım. Beni on dakika sonra uyandır.” Daha sonra yüzünü bir tişörtle örterek uykuya daldı, öylece, bir kum tepesinin dibinde.

Üstümüzdeki kumları soğuk, berrak Medano Deresi’nde yıkadık ve yakındaki bir kamp alanında çadırımızı kurduk. Akşam yemeğinden sonra —ateşte ısıtılmış konserve fasulye— yiyeceklerimizi ve eşyalarımızı kamp alanının girişindeki ayı korumalı metal kutuya bıraktık.

Birileri güneşi bir mum misali üfleyip söndürmüş gibi aniden gece çöktü. Ve yıldızlar gökyüzünde belirdi, ha-

yatım boyunca gördüğümünden çok daha fazla yıldız vardı. Başımı kaldırıp baktım, gözlerim kamaşıyordu, o sırada artık konuşamayacak kadar çok yorgundum.

Robinson da gökyüzüne bakıyordu. “Sana daha önce söyleme şansı bulamadığım ama söylemek istediğim bir şey var,” dedi.

Fazla umutlanmamam gerektiğini artık öğrenmiştim. “Neymiş o?” diye sordum.

“Kız gibi atıyorsun.”

“Sen de tam bir ahmaksın,” dedim gülerek. Boşalmış konserve kutusunu kaparak hedef aldım. “Kız gibi atmayı şimdi göstereceğim!”

“Şaka yapıyorum. Bunlar *Sahra* filminin son replikleri,” dedi Robinson. “Tüm günü çölde geçirdik ya o bakımdan.”

Kutuyu bıraktım. Zaten atamayacak kadar yorgundum. Bunun yerine su içmeye koyuldum. Ve susuzluğun bir sürü çeşidi olduğunu düşünerek karanlıkta Robinson’un uzun, ince silüetine baktım.

Şafak söktükten hemen sonra, güneş dağların üzerinde altın misali yükselirken bir kamyonet çaldık.

Bunu bu kadar sakince söyleyebilmem çılgınca değil mi?

Aslına bakarsanız sayın yargıç, kahvaltımızı yaptık, sonra da bir kamyonet çaldık. Ayrıntılar mahkeme için önemliyse belirtmeliyim ki granola çubukları yedik ve bir Chevy çaldık.

Eğer bir gün o yargıçla tanışırsam yargıcın bana, “Siz ikiniz dokunulmaz olduğunuzu mu sandınız?” diye soracağından eminim. Ben de yargıcın doğrudan gözlerinin içine bakacağım. “Hayır, efendim,” diyeceğim. “Aslında tam tersini düşünmüştüm.”

Ödünç aldığımız kamyonetimizin motoru gürültülüydü ve sarsılıyordu, radyoda ise sadece AM istasyonları çalışıyordu. Robinson kaşlarını çatarak, “Bu şeye yeni bir egzoz susturucu gerek,” dedi. “Egzoz borusu da çatlak olabilir.”

“Harika, bozuk bir çalıntı araba,” dedim. “Ve vay canı-

na, şu anda *Elvis* mi dinliyoruz?”

Robinson, “*Love me tender, love me true,*” diyerek şarkıya katıldı. Daha sonra aniden durdu. “Arabayı çalmadan önce kontrol edecek vaktim vardı sanki.” Bana mı öyle geliyordu yoksa biraz alınmış mıydı? “Her neyse, çeşitlilik hayatın tadı tuzudur ve bir sonraki durağımızda daha iyisiyle değiştirebiliriz. Lütfen şoföre bir sonraki durağın neresi olduğunu söyleme lütfunda bulunur musunuz, Bayan Moore?”

Omuz silktim. Planlarımdaki bir sonraki durak iki bin iki yüz elli kilometre ötedeki Detroit’ti. “Bilmiyorum. Dünyanın pullardan yapılmış en büyük topu mu? Carhenge Anıtı mı⁵? Hobo Müzesi mi⁶?” Kuzeydoğuya, Nebraska’ya doğru ilerliyorduk, Doğu ve Batı sahillerinde yaşayan insanların sadece üstünden uçularak görülen yerler oldukları için Uçmalık Bölge demekten hoşlandıkları yere gidiyorduk.

“Carhenge mi?” diye sordu Robinson, ilgisini çekmiş görünüyordu. “Sanırım orası Stonehenge’e benziyor ama arabalarla yapılmış.”

“Vay canına, bunun için sana on bin puan veriyorum,” dedim. Robinson bana kırılmış gibi baktı. “Özür dilerim,” diye mırıldandım.

Asabiydim çünkü neredeyse bütün gece uyanık kalmıştım. Ayrıca uyuyamamamın sebebi klostrofobik çadır veya sert zemin değildi: Robinson’du. Onunla ilgili ne yapacaktım? Bizimle ilgili? Birlikte bir sürü şey yaşamıştık — ve aslında yolculuğumuz bu geziye çıkmadan çok

⁵ 1987 yılında Jim Reinders tarafından yapılan, Nebraska’da bulunan ve otuz sekiz arabanın tümüyle gümüş rengine boyanarak Stonehenge Anıtı’na benzer şekilde dizilmesiyle oluşmuş ilginç bir anıttır.

⁶ 1980 yılında Britt, Iawo’da açılan ve gezgin işçilerin eşyalarının ve el yapımı eserlerinin sergilendiği müze.

önce başlamıştı. Duygularımı tam olarak nasıl tasvir edeceğimi bilmesem de neler hissettiğimi ona söylemenin vakti gelmemiş miydi?

Ne söyleyeceğimi uzun uzun düşündüm, cümlelerimi aklımda tekrarladım, fakat sonunda ancak babama yazdığım veda notundaki kadar başarılı oldum. Yani, Hiç. Başarılı. Değildim.

Örneğin: *Robinson, sanırım seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum* (fakat o gün ağrı kesiciler yüzünden kafam iyiydi ve herkesi seviyordum.) *Sana baktığımda kendimin daha iyi bir versiyonunu görüyorum.* (Bekle — o halde kendimi mi öpmek istiyorum?) *Sen hayatımda olmasaydın ne yapardım, bilemiyorum.* (İlh... araba çalamaz mıydım mesela?)

Aptalca, sinir bozucu bir şekilde imkânsızdı. Uzun süredir işe yarar bir şey yazamamış olmama şaşmamalı — bir oğlana onu sevdiğimi nasıl söyleyeceğime bile karar veremiyordum. Gözlerine her baktığımda aynı anda hem boğuluyormuş hem de kurtarılmış gibi hissettiğimi. Yarın ölmekle hayatımın geri kalanını onsuz geçirmek arasında bir tercih yapmak zorunda kalsaydım eli kulağındaki ölümü seçmeyi ciddi ciddi düşüneneceğimi.

Hissettiklerimden korkuyordum. Ama bunu itiraf etmemi bu kadar zor kılan tek sebep bu muydu? Yoksa Robinson'un aynı şekilde hissetmemesinden mi korkuyordum? Evet, kesinlikle bundan korkuyordum.

Şu anda, iyice aydınlanan sabahta sessizlik içinde yolumuza devam ederken iki kişilik koltukta Robinson'un tarafına doğru kaymayı çok isterdim. Elimi bacağına koymak ve bana karşılık veren titreyişini hissetmek isterdim. Ona şöyle demek isterdim: *Kenara çek ve beni öp.*

Derin bir nefes aldım. Çekinerek santim santim ilerleyerek ona hissettirmeden yaklaşılamazdım. Öylece atılmak zorunda kalacaktım. *Ya hep ya hiç, Axi. Tam sırası.*

Gözlerimi kapatarak genç âşıkların tanrıları Cupid, Afrodit veya Justin Bieber'a duamı ilettim: *Bunun korkunç bir hata olmasına izin verme.*

Gözlerimi yeniden açtığımda kamyonetin sağa doğru kaydığını gördüm.

"Robinson?" dedim, şarampole doğru döndüğümüzde sesim giderek yükselmişti.

Robinson cevap vermeyince ona baktım. Robinson'un yüzü öylesine solgundu ki, resmen maviye dönmüştü. Robinson öksürmeye başladı — içinde, derinlerde bir yerden korkunç, endişe verici yankılı bir ses geliyordu.

Robinson bana bakıyordu ve gözleri korku doluydu.

Ve aniden kasmaya başladı.

Kan.

Direksiyona uzanarak, "Kamyoneti durdur!" diye bağırdım.

Neredeyse şarampoldeydik ve Robinson öğürmeye devam ederken bir şekilde frene basmayı başardı. Arabalar vızır vızır yanımızdan geçiyordu ve süratleriyle arabamızı sallıyorlardı.

Robinson'a doğru hareket ederek, "Aman Tanrım, Robinson!" diye bağırdım. Kanı yakalayabilecekmişim gibi ellerimi uzatmışım — sanki kanın içinden gelmesini engelleyip onu ait olduğu yere, içine geri koyabilecekmişim gibi.

Görüşüm bulanıklaşmıştı, ağlıyordum.

Geçmek bilmeyen, korkunç bir dakikanın ardından Robinson öksürmeyi kesti. Kırmızıya boyanan ağzını

ekose gömleğinin yeniyle sildi. Gömleğine bakarak cılız bir sesle, “Büyütülecek bir şey değil, gerçekten,” dedi. “Artık iyiyim.”

Fakat şundan adım gibi emindim: *Robinson iyi değil.*
Kaldı ki, belki ben de iyi değildim.

İkinci Bölüm

Böylece, gözlerimi acıtacak kadar mavi bir Colorado göğünün altında korkunç gerçeği öğrendik. Kaçışınızı planlayabilirsiniz, hayatınızı ve ailenizi terk edebilirsiniz ve çalıntı bir arabayla iki şeritli bir otoyolda son sürat gidebilirsiniz. Fakat bazı şeylerden asla kaçamazsınız.

Kanser gibi şeyler. Çünkü kanser öylesine geliverir.

Bizi kırk beş dakika uzaklıkta, La Junta'daki bir hastaneye ulaştırmayı başardım. Robinson başını kucağıma koyarak uzanmıştı, bense parmaklarımı saçlarında gezdirmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek için can atıyordum. Fakat kamyonette hidrolik direksiyon olmadığından iki elimi de direksiyonda tutmak zorundaydım.

Ayrıca her şeyin yoluna *gireceğinden* emin değildim, hem de hiç.

Hastanenin küçük bekleme salonu dondurucu derecede soğuktu, insanları balıklar gibi ıslak ve gri gösteren türden parlak floresan ışıklarla aydınlatılıyordu. Robinson bana yaslanmıştı, titriyordu. Tişörtünde kararmış bir kan lekesi vardı. Ekose gömleğini bilerek kapattı. “Yoksa bıçaklanmış gibi görünüyorum,” diye açıkladı.

“Bunun kötü bir şey olduğundan emin değilim,” dedim. Bekleme odasında dört kişi daha vardı ve yüz ifadelerine bakılırsa bir süredir oradaydılar.

Robinson başını salladı. “Oturmam gerek,” dedi gıcır tılı bir sesle.

Yanma gittiğimde masadaki kadın bana dikkatle baktı. Belki de gözlerimdeki korkuyu görmüştü — belki de evsiz olduğumu veya uyuşturucu aldığımı düşünmüştü. Bir aynanın köşesinden solgun yansımamı görebiliyordum ve kadını suçlayamıyordum.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu kadın. İsim etiketinde DEBBIE yazıyordu.

Köşede plastik bir sandalyede kıvrılıp oturan Robinson’u işaret ederek, “Arkadaşım hasta,” dedim. Kamyonette yaşadığımız sahne gözümün önünden gitmiyordu. Kâbus gibiydi.

“Doktorun çağrı cihazına haber bırakıldı,” dedi Debbie. Kaşlarını hafifçe çatarak yüzümü inceledi. “Sizin de doktora görünmeniz gerekiyor mu?”

“Benim hiçbir sorunum yok,” dedim sertçe, aslında yorgunluktan her an düşüp bayılabiliyordum gibi hissediyordum.

Robinson’un yanına geri döndüm, köşede oturduk, zaman geçmek bilmiyordu. Nihayet, kolu alçılı yaşlı bir adam bana doğru eğilerek sağlam elini dizime koydu.

“Cumartesi sabahındayız, tatlım,” dedi yaşlı adam. “Doktorların çoğu diğer insanlar gibi balığa çıkmıştır.”

Dudağımı ısırdım, sertçe. Doktorumuz yoktu. Ve biri geldiğinde bunun ne anlama geleceğini biliyordum: kan tahlilleri, ince iğne aspirasyon biyopsisi, pozitron yayıcı tomografi taramaları... Bunları tekrar yaşamak düşüncesi yüzünden kaçıp saklanmak istiyordum.

“Küçük kasaba Amerika’ya hoş geldin, Axi,” dedi Robinson, “bowling pistlerinin ve Elks Hayırseverler Derneği’nin bile hastaneden daha fazla çalışanı vardır.”

“Endişelenme, doktor yolda,” dedim. “Hey, bu esnada televizyon izleyebiliriz. Son zamanlarda günlük TV dozunu almadığını biliyorum.”

Robinson başıyla onayladı. “Keşke yanında bir Slim Jim ve bir kutu Oreo olsaydı, o zaman her şey mükemmel olurdu.”

Robinson’un yakasındaki kan lekesini silmeye çalıştım. “Cidden daha iyi beslenmelisin.”

“Biliyorum,” dedi. “Çok fazla Slim Jim yemekten ve yeterince televizyon izlemekten dolayı acil servise düştüm.” Robinson bana sinsice bakıyordu.

Ah, keşke bu söylediklerin doğru olsa, diye düşündüm. Bir an için doktorun ona bir kaşık dolusu direnç artırıcı Maalox vereceğine dair çılgınca bir umuda tutundum, sonra da St. Louis’deki Geçit Kemer Anıtı’nı veya dünyanın en büyük ip yumağını görmeye gidebilirdik. Ama Robinson’un kanını, kanının koyuluğunu görmüştüm, neredeyse kahverengiydi. Bu durumda kanın sindirim borusundan geldiğini biliyordum — yani kanserin bulunduğu yerden.

Belki de kanser hâlâ oradaydı.

“Neden Alışveriş Kanalı’nı açmak zorundalar ki?” diye sordu Robinson.

Başımı kaldırdım. Uzun, kırmızı tırnaklı bir kadın küçük heykelcikler satıyordu, parlak dudaklarıyla ve göz kamaştırıcı beyaz dişleriyle kameraya gülümsüyordu. “Hadi ama. Sakın bana şu yeşim taşından filin hoşuna gitmediğini söyleme,” diye sataştım.

Neden Çin’de yapılmış işe yaramaz eşyalardan konu-

şuyorduk? Ya da abur cubur yiyeceklerden? Asıl konuşmamız gereken fil bu odada bulunandı: Robinson'un *kannıydı*, beslenmeyle hiç alakası olmayan *hastalığıydı*.

Diğer taraftan, bulunduğumuz noktaya kadar gelmenizi sağlayan tam da bu gerçeği görmezden gelmemizdi. Öylece oturup bunalım takılmadık. İdareyi elimize aldık; *yola koyulduk*. Güldük ve arabayı son sürat sürdük ve kafalarımızı camdan çıkarıp kansere orta parmak çektik. Çünkü bir kimsenin gerçekten ölmeden çok önce ölebileceğini anlamıştık. Ve gelecek bizim için neler hazırlamış olursa olsun o tür insanlardan olmak istemiyorduk.

Robinson uykulu bir halde göz kırptı. "Aslında fil gerçekten hoşuma gitti sayılır. Sanırım yeşim taşı iyi şans demekti. Biraz şans hiç fena olmazdı."

Robinson'un sesi uykudan ağırlaşmıştı. Gözleri kapandı, başını omzuma yasladı. Hâlâ parmaklarıma kenetli olan parmaklarını sıktım. Daha önce Robinson'un da söylediği gibi bu işte beraberdik.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım. Fakat Robinson çoktan uykuya dalmıştı ve yalan söylediğimi duymadı.

Hayatımın en acı ironisi, kız kardeşim Carole Ann'in pediatrik bir onkoloji servisinde kanserden ölmesinden iki yıl sonra benim de aynı bölümün hastası olmamdı. Başlarını inanamayarak sallayan tüm o hemşireleri tanıyordum. "Moore bebeklerinin ikisi de mi?" diye fısıldıyorlardı. *"İkisi de mi?"*

Yine de Tanrı, kader veya karma, kanser olmanıza karar verdiyse, hastalığınızın benim geçirdiğim türde bir kanser olması için parmaklarınızı çapraz yapın. Hodgkin lenfoma ender görülen bir hastalık değildir, yani doktorlar bu hastalık hakkında çok şey biliyor ve şu an itibarıyla hastalığı tedavi etme konusunda iyi iş çıkarıyorlar. Yani, bardağın yarısının dolu olduğu bir durum.

"Evet, bardağın yarısı pislikle dolu," derdi Robinson. Onunla ilk kez orada tanışmıştım ve Robinson her küfrettiğinde koluna yumruk atardım çünkü küfretmesinden hoşlanmazdım. Ama *ondan* gerçekten hoşlanıyordum ve bu sayede orada bulunmak benim için biraz da olsun kolaylaşıyordu.

Yanlış anlamayın. Tedavi ihtimali çok yüksek olan bir

kanser bile çocuk oyuncağı değildir. Doğru, hastane duvarları güzel renklere boyanmıştı, hemşireler Ayı Winnie desenli formalar giyiyordu ve yaşça bizden büyük olan çocukların bazıları kaldığımız birim ince, mavi önlüklerden oluşan üniformalar, pofuduk terlikler ve renkli eşarplarla örtülü kel kafalarla tam bir yatılı bir okulmuş gibi davranıyordu. Ama orada bulunmak ve hasta olmak berbattı.

Robinson'la tanıştığım güne kadar. Onun beni bulduğu güne kadar.

Eğer bir filmde olsaydık "romantik karşılaşma" dedikleri olayı yaşamış olurduk. Şöyle olurdu sanırım: Elimde bekleme odasından ödünç aldığım bir yığın dergiyle Robinson'un kapısını çalardım. *US*, *People* ve *Life & Style* gibi güzel, beş para etmez haftalık dergilerin hepsi yere düşüp dağılırdı. Ben, popüler kültür sınavıma çalıştığım konusunda bir espri yapardım, Robinson da dağınıklığı toplamama yardım ederken gülerdi. Dergilerin hepsini kucağıma geri topladığımda birbirimiz için yanıp tutuştuğumuzu hissederdik ve sonraki doksan dakika boyunca eğlence ile romantizm hikâyemize hâkim olurdu.

Gerçek hayatta ise şöyle oldu: kemoterapinin bir yan etkisi olarak uyuşmuş halde televizyon izliyordum, mor dinozor Barney'nin doğrudan benimle konuştuğuna ikna olmuşum. Dinozorun mesajını çözmekte başarısız olunca uykuya daldım, uyandığımda ise çok güzel, koyu renk saçlı bir erkek çocuğu yatağımın yanında oturuyordu. O anda ölmüş olduğumu anladım çünkü cennete nakledilmediğim sürece onun gibi birinin bana gülümsüyor olması imkânsızdı.

Ama ölmemiştim. O çocuk Robinson'du ve gerçektir. "Berbat görünüyorsun. Ben de berbat hissediyorum. Hadi arkadaş olalım," dedi.

Ve böylece arkadaş olduk. Robinson işte bu denli çekiciydi: size korkunç görüldüğünüzü söyleyebilirdi, fakat yine de ona tapardınız.

Robinson benden daha hastaydı ama öyleymiş gibi davranmazdı. Hodgkins lenfoma olmayan Burkitt isimli ender bir kanser türü vardı onda. Hodgkins *olmaması* daha kötü bir kanser olduğu anlamına geliyordu.

Robinson beni, “Burkitt, kanseri ekvatorial Afrika’da keşfeden doktormuş,” diyerek bilgilendirdi. “Oralarda çok daha yaygın bir hastalıktır.” Robinson sanki tuhaf ve egzotik kanseriyle gurur duyuyor gibiydi. Daha sonra sırtıttı. “Ayrıca Burkitt’in tuvaletini yaparken doğru pozisyonun ne olması gerektiğiyle ilgili ayrıntılı bir teorisi var. Ona göre tuvaletini çömelerek yaparsan —bilirsin, beysboldaki bir tutucu gibi— asla kolon kanserine yakalanmazmışsın. Cidden, insan böyle şeyleri uyduramaz.”

Hemen Burkitt’i araştırdım. Robinson’un durumunda ki hastalarda (onun kanseri beşinci aşamadaydı) hayatta kalma oranı yüzde elliydi.

Birimde sadece bir ayağı kesilecek veya gizemli bir yumrusu alınacak ve bu sayede yaşama şansı yüzde yüz olacak çocuklar vardı. Neden Robinson? Neden bu hastalık? Ancak, Robinson çok sakindi. “Yüzde elli mi? Daha kötüsünü de görmüştüm,” demişti.

Hepimiz görmüştük.

Yüzde elli yaşama şansı yazı tura atmakla aynı şeydi. O yüzden, Robinson için ihtimallerin neler olduğunu öğrendikten sonraki gece ayarlanabilir hastane yatağında oturdum, bir bozukluğu avucumda sıkıca tuttum ve gözlerimi sımsıkı kapattım. “Tura gelirse yaşar,” dedim. Yazı gelirse ne olacağını fısıldamadım bile. Parayı havaya attım ve yakaladığımda paraya bakma cesaretini toplaya-

madan önce uzun süre derin derin nefes almak zorunda kaldım.

Tura gelmişti.

Attığım o yazı turaya nasıl bel bağladığımı anlata-mam. Bedenimin her hücresiyle inanıyordum. Şansımız tükenmeyecek. Kendime böyle demiştim.

Ama bunlar kelimelerden ibaretti. Annem dizindeki hafif ağrıdan yağmurun yağacağını tahmin edebiliyordu. Çocukken sahip olduğum köpeğim Sadie, postacı daha iki blok ötedeyken adamın varlığını algılıyordu. Bu tuhaf, sessiz yöntemle olacakları anlıyorlardı.

Ve şimdi, ben de anlıyordum.

Aşırı soğuk bekleme odasında Robinson bana yaslan-mıştı. Nefesini hissedebiliyordum. Teninin altında çırpı-nan kalbinin belli belirsiz, kıymetli atışını görebildiğimi hayal ettim. Robinson çok güzeldi, hayat doluydu.

Ama daha ne kadar sürecekti? Zaten bildiğim şeyi bir doktordan duymama gerek yoktu. Robinson —vicdanım, kalbim, hayatım—çok büyük olasılıkla ölüyordu.

Hani şansımız tükenmeyecekti? *Yapma ama Axi.* Enin-de sonunda her şey tükenir. *Her şey.*

Robinson'u nihayet La Junta Hastanesi'ne kabul etmişlerdi ve bir hemşire bizi özel bir odaya götürdü. Hemşire, Robinson'un yatmasına yardımcı olurken ben de yanındaki boş yatağa atladım.

Robinson merakını sesli olarak dile getirerek, "Bunu da yazacak mısın?" diye sordu. "Yani günlüğüne?"

"Maceralarımızın sadece iyi kısımlarını yazıyorum," dedim.

Robinson homurdandı. "Çatışma olmayan bir kitap yazamazsın."

Ben de, "Kitaptan bahseden oldu mu? Bu benim günlüğüm. Walgreens'ten iki dolar doksan dokuz sente aldığım pembe bir defter."

Robinson omuz silkti. "Hiç belli olmaz."

Nedense bu sözü beni güldürdü. "Elbette, bir kitap yazacağım," dedim, "tabii kitabımı gerçekten okumaya söz verirsen."

Robinson serçeparmağım havaya kaldırdı. "Serçeparmak sözü."

Ama ben daha ona doğru eğilemeden kapı girişinde bir

ses cınladı. “Bakalım — burada neyimiz varmış?” Başımızı kaldırıp baktığımızda laboratuvar önlüğü giyen ve bize dik dik bakan sakallı bir dev gördük.

Dev adam kendini Dr. Ellsworth olarak tanıttı ve daha Robinson’un soyadını bile sormadan bir dizi soru sormaya girişti. Robinson uyuşturucu kullanıyor muymuş? Ya alkol? Yakın zamanda uluslararası bir yolculuk yapmış mı? Daha önce ülser geçirmiş mi? Herhangi bir yiyeceğe alerjisi var mıymış? Geçen ay görülen *koli basili* salgını sırasında hiç ıspanak yemiş mi?

İspanağın düşüncesi bile Robinson’un tüylerini diken diken etmişti. Robinson her şeye hayır cevabını verdi.

Bense hâlâ doktorun büyüklüğüne şaşıyordum. Sirkte çalışan bir dev olabilirdi, oysa şu anda Robinson’un üzerine eğilmişti, onun kalbini ve ciğerlerini dinliyordu.

Kaşlarını çatıyordu.

Karnını elle muayene etti, Robinson ise irkilerek acı dolu bir nefes aldı. O anda arkamı dönmek zorunda kaldım. Canının yandığını görmeye dayanamıyordum.

Dakikalar sonra, Dr. Ellsworth konuştu. “Seni tomografi ve röntgen çekirtmeye göndereceğim. Bazı... anormallikler var.”

Zaten böyle bir şey duymayı bekliyor olmam soluksuz kalmayacağım anlamına gelmiyordu. Robinson, “Aslında, sizin için de sakıncası yoksa doktor, tüm o şeyleri yaptırmamayı tercih ederim,” derken titrek bir nefes aldım.

“Çok hasta olabilirsin, genç adam,” dedi doktor.

Robinson kara gözlerini kırparak doktoru izliyordu. “Olabilir,” diye kabul etti. “Ama bu konuyu burada kapatalım. Haber olmaması iyi haberdur, değil mi? Bu sırada, grip olmak üzere olduğumu sanıyorum.” Robinson elinden gelen en havalı sırtışıyla baktı, içinde bulunduğu du-

rum düşünülürse gülümsemesi son derece etkileyiciydi.

“Ayakta atlatabileceğin bir zatürree geçiriyorsun,” dedi Dr. Ellsworth. “Ayrıca muhtemelen akciğer zarı iltihabı da mevcut. Şimdilik sadece bu kadarını söyleyebilirim.”

“Lütfen hepsi bundan ibaret olsun,” diye fısıldadım. Aklıma aniden Robinson’un Shasta Dağı’ndayken benim için aldığı küre geldi, sırt çantamın dibini karıştırarak küreyi aradım. Parmaklarımı kürenin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. Hem bir stres taşıydı hem de iyi şans tılsımıydı.

Doktor bana döndü. “Ya sen?” diye sordu. “Reddetmek istediğin herhangi bir tıbbi yardıma ihtiyacın var mı?”

Başımı salladım. “Burada sadece manevi destek için bulunuyorum,” dedim.

Dr. Ellsworth ödünç aldığım yatağın yanına doğru gelerek boynuma dokundu. Doktorun parmakları soğuktu. “Burada bir yara izi görüyorum,” dedi. “Radyasyon yanığından kaynaklanıyor, haksız mıyım?”

Geri çekilerek doktorun elinden kurtuldum, hiçbir şey söylemedim. Ben burada bir hasta olarak bulunmuyordum ve doktorun sorusuna cevap vermek zorunda değildim. Benim neyim olduğunun hiç önemi yoktu. Temizdim. Hastalığım gerilemişti.

Yine de babamın arkadaşı Critter hep, *Havanın bugün güneşli olması bela fırtınasının yolda olmadığı anlamına gelmez*, derdi.

Dr. Ellsworth kollarını iri göğsünde kavuşturdu. “Sizin neyiniz var?” diye sordu. “Nereden geldiniz?”

Robinson’la baktık. Robinson başını belli belirsiz salladı.

İkimiz adına ben konuştum. “Şu anda buna cevap veremeyiz.”

Dr. Ellsworth ikimize de sert bakışlar atıyordu. “Bu

bir oyun değil. Bu genç adamın batın bölgesinde bir kitle olduğuna inanıyorum. Bir tümör. Bunun ciddiyetini algılayabiliyor musunuz?”

Robinson doğrulmaya çalıştı. “Hey, Axi, bir doktorla avukat arasındaki fark nedir?”

Bu espriyi biliyordum — Robinson’ın standart şakalarından biriydi. Ve şu anda bu şakayı yapıyor olmasına pek de şaşırmamıştım. Ona ayak uydurarak, “Bilmiyorum. Neymiş?” dedim.

“Bir avukat seni soyup soğana çevirir: bir doktorsa seni hem soyar hem de öldürür.”

Dr. Ellsworth’un boğazından bir ses yükseldi — bastırmaya çalıştığı bir kakhaha mıydı yoksa? Öfke homurtusu mu? “Yardım etmeye çalışıyorum,” dedi doktor.

“O halde odaya bir televizyon getirin,” diye takıldı Robinson. “Tercihen kablolu TV.”

İşin doğrusu, Robinson’la bir rutin geliştirmiştik. Rutinimizi Portland kańser biriminin koridorlarında mkem-melleştirmiştik. Hemřireler bize bayılırdı. Robinson ve ben kanserin Abbott ile Costello’su⁷ idik. “Hey, Robinson,” dedim. “Tekrar tekrar lenfomaya yakalanan birine ne denir?”

“Bilmiyorum ne?” Ama Robinson çoktan gülmeye başlamıştı.

“Lenfomanyak!” diye bağırdım.

Robinson neşe içinde bağırdı ve baldırına şaplak atıyormuş gibi yaptı. “Ooo, bu iyiydi,” dedi.

Dr. Ellsworth i çekti. “Kara mizahı önleyen bir ilaç olsaydı, ikinize de ondan yazardım.” Fakat doktorun birazcık da olsa komik olduğumuzu düşündüğünü anlayabiliyordum.

⁷ 1940’lar ve 1950’lerde sahne, televizyon ve film gösterileriyle dönemin en popüler komedyenleri olan ABD’li komedi ikilisi.

Dr. Ellsworth kapıya doğru ilerledi. “Sana damardan uygulanacak birkaç antibiyotik vereceğim ve bahsettiğim şu testleri ciddi ciddi yaptırmayı düşünmeni isteyeceğim.”

“Testlerden hoşlanmam,” dedi Robinson. “Hep başarisiz olurum.”

“Ebeveynlerin nerede, genç adam?”

Robinson’a kaçamak bir bakış attım. Bu, cevabını benim de bilmediğim bir soruydu.

Robinson sırtını döndü. “Ben artık yasal olarak bir yetişkinim,” dedi. “Kimliğime bakmak ister misiniz?”

Dr. Ellsworth Robinson’a son bir kez uzun uzun baktı ve başını sallayarak odadan ayrıldı.

Robinson gözlerini kapattı. “Birazcık kestireceğim,” dedi. “Tabii bir süre bensiz idare edebilirsen.”

Ayağa kalktım ve ince battaniyeyle üstünü örttüm. Beni bir dakika için bile olsa bırakmasını istemiyordum. “Sanırım yapabilirim,” dedim usulca.

“Sen de gözlerini kapatmalısın,” dedi Robinson.

“Yorgun değilim,” dedim, yine yalan söylemiştim. Ama zaten uyuyamayacağımı biliyordum; onu izlemeye ihtiyacım vardı. Yeniden öksürmeye başlamadığından emin olmalıydım. Kanının olması gerektiği gibi içinde kaldığından emin olmalıydım. Göğsünün tekrar tekrar kalkıp inmesini izlemeliydim.

Yatağının kenarına oturdum. Antibiyotiklerin görünmez hücresel sihrini gerçekleştirmesini ve bunu yaparken hızlı olmalarını umuyordum. Ayrıca, Robinson’a gereken tek şeyin, kendi deyimiyle birazcık *ayar* olmasını diliyordum. Çünkü altı hafta sürecek olan kemoterapiyi almak için La Junta’da kalmayacaktık. Bu, planda yoktu.

Birkaç dakika sonra başımı kaldırdığımda Dr. Ellsworth’un geri dönmüş olduğunu gördüm. “Sizi farklı

bir odaya nakledeceğiz,” dedi doktor. “İkinizin solunum cihazından uzakta olmanızı istemiyorum. Ya da hemşire bölümünden.”

Robinson gözlerini açarak bana cılız, uykulu bir tebessümle baktı. “Elbette, tedbir amaçlı,” dedi.

“Elbette,” diye tekrarladım. “Etrafta her ne salgını varsa ondan birazcık kapmışsın.” Sanki kanser bir zamanlar doktorların düşündüğü gibi bulaşıcıydı. Sanki sıradan bir soğuk algınlığından daha ciddi değildi.

Dr. Ellsworth’e bakmaya cesaret edemiyordum. Robinson’un teşhis listesine *deliliği* de ekleyeceğini şimdi biliyordum. Ve benim için hiç mahsuru yoktu.

Çünkü bildiğim kadarıyla *delilikten* ölen olmamıştı.

Akşam olduğunda Robinson’a yatıştırıcı verdiler çünkü nefes almakta zorlanıyordu ve nefes alırken acı çekiyordu. Görünüşe göre nedeni akciğer zarı iltihaplanmasıydı. Belki de zatürreedendi. Bilmek istemiyordum. “Periton sıvısı analizi” ve “düşük trombosit sayısı” gibi şeyler söylediklerinde parmaklarımla kulaklarımı tıkıyordum.

Tek başıma kaldığım için bulabildiğim her dergiyi okudum. *Golf Digest* (Golfle ilgili Her şey), *Sport Fishing* (Balıkçılık Sporları) ve *Fit Pregnancy* (Zinde Hamilelik). Hiçbirinde işime yarayacak bilgiler yoktu, fakat golf oynamaktan nefret ettiğim, bir vejetaryen ve bir bakire olduğum düşünülürse işime yaramamaları hiç de şaşırtıcı değildi.

Sonra koridorlarda gezindim, hastanelerin birbirine nasıl da benzediğini bir kez daha fark ettim. Sesler aynı (kalp monitörlerinin çıkardığı bip sesleri, oksijen makinelerinin tıslaması, ziyaretçilerin mırıldanarak konuşmaları). Aynı yemekleri veriyorlar (şuruba benzeyen aşırı

tatlı üzüm suyu, hamurumsu küçük ekmekler, plastik gibi görünen jambon). Hatta kokuları bile aynı (dezenfektan, dönüşümü sağlanan havanın kokusu ile insan vücutlarının ve bu vücutlardan çıkan şeylerin kokusu — yalnızca *tuvaletsel* olarak tanımlayabileceğim bir karışım).

La Junta General Hastanesi her ne kadar berbat bir yer olsa da küçük bir parçam biraz olsun rahatlamıştı. Ülkenin bir ucundan diğerine olan yolculuğumuzun geri kalanının aksine hastane koğuşı bildik bir alandı. Her yerini adım gibi bildiğim bir yerdi. Ve sanırım başımın üstünde yeniden bir çatı olduğu için memnundum.

Ama Robinson'un ilk iş olarak belirteceği gibi, bir hastanede Bonnie ve Clyde olunmazdı. Burası bambaşka bir filmdi.

Hemşire masasının önünden yirminci kez geçtiğimde hemşirelerden biri dostça bir gülümsemeyle, “Çok fazla yürümedin mi sence?” diye sordu.

Gülümsedim. “Özür dilerim. Sadece bacaklarımı esnetiyorum.”

“Sorun değil, devam et,” dedi kadın. “Egzersiz yapmak vücuda iyi gelir.”

Kadının da biraz egzersiz yapmaya ihtiyacı var gibi görünüyordu fakat hemşire, bilgisayarında FreeCell oynamakla meşguldü. Acil serviste sakın bir gece yaşanıyor gibi sanırım.

Yeni bir koridora döndüm ve ağır bir çift kanatlı kapıyla karşılaştım. Kapıları iterek açtığımda kendimi küçük bir şapelin giriş bölümünde buldum.

Burası beyaz, steril hastanenin geri kalanına hiç benzemiyordu. Öndeki duvar ateş kırmızısıydı. Yanında titreyerek yanan ampullü mumların bulunduğu sade, ahşap

bir mihrap vardı. Ne var ki, İsa'nın çarmıha gerilmiş heykeli yoktu—Meryem, Ganeşa, Buda, L. Ron Hubbard veya insanlar buralarda her kime dua ediyorlarsa onlara ait heykeller de yoktu. Sadece şu kızıllık vardı—Sevgililer Günü kalplerinin kırmızısı, kanın kırmızısı. Görünmeyen hoparlörlerden belli belirsiz bir müzik duyuluyordu.

Banka oturdum. Annemle babam Carole Ann ile beni sürekli susturmakla uğraşmaya ilgilerini kaybetmeden önce beni kiliseye yaklaşık üç kez götürmüşlerdi. Şimdiyse bu odada yalnızdım, o yüzden tek başıma ne yapacağımı pek bilemiyordum. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. İçeri kafasını uzatan biri dua ettiğini sanırdı.

Carole Ann'i ve Robinson'u düşündüm — kendimi de düşündüm. Son derece korkutucu ve doğaüstü görünen ama aslında sadece korkutucu ve basit olan güçlerden hepimiz nasıl da etkilenmiştik. Kanseri, anormal hücrelerin kontrolsüzce bölünmesi ve diğer dokuları da etkilemesidir. İşte bu kadar basit. Yine de her zaman gizemini korumaya devam etmişti. *Neden bedenim beni öldürmeye çalışıyor?*

Hastalığım nekahet dönemine girmeden önce bana ihanet ettiği için bedenimden nefret ediyordum. Göğüslerimin birden büyümeye başladığı, bacaklarımı tıraş etmek ve iç çamaşırlarımın ağma devasa pedler koymaya başlamak zorunda kaldığım bir dönemde aynı zamanda kanser tedavisi görüyor olduğum düşünülürse bedenim yarama tuz basıyor gibi gelmişti.

Robinson'un o yolculukta yanımda olması benim için dünyalar kadar önemliydi. Çok zayıf olmamıza gülebi-

liyorduk. En kötü ağız yaralarının kimde olduğuna dair yarıştık (kemoterapi bu tarz yaralara yol açar; korkunçtur). İstedığımız son şey yemek yemek olduğu halde birbirimizi yemek yemeye teşvik ederdik.

Robinson ve ben, biz birbirimizi kurtarmıştık. En azından o beni kurtarmıştı.

Ama neden ben? Robinson bu kadar hastayken, Carole Ann ölmüşken ben neden iyiydim?

Korkunun, belirsizliğin ve kâbus gibi angaryalarının dışında hastalık hakkında bildiğim tek şey hastalığın hasta insanlarla sağlıklılar arasına bir duvar ördüğüdür. Pediatrik onkoloji birimindeyken Robinson ve ben o duvarın aynı tarafmdaydık. Şimdiyse ikimizin arasında bir duvar olması fikrine katlanamıyordum. Onun çektiklerini ben de çekmek istiyordum. Onunla olmak istiyordum. Her şeyde.

Bir bakıma, bedenim bana yine ihanet ediyormuş gibi hissediyordum—ama bu kez bedenim beni sağlıklı tutarak öldürüyordu. Bunun mantıklı bir düşünce olmadığını biliyordum. Tekrar kanser olmak istiyor filan değildim, değil mi?

Titrek ışıklara uzunca bir süre baktım. Yukarıdan herhangi bir rahip, melek veya Tanrı'nın gölgesi tezahür edip soruma cevap vermeyince Robinson'un yanına dönmeye karar verdim.

Robinson'a göğsündeki enfeksiyon için damardan antibiyotik veriyorlardı. Morfin de veriyorlardı çünkü aksi takdirde ilaçlar bedenine girerken çok fazla acı verirdi.

Robinson bana doğru döndü ve gülümsedi. Gözkapakları ağırdı, teni solgundu. "Sana hiç ne kadar güzel olduğunu

söyledim mi?” diye sordu.

Battaniyesinin kenarını düzelttim. “Morfin yüzünden böyle konuşuyorsun,” dedim.

Yine de utanmıştım. Ayrıca, gerçekten akli başında olarak konuştuğunu umuyor ve bunun için dua ediyordum.

Yeniden uçurumun kenarındaydım ve rüyamdaki Robinson yanımda duruyordu, elimi tutuyordu. Beni teskin edecek bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordum, fakat Robinson o kadar sessizdi ki bir hayalet olabilirdi.

 ne doğru ilerledim, derinliklere dalmak üzereydim — sıçrayarak uyandım.

Karanlıkta, hemşire masasındaki radyoda yumuşak bir rock parçası çalıyordu, Robinson’un kanser kadar ölüm-c l olduğunu iddia etmekten ho landı ı türden bir m zikti. Hemşireler, Robinson bunu her söylediğinde gülmekten kırılırdı.

Gözlerimi kapatıp yeniden yatmak üzereyken yata ımın yanındaki silueti gördüm. *Robinson*. Bana doğru yaklaşarak omzuma dokundu. Karanlıkta bile üstünde hastane  nl    değil de kendi kıyafetleri olduğunu görebiliyordum. “Axi?”

Yatakta do ruldu m.

“Gitme vakti,” dedi Robinson usulca.

Sırt çantamı ayaklarımın dibine bıraktı ve yataktan kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Robinson’un

parmakları sıcaktı ve sanki hasta olan benmişim gibi rahatlatıcıydı. Robinson bana hep çok dikkat ederdi. Onunla birlikte Portland Hastanesi'nin koridorlarında yürüdüğümü hatırladım, ikimiz de çok halsizdik ve oktogeneryanlar gibi yalpalyorduk.

“Okto-ne?” diye sormuştu Robinson.

“Oktogeneryan. Seksen yaşındaki insanlar.”

Robinson gülmüştü. “Ah, o yaşı kadar yaşamak konusunda endişelenmek zorunda değilim.”

Donup kalmıştım. Şu yazı tura olayı ne oluyordu? Bir anlamı yok muydu? “Sen neden bahsediyorsun?” diye sormuştum.

Robinson sırttı. “Axi, ben bir rock yıldızı olacağım — altmış beşıme geldiğimde vücudumu harap etmiş olacağım,” diye açıkladı. “Aşırı desibel. Aşırı rock ‘n’ roll. Bir gün kitaplarda benim hakkımda yazılar okuyabilirsiniz. Müzik tarafından öldürülen adam olacağım. *O adamı tanırdım*, diyeceksin. *Harika biriydi.*”

Şimdiyse, gecenin bir yarısında, hiçliğin ortasında Robinson'un omzuna dokunuyordum. “İyi olduğundan emin misin?”

Belli belirsiz, gülümsediğini görebiliyordum. “La Junta'dan yeterince nasibimi aldım,” dedi Robinson. “Yola devam etsek iyi olur.”

Biraz daha az kirli kıyafetlerimi giyerken Robinson'un arkasını dönmesini isteme zahmetine girmedim. Birincisi oda karanlıktı, ikincisi ise, ondan sakladığım bir şey kalmış mıydı?

Görünüşe göre, ona âşık olduğum gerçeği dışında elbette. Ama belki o sırrı da söylemenin vakti gelmişti, keşke yeterince cesur olsaydım.

Robinson pencerenin yanına gitmişti, park alanındaki ışıkların turuncu parıltısı yüzünü loş bir şekilde aydınlatıyordu. Kot pantolonumu ve buruşuk kazağımı giydikten sonra yanına gittim.

“Kanser’in (Yengeç Burcu) burçlar kuşağındaki en sönük takımyıldızı olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Robinson.

Başımı salladığımda karanlık gökyüzünü işaret etti. “İşte şurada. Ve kesinlikle bir yengece benzemiyor.”

“Gökbilimle bu kadar ilgili olduğunu bilmiyordum.”

Gözücuyla sırtıttığını görebiliyordum. “Axi, hayal bile edemeyeceğin taraflarım var.”

Robinson böyle söyleyince kendimi sersemlemiş his-

settim. İnsanın birini hayatı sevdiğinden daha çok sevebilmesi ama yine de o kişinin düşündüğü her şeyi kesin olarak bilemeyecek olması mümkün müdür? Robinson'un elimden gelen her yönünü olabildiğince uzun süre görmek istiyordum, bu gerekliydi.

"Çılınca olan ne biliyor musun?" diye devam etti. "Gökyüzünde gördüğün her yıldız güneşten daha büyük ve daha parlaktır. Küçük görünmelerinin tek sebebi daha uzakta olmalarıdır." Robinson, gökyüzüne onun için bir mesaj yazılmış gibi pencereden bakmaya devam ediyordu.

Mesaj işte tam burada, Robinson, demek istedim. Bana bak, ben de sana söyleyeyim.

Yine de sessiz kaldım. Robinson'a çekinerek yaklaştım ve kalçamla ona beceriksizce vurdum. Bir an için çok mu sert vurdum, diye merak ettim. Robinson ne kadar kırılıyordu? Fakat fark etmediğini görünce bir kez daha mı denesem, diye düşündüm. Elini tutmalı mıydım, merak ediyordum. Onu sıkıca yakalayıp yere devirsem ve narın, güzel bedeninin her santimini öpsem mi diye merak ediyordum.

Bir kez daha Robinson'a doğru yanaştım ve anlaşılan bu kez işe yaradı. Aniden varlığını hissetti. Aramızdaki havada bir çekim titreşirken Robinson hiç kıpırdamadan duruyordu. Nefesimi tuttum, sanırım o da nefesini tutuyordu.

Tam sırası, Axi, diye düşündüm. Anı yaşa.

Öteki taraftaki eline uzanarak onu tuttum ve kendime doğru çevirdim. "Sana söylemem gereken bir şey var," diye fısıldadım.

Robinson, "Kulağım sende," diye fısıldayarak cevap verdi. Sessizce bekledi, gözlerimin yüzünü incelemesine

zaman tanır gibiydi: geniş alnını, çukur gözlerini, dolgun dudaklarını.

Dudaklarımı araladım ama hiçbir şey söyleyemedim. Ben yazardım, okuyucuydum — şimdiyse çok uzun süredir söylemek istediğim şeyleri söylemeye gerçekten ihtiyacım varken tek söz bulamıyordum.

“Her şey yolunda,” dedi Robinson usulca.

“*Yolunda olan ne?*” diye sorabilirdim. *Hiçbir şey yolunda değil! Bir hastanedeyiz çünkü ölüyor olabilirsin! Sen aniden aramızdan ayrılmadan önce daha kaç kez korkup vazgeçme fırsatım olacak?*

Bir şey söyleyemiyorsam en azından bir şeyler yapmalıydım. Tam şu anda. Yoksa dudaklarının dudaklarıma değdiğinde yaratacağı hissi asla yaşayamayabilirdim.

Bunu hissetmeden yaşayamazdım.

Tek gereken buymuş. Kollarımı Robinson’un boynuna doladım, yüzümü yüzüne o kadar yaklaştırdım ki tıraşsız çenesi tenimi gıdıklıyordu. Ve sonra—onu öptüm.

Dudaklarımız buluştuğunda bedenime ılık ve tatlı bir heyecan dalgası halinde bir cereyan hücum etti. Parlama-ya başladığımdan emindim. Yıldız ışıyla dolduğuma emindim.

Nihayet. İçin için yanıp tutuştuğum şey buydu. Robinson’un nefesinin aniden benim nefesime karışmasından onun da bunun için yanıp tutuştuğunu tüm kalbimle hissediyordum.

Neden bu kadar uzun süre beklemiştik?

Robinson’un kolları belimi sıkıca kavradı ve elleri saçıma doğru uzandı. Boğazından küçük bir inilti yükseldi ve sanki hiç hasta olmamış ve bir daha asla olmayacakmış gibi hiç olmadığı kadar canlıymış gibi beni tüm gücüyle öptü.

Ben de kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Bir dakika veya bir saat sonra ayrıldığımızda nefes nefese kalmıştık. Yanaklarım yanıyordu ve bütün bedenim titriyor gibi hissediyordum. Sanki bedenim şarkı söylüyordu.

İlk başta Robinson'un gözleri öylesine ciddi görünüyordu ki nefesim boğazımda düğümlendi. Daha sonra, arzuladığım tebessüm, hayat dolu o çarpık sırtış karanlıkta titreşen bir ışık gibi karşımdaydı.

"Seni seviyorum, Axi Moore," diye fısıldadı Robinson. "Daha başka ne diyebilirim?"

Başımı sallayarak gülümsedim, gözlerim parlıyordu. Hâlâ çok şaşkın olduğumdan tek kelime edemedim.

Eğer hayat sözcükler olmadan böyle oluyorsa —sadece konuşmayı değil, *icraata dökmeyi* içeren bir hayatsa— sözcüklerden sonsuza dek vazgeçmeye razı olabilirdim.

Gitme vakti gelmişti. Aceleyle karanlığa çıktık, Robinson kolunu omzuma atmıştı. Bana sarılır gibiydi, nihayet gerçekten birbirimize dokunduğumuz için ayrı kalmaya dayanamıyormuşuz gibiydi, fakat aynı zamanda ayakta kalmak için beni kullanıyordu.

Bense hâlâ parlıyordum. Yıldızların hepsinden daha parlaktım.

Robinson'u öpmek çölün sonuna ulaşır bir su kaynağı bulmak gibiydi. Yıllarca süren kışın ardından gelen gün ışıdıydı. Temmuzda Noel'i kutlamaktı. Şeydi —ah, yok daha neler, neden aptalca şiirsel sözlere kafa patlatıyorum ki?

Hissettiğim tek şey mutluluktu.

Tıbbi tavsiyelere karşı çıkarak bir hastaneden gizlice çıkmanın verdiği gerginliği tamamen silen bir mutluluktu. Asilık marifetlerimin listesi her geçen saniye uzuyordu.

Park alanının sonuna geldiğimizde Robinson eğilerek beni bir kez daha şehvetle öptü. Daha sonra geri çekil-

di, gülümsüyordu. “Aniden, her şeyi yapabilirmişim gibi hissetmeye başladım,” dedi.

Ben de aynı şekilde hissediyordum. Her şey yoluna girecekti. Belki eskisinden de iyi olacaktı. Sihirli. Sakalları yüzünden tenimi kaşındıran yanağına elimi bastırarak, “Lütfen sadece başka bir araba çalmayı içermeyen *bir şey* söyle,” dedim. “Bu kadar heyecan yeter.”

Robinson beni yeniden öptü, dudakları yumuşak ama ısrarcıydı. Bu gidişle park alanından asla çıkamayacaktık — belki bu şey olmaya devam ettiği müddetçe umurumda olmazdı.

Robinson bir süre sonra, “Kamyonet Chuck’ı asla terk etmem,” dedi. “Detroit’i görmesi gerek.”

Sersem sersem güldüm anlaşılan Robinson’un yakıştırmaları kafamı biraz karıştırmıştı. “Kamyonet Chuck mı?”

“Evet, hanımefendi,” dedi. “Kendisi, Harley Charley’nin ikinci kuşaktan kuzeni olur.”

Robinson kendi esprisine gülerek kamyonete bindi. Motoru çalıştırdı ve ısınması için birkaç kez devir verdi. Sonra da bir sebepten, oturmak üzere olduğum yolcu koltuğuna doğru kaydı.

Kıkırdamayı kestim. Direksiyonun arkasındaki boş yeri gözlerimle işaret ederek, “İh, Robinson?” dedim.

Robinson koltuğun baş desteğine yaslandı. “Evet, her şeyi yapabilirmişim gibi hissettiğimi söylediğimi biliyorum ama şu anda sanırım senin kullanman daha iyi olacak.”

Sesinin yeniden çatladığını fark ettim, ayrıca nefes almakta zorlanıyormuş gibi elini göğsünün üzerine koymuştu.

“O halde dönüp hastaneye geri gitmeliyiz!” diye ısrar ettim. “Detroit bir yere kaçmıyor nasılsa.”

Başını salladı. “Kesinlikle olmaz, Axi. Hastaneyle işim bitti.”

“Ya hastanenin seninle işi bitmediyse?”

Robinson koltuğa hafifçe vurdu. “Gel buraya, Axi. Yanıma otur.”

Kamyonetin diğer tarafına geçip yüksek bank koltuğa tırmandım. Kolunu omzuma attı, bense yüzümü ekose gömleğine gömdüm. Gömleği hastane gibi kokuyordu ama gömleğin altı Robinson gibi kokuyordu. Sabun gibi, çam gibi, *erkek* gibi kokuyordu.

Tabii ki gitmek istiyordum. Robinson’la yeniden baş başa kalmak istiyordum. Hastanede başladığımız şeyin daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını.

Ama bu bir hata mıydı?

Robinson tekrar konuştuğunda bu kez sesi daha güçlüydü. Aynı zamanda sanki düşüncelerimi okur gibiydi. “Buradan ayrılmak bir hataysa da kimin umurunda? Bu hatayı yine olsa yapardım, hem de milyon kere yapardım,” diye ısrar etti. “Birlikteyiz. Önemli olan bu. Seninle bu yolculuğa çıkmak istiyorum. İstedğim tek şey bu. İhtiyacım olan tek şey bu. Radyasyon almayacağım, tarama yapılmasına veya biyopsiye izin vermeyeceğim, bana yapmak istedikleri her ne varsa onlardan yaptırmayacağım.”

Robinson’un gömleğine doğru konuştum çünkü ondan tek bir milimetre bile uzaklaşmak istemiyordum. “Peki ya bu bir ölüm cezasıysa? Yani şu anda tedaviyi reddetmen?” diye fısıldadım.

Robinson dudak bükerek güldü. “Hastanenin kendisi

zaten bir ölüm cezası. Parmağını kesebilirsin, stalifokok enfeksiyonu kapabilirsin ve sonra bir bakmışsın toprağın altını boylamışsın. Buradan şimdi gitmek, Axi, hayatı seçmek olacaktır.”

Kalbinin hızla attığını duyabiliyordum. “Peki ya daha kısa bir hayatsa?”

Robinson omuz silkti. “Kurt Cobain’in de dediği gibi, ‘Solup gitmektense yanmak daha iyidir.’ Aslında bir Neil Young şarkısından alıntı yapmıştı.”

Aniden doğruldum. İnsanı çileden çıkaran bu zatla nasıl başa çıkacaktım? “Cobain’in bu sözü *intihar notunda* kullandığını hatırlatabilir miyim?”

Robinson sakince, “Cobain’in söylediğinde haklı olduğunu kabul etmelisin, Uslu Kız,” dedi.

Gözlerimi kapattım, derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Robinson’un eli bana doğru uzandı, parmakları beni teskin etmeye çalışarak parmaklarımın arasına doğru kaydı.

İnsanın istediği şeyi yapmasıyla doğru olanı yapması birbirine tamamen zıt iki kavramsa ne çıkardı bundan? Ya seçtiğiniz hayatı yaşayarak kendinizi veya daha da kötüsü sevdiğiniz birini bir şekilde kötü bir kadere sürüklediyseniz?

Bir dakika sonra gözlerimi açtım. Geleceği veya bunun ne kadar süre devam edeceğini bilemezdik. Sadece yaşadığımız anda mutlu olmayı ve canlı olmayı seçebiliydik.

“Tamam tamam, sen kazandın Robinson,” dedim. “Fakat sadece bir şartlarla.” İki parmağımı havaya kaldırdım. “Birincisi: bana Uslu Kız demeyecektin, hatırladın mı? İkincisi: ölmene izin yok. Beni duyuyor musun?”

Robinson sırtıtarak bana selam verdi. “Evet, hanımefendi,” dedi. “Kabul edildi. Anlaşıldı. Vesaire vesaire.”

Sanki her şey o kadar basitmiş gibi anlaşılarak el sıkıştık.

Sonra da dişlerimi sıkıp arabayı sürmeye başladım.

Robinson yola koyulduğumuz gibi uykuya daldı. Bana göre sorun değildi çünkü yeni görevime tüm dikkatimi vermem gerekiyordu: süratli bir ölüm ve parçalama tuzağını kullanarak ülkeyi bir uçtan diğerine kat etmem gerekiyordu.

Çünkü bilginiz olsun diye söylüyorum, araba kazaları kanserden çok daha fazla çocuğun ölümüne yol açar. Otoyol kenarlarında gördüğünüz ve üzerlerinde solmuş kumaş çiçeklerin sallandığı şu küçük beyaz haçlar var ya? Onlar benim yaşlarımdaki insanlar içindir. (Babam bana hep, “mesaj yazarken kaza yapanlar” diye hatırlatırdı — çünkü hiçbir şey için asla Budweiser biralarını suçlamak istemezdi.)

İlk saatlerde otoyol istatistiklerinden biri haline gelmemeyi başarmıştım ama birkaç sorun yaşamıştım. Örneğin, benzin almak için bir Texaco istasyonunda durmuştum, fakat pompayı kullanmayı bilmiyordum, Robinson da öyle derin uyuyordu ki onu uyandıramadım. Yaşlı, hoş bir adama depomu doldurmama yardım etmesi için yalvardıktan sonra ters yönden otoyola çıktım. Elli kilometre boyunca yanlış istikamete doğru gittim.

Geriye döndüğümde kısık sesle radyo dinlemeye çalıştım. Radyo doğru dürüst çalışmıyordu, o yüzden radyoyu kapattım ve oyalanmak için elimde sadece düşüncelerim kalmıştı:

Birleşik Devletler'in bu kadar büyük olduğunu bilmezdim.

En yakın Starbucks nerede?

Nasıl oldu da babam beni bulamadı?

Kilometreler monoton fakat aynı zamanda sinir bozucu bir şekilde geçiyordu. Sonunda, kendimi oyalamak için sesli olarak konuşmaya başladım.

Robinson'un hâlâ rüya âleminde olduğunu bildiğim halde, "Sakin yanlış anlama," dedim, "ama buraya kadar geleceğimize hiç inanmamıştım. Mesela, babam uyanıp beni bulamadığında polisleri aramaz mıydı? Ya da en azından Critter'e haber vermez miydi? O adam tam bir insan tazısıdır."

Critter annemin nişan yüzüğünden düşen elması bile bulmuştu — bir nehirde. Elması geri almak elbette annemin bizimle kalmak istemesine yetmemişti.

"Açıkçası, yakalanmak istediğimi söylemiyorum. Yola devam etmek istiyorum. Ama sanırım şimdiye kadar sadece şansımız mı yaver gitti diye merak ediyorum. Yoksa babamın açısından hayatta kalan kızının yeriyle ilgili belli bir miktar kayıtsızlık mı söz konusu?"

Kamyon durağından aldığım soğuk kahveden bir yudum içtim. Robinson dinlemiyor olsa da —daha doğrusu bizzat dinlemediği için— bu konu hakkında konuşmak kendimi iyi hissettirmişti.

Robinson'un uyuyan silüetine bakarak, "Ayrıca bir de sen varsın," dedim. "Ailen nerede? Senin için endişelenmiyorlar mı? Nerede olduğuna dair bir fikirleri var mı?"

Robinson’la kanser biriminde tanıştığım da ailesinin bahsi geçtiği her seferde konuyu geçiştirmişti. Kemoterapi olurken başında bekleyen üzgün bakışlı bir baba yoktu; Robinson radyoaktif partiküllere maruz kalırken elini tutup ağlayan bir annesi de yoktu.

Hepimizin görebildiği kadarıyla Robinson tamamen yalnızdı.

Diğer taraftan, aramızda ondan daha popüler olan da yoktu. Robinson bir Domino’s kuryesini beş dakika içinde en iyi arkadaşı haline getirebilirdi. Bir keresinde iki hemşirenin onu evlat edinmeyi çok istediklerini söylediklerini duymuştum. Elbette hem birimdeki hem de birim dışındaki kızlardan da nasibini alıyordu. Robinson bir mıknaş gibi çekiciydi.

Herkesin içinden beni seçmişti. Onun ailesi bendim.

Hastaneden taburcu edildiğimizde Robinson benim peşimden Klamath Şelaleleri’ne geldi. “Birbirimize tutunmalıyız, Axi,” demişti. “Dahası, orada bir amcam var. Bodrumunda kalabileceğimi söylüyor.”

Söylediklerini hiç sorgulamadım — umursadığım tek şey ona veda etmemiş olmamdı.

Şimdiyse Robinson’un aslında hayatı boyunca ne kadar çok şeyi geride bıraktığını fark ediyordum: anne ve babasını, amcasını, onu tedavi etmek isteyen doktorları. Sanki benim dışımdaki herkesten kaçıyor.

“Ben sana yetiyor muyum, Robinson?” diye sorduğumu duydum. “Geçekten ihtiyacın olan her şeyi sana veriyor olabilir miyim?”

Robinson uykusunda kıpırdandı, uzun bacaklarını öne doğru uzattı. Fakat bu kritik soruya cevap vermek için uyanmadı.

“Merak ediyorum,” diye devam ettim, “ikimizin bir

daha asla geri dönmeyeceğinden korkmayı bırakacağım kadar ileri gitmemiz mümkün mü acaba?” Bir süre du-dağımı ısırdım, sonra da acı kahveden biraz daha içtim. “Riskleri belirlediğimi sanıyordum. Her şeyi planladığımı düşünmüştüm. Ama senin hastalanacağını hesaba katmamıştım.”

Robinson’a gizlice bir bakış daha attım. Kirpikleri solgun yanağında koyu bir kıvrım oluşturmıştu, sol eli seğiriyordu, muhtemelen rüyasında elini hareket ettiriyordu.

Hesaba katmadığım bir şey daha vardı. O da bir uçurumdan düşer gibi hızlı ve geri dönüşü olmayacak bir şekilde âşık olmaktı ve birine âşık olmanın o kişiye aynı anda hem yumruk atmak hem de sarılmak istemek ve muhtemelen ölümünü izlemek zorunda kalmak anlamına gelebileceğini fark etmektir. Bunu da hesaba katmamıştım.

Uzanarak yanağına dokundum. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım. “Lütfen benimle kal.”

Robinson uykusunda yan döndü ve iç geçirdi.

Robinson ile dikiliyorduk, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş bir halde harabelere bakıyorduk: dökülen binalar, yanıp kül olmuş evler, çöp bürümüş kaldırımlar ve eski Ford fabrikasının boş enkazı.

“Detroit’e hoş geldin,” dedi Robinson neşeyle. Bugün kendini daha iyi hissediyordu, bense bulunduğumuz yerin bununla bir ilgisi olmamasını umuyordum. “Motor şehri. Motown.⁸ Annem ve babam buradan ayrılmamış olsalardı burada büyüyebilirdim.”

“Anne ve babanın çocukluğunda burası biraz daha güzel bir yer olsa gerek, değil mi?” dedim, tüm bu zaman boyunca Robinson ile bir çift olarak (çünkü artık bir çifttik, yanılıyor muyum?) gezdiğimiz ilk yerin harabeye dönmüş bir yer olmasının sembolik bir anlam taşımasını umuyordum.

Robinson botunun ucuyla boş bir Red Bull kutusuna vurarak kutuyu yazın sıcak havasına doğru havalandırdı. “Evet, muhtemelen öyleydi.”

⁸ Detroit şehrinin halk arasındaki isimlerinden biridir. Aynı zamanda Detroit’ten çıkmış bir plak şirkettir.

Üstüne bir grup güvercinin tünediği küflenmiş bir kanepenin fotoğrafını çektim. Sol tarafımızda bir binanın kenarında büyüyen bir ağaç vardı.

“Romantik bir çöküş veya buhar çılgınlığı bilimkurgularından birinde filan olsaydı sanırım bir bakıma güzel sayılabilirdi,” dedim. “Ya da belki burayı Yunanistan’daki Partenon Tapınağı olarak hayal edebiliriz. Bir yığın eski, devasa harabe.”

Robinson dalgınca başını salladı. “Büyükannemle büyükbabam şu eski Ford fabrikasında tanışmış ve birbirine âşık olmuş,” dedi. “Montaj hattında.” Belli belirsiz başka bir yönü işaret etti. “Şu yolun aşağısında da annemle babamın aynı şeyi yaptığı Chrysler fabrikası vardı.”

Çömelerek kaldırımdaki bir çatlakta yetişen bir karahindibayı kopardım. “O halde sanırım burası eskiden son derece romantik bir yermiş,” dedim.

Robinson sessizdi, harabelere dalgın dalgın bakıyordu. Belki de ailesi her neredeyse onları düşünüyordu. O yüzden, beni aniden tutup kendine doğru çevirince çok şaşırdım. Kollarını bana sıkıca dolayarak bir süre öylece tuttu. Daha sonra eğildi ve içimdeki o tanıdık gevşemeyi, bacaklarımın pelteleştiğini hissedene kadar beni uzun uzun, şehvetli bir şekilde öptü. Sanki beni tutmaya devam etmezse eriyip gidecekmişim gibi geldi.

Robinson beni bıraktığında gülümsedi. “*O zamanlar romantikmiş derken?*”

Kollarımı Robinson’un beline sarmıştım. Ona olabildiğince yakın olmak, elimden geldiğince uzun süre yakın olmak istiyordum. Başımı kaldırıp ona baktım, “Yanıldığımı kabul ediyorum,” dedim. Güneş arkasına vuruyordu, o yüzden koyu saçlarının uçları alev almış gibi görünüy-

yordu. “Ailenin iki nesli de burada âşık olmuş. Son derece inanılmaz.” Şöyle düşünüyordum: Şimdi üç oldu.

Robinson başını sallayarak onayladı, fakat üzerinde durmadı. Gözlerinde yine o uzaklara dalmış hülyalı bakış vardı.

“O halde sanırım araba tutkun genlerinden geliyor,” dedim. Robinson’un konuşmaya devam etmesini istiyordum çünkü ailesi konusunda o kadar sıkı ağızlıydı ki onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

“Babam hep ilk bebeğinin 1967 Mustang’i olduğunu söylerdi,” dedi.

“Yani sen burada mı büyüdün?” diye sordum.

Sufjan Stevens’in Detroit ile ilgili şarkısını ıslıkla çalmaya başladı.

Göğsüne vurdum. “Cidden, cevap vermeyecek misin? Beni sevdiğini söylüyorsun ama bana nerede doğduğunu bile söylemeyeceksin, öyle mi?” Gülüyordum, fakat birazcık da alınmıştım.

Robinson başını eğip bana tekrar baktığında yüzü bulutlanmıştı. “Ben sadece. . .bu günlerde ailemle pek irtibatla değilim. Onları düşünmek beni üzüyor. O yüzden ben de düşünmemeye çalışıyorum.”

Son günlerde çektiği onca zorluğu gördüğümünden bu konuyu daha fazla irdilememeye karar verdim. “Tek istediğim veladet şehrinin söylemen.”

Robinson gülümsedi. Sen ve süslü sözlerin. *Veladet*. Ey dünya, sana soruyorum: Alexandra Jane Moore dışında kim *veladet* kelimesini kullanır?”

Robinson’un göğsüne bir kez daha yumruk attım. Güvercinler dışında ona cevap verebilecek kimse yoktu.

Sonunda, “Hayır, burada doğmadım,” dedi. “Chrys-

ler ben doğmadan önce fabrikayı taşımış. Ailem Kuzey Carolina'ya gitmiş ve ben de orada dünyaya geldim. Babam bir süre bir çelik fabrikasında çalıştı, sonra da kendi otomobil tamirhanesini açtı.” Robinson tanıyamadığım başka bir şarkıyı ıslıkla çalmaya başlayarak sohbetimizi sona erdirdi.

İç çektim. “Böyle giderse çocukluğunu öğrenmem elli yılımı alacak.”

Robinson bana doğru uzanarak parmak uçlarıyla yanığıma dokundu. “Ah, Axi-suratlı, geçmiş kimin umurunda. Şu ânımız bize ait.”

“Axi-suratlı mı?” diye tekrarladım. Elini tutup dudaklarıma götürdüm. Gülümseyerek parmak uçlarını teker teker öptüm.

Robinson başıyla onayladı. “Bu yeni. Beğendin mi?”

“Bunu sonra konuşacağız.” İşin aslı, ne olursa olsun Robinson’ın uydurduğu her lakabı severdim. Ama bunu itiraf etmeyecektim.

Bir süre öylece durduk, ikimiz de sessizdik, parmaklarımız birbirine hafifçe değiyordu. Kuşların tepemizde daireler çizmesini ve bulutların yer değiştirmesini izledik. O anda fark ettim ki dünya çöp ve hurdayla dolu olabilirdi, fakat insan yine de temiz ve mükemmel görünen bir şey bulabilirdi. Belki de bunun altında başka bir anlam yük-lüydü.

Bir süre sonra eğilerek Robinson’a küçük bir öpücük verdim. Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Pekâlâ,” dedi, “sana akşam yemeği ısmarlayabilir miyim?”

Gülümsedim. “Yani bu bir randevu mu?”

Robinson da sırtarak omuz silkti. “Duruma göre değişir. O zaman ilk aşamayı geçmiş mi sayılacağım?”

“Domuz,” dedim gülerek.

“Domuz!” diye tekrarladı. “Domuzdan bahsetmişken gidip biraz domuz yiyelim.”

Şehir merkezine doğru giderken arabada Motown şarkıcılarını —Diana Ross, Stevie Wonder— dinledik. Robinson davul seslerini izleyerek ve biraz da kendinden nağmeler katarak gösterge paneline parmaklarıyla vuruyor ve mırıldanıyordu.

Noel ışıkları ve turuncu banketlerle kaplı, duvarlarında funk müzik enstrümanları ve Detroit'in eski zamanlarındaki ihtişamlı günlerine ait düzinelerce siyah-beyaz fotoğraf asılı olan bir restoran bulduk. Köşede, birileri yüksek sele piyano çalıyordu ve mekân tıklım tıklımdı.

Oturduğumuz sırada, “Bir TGI Fridays restoranı ile gizlice içki satılan şu mekânlardan birinin karışımına benziyor,” dedim.

“Ya da piyanist Liberace bir gangstermiş ve burası onun oturma odasıymış gibi.”

“Ya da caz ve antika şeyleri seven bir muhabbet tellalının mekânıymış gibi,” dedim.

Robinson sırtıttı. “Bu müthiş.”

Köşede bir masa bulduk, garson yanımıza gelip masaya şeffaf bir sıvı dolu iki küçük bardak bıraktı. Bizi selamlamak için, “Macar Ay Işığı likörü,” dedi. “Ed’in doğum günü.” Görünüşe göre Ed’in kim olduğunu bilmemiz gerektiğini düşünüyordu. “Bir dakika içinde siparişinizi almak için döneceğim.”

Robinson ile önce bardaklara sonra da birbirimize baktık. “Sence?” diye sordum.

Robinson hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı. “Bir sürü sahte kimliğim var. Birini daha kullanma fırsatını bulmayı cidden çok istiyordum.”

Bardaklarımızı kaldırıp tokuşturduk. “*Sláinte*,” dedim.

Robinson kaşlarını çatarak, “*Slan-cha?*” dedi. “Bunu daha önce duymuştum, anlamı ne?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Şerefe bardak kaldırmak için kullanılan eski bir İrlanda sözü.” Elbette anlamını biliyordum. Anlamı, “sağığına” idi. Çünkü bugünlerde Robinson’un sağığı her şeyden daha önemli değil miydi?

Bardaklarımızı bir kez daha tokuşturduk; içtiğim sıvı, boğazımı yakarak ürpermeme yol açtı. “Radyatör suyunun tadı böyle miymiş?”

Robinson içkiyi ağzında bir süre çalkaladı. Sonra da yuttu. “Bence daha ziyade tuvalet ispiertosuna benziyor.”

İçkiyi artık midemde hissediyordum, içim ısınmıştı. Kendimi şimdiden sersemlemiş, hatta çakırkeyif hissetmem mümkün müydü? “Zaten bir araba hırsızıyken böyle küçücük bir kadeh içkinin kendimi son derece is-

yankâr hissettirmesi çok komik.”

“Sanırım senin araba hırsızlığı için kullandığın terim ödünç alma idi,” diye belirtti Robinson.

“Çünkü bu sayede yargıçla işler son derece iyi gidecektir,” dedim. *“Ah, o Porsche’yi sadece ödünç mü aldınız? O halde sorun yok!”*

“Siz ikiniz bu civardan değilsiniz, yanılıyor muyum?”

Robinson da ben de başımızı kaldırıp baktık, korkmuştuk. Sanırım suçlu insanlar ürkek oluyor. Fakat bizimle konuşan ay ışığı liköründen kendisi de bir-iki kadeh içmiş gibi görünen garsonumuzdu.

Robinson olabildiğince kibar bir ifadeyle, “Haklısınız, efendim,” dedi.

Garson, parmağını bize doğrulttu. “O halde, evinize döndüğünüzde arkadaşlarınıza Büyük Detroit’te işlerin nasıl da harika gittiğini anlatın. Gidip kapanan fabrikaları gördüğünüzü biliyorum; herkes öyle yapıyor. Fakat sadece ölmüş şeyleri hatırlamayın. Bunu da hatırlayın.” Adam, kolunu sallayarak neşeli, gürültülü salonu gösterdi. “Müziği ve ay ışığı likörünü hatırlayın. Anlaştık mı?”

Robinson’la aynı anda başımızı sallayarak sözlerini onayladık, garson memnun olmuştu ve başını sallayarak karşılık verdi. “Siparişiniz için bir dakika içinde döneceğim.”

Garson bir kez daha yanımızdan ayrıldığında Robinson uzanarak elimi tuttu. “O haklı. İyi şeyleri hatırlamalısın, Axi.”

Robinson’un bunu söyleyiş tarzında tüm omurgamın ürpermesine yol açan bir şey vardı. Sanki Detroit’ten çok daha fazlasını kastediyordu. Yine de gülümsedim ve

elini sıktım. “Anlaştık. İzci sözü,” dedim. “Serçeparmak sözü. Falan filan.”

Robinson gülümsedi. “Gerçekten çok güzelsin, biliyorsun değil mi?” dedi.

Başımı eğip masaya baktım ama Robinson bana doğru uzanarak parmağını çenemin altına koydu ve doğrudan kara gözlerine bakmak zorunda kalayım diye başımı kaldırttı.

“Ciddiyim. Birileri bunu hayatının her gününde söylemeli sana. Şimdilik bu kişi ben oluyorum.”

“O kişi her zaman sen olacaksın,” diye fısıldadım.

Robinson yeniden gülümsedi. “Gel buraya.”

Robinson’un yanına gittim — ve kucağına oturdum. Bunu yapmam ikimizi de şaşırtmıştı.

Yumuşak ve boğuk bir sesle, “Axi,” dedi. Parmağını köprücük kemiğimde gezdiriyordu. “Asla insanların içinde oynasacak biri olduğunu düşünmezdim.”

Robinson’un dokunuşu altında titriyordum, alnımı alnına bastırdım. Konuştuğumda dudaklarımız tahrik edici derecede birbirine yakındı. “Tehlikeli yaşamayı öğreniyorum,” dedim.

Robinson bir santim kadar daha yaklaştı, dudakları artık neredeyse dudaklarıma değiyordu. “Peki, bu konuda ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı.

Neredeyse dudaklarının tadını alabiliyordum ve çok uzun gelen leziz birkaç saniye daha bekledikten sonra nihayet dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Parmaklarını dağınık saçında gezdirdim. Öpüştük ve içimi bir sıcaklık kapladı.

“Hoşuma gidiyor,” diye fısıldadım. “Hem de çok.”

Resmen başım dönüyordu. *Demek sarhoş olmak böyle bir hismiş.* Fakat sarhoşluğum içtiğim likörden kaynaklanmıyordu.

Ay ışığı kokteylinin aşka —ve şehvete— hiçbir etkisinin olmadığını söylemek zorundayım.

“Blue Streak, Mean Streak ve Millenium Force hız trenleri,” dedi Robinson. “Hepsine binmek istiyorum. Sen sadece Mean Streak’e binebilirsin, Axi.”

Robinson bana kızgın numarası yapıyordu, çünkü ona bir tane muz yemeden Slim Jim yiyemeyeceğini söylemiştim. “*Kimsin sen, annem mi?*” diye sormuştu. Ben de ona makinelerle parçalanmış tavuktan, nam-ı diğer *ya-pışkan, pembe et macunundan* yapılmış şeyleri yemesine daha fazla seyirci kalamayacağımı söyledim. Daha sonra Robinson beni kendini beğenmiş bir vejetaryen olmakla suçladı, ben de onu kamyonetin kabininde merhamet için yalvartana kadar gıdıkladım.

Sandusky, Ohio’da bulunan dünyanın hız treni merkezi Cedar Point’teki kapılardan geçmiştik. Gözü pek Robinson ve salıncağa bile bindiğinde midesi bulan ben.

“Sanki çocuklar için olan Junior Gemini’nin hızı bana daha uygunmuş gibi hissediyorum,” dedim.

Robinson pofurdanarak güldü. “Axi, son zamanlarda bir hız treninden çok daha korkutucu şeyler yaptın.”

Robinson parmağını bana doğrultup ateş ediyormuş gibi yaptı.

“Hiç hatırlatma,” dedim.

“Pekâlâ. Gidelim mi?” diye sordu ve kolunu uzattı.

Onu nasıl geri çevirebilirdim? Köftehor’um, suç ortağım, kalbim. Robinson sapasağlam görünüyordu. Öyle miydi? Bilmiyordum, fakat şimdi bunun keyfini çıkarma zamanıydı.

İlk kuyrukta en az bir saat bekledik; etrafımız yorgun ebeveynlerle, sekiz yaşındaki hiperaktif çocuklarıyla, on üç yaşındaki somurtkan çocuklarla ve trenin tek inişinde dört G kuvvetine maruz kalmak için kalp krizi riskini göze almaya hevesli görünen bir âvuç bronz emekliyle çevriliydi.

Robinson tişörtümün ucunu endişeyle çekiştirdiğimi gördü. “Sana söylüyorum, bu harika olacak,” dedi. “Çok hoşuna gidecek.”

Kolunu bana doğru uzatıp saçımı okşadı, daha sonra parmakları boynuma indi ve boynumu nazikçe, güven verici bir şekilde ovdu.

Az kalsın zevkten inleyecektim. “Sen ne dersen...” Aniden hız trenine binmek aklımdan uçup gitmişti. Robinson’un ellerini düşünüyordum. “Sadece bunu yapmaya devam et.”

Robinson güldü, artık omuzlarımı ovmaya geçmişti, arkamda duran bedeninin uzunluğunu ve sıcaklığını hissediyordum. “Tek gereken bu muymuş?” diye sordu Robinson. “Sert Axi Moore’un titrek, uysal bir pelte yığınınına dönüşmesi için sırtını birazcık ovalamak yetiyor muymuş?”

Küstahlığımı biraz olsun geri kazanmak için, “Aah, bu senin boyununu aşan bir sözcük,” diye takıldım. Ama hiç kolay değildi.

“Belki de iyi bir sözcük dağarcığı bulaşıcı bir şeydir,” dedi Robinson.

“Mmmmmmm.”

“Ama anlaşılan sen kendi sözcük dağarcığını kaybediyorsun.”

“Mmmmm, daha aşağıya. . .”

O anda, Robinson beni kendine doğru çekti, kollarını arkamdan bana doladı. “Belki de kendimizi çok fazla ko-yuvermemeliyiz,” dedi kulağıma.

İç çektim. “Sanırım. . .”

“Ama artık korkmuyorsun, değil mi?”

Kararlılıkla başımı salladım. Korkmuyordum.

Elbette, Millenium Force’un en arkadaki vagonuna bindiğimiz anda kalbim hızla çarpmaya başladı, fakat kendime bunun korkudan değil, heyecan yüzünden olduğunu söyledim. Araba çalmak, motosiklete binmek ve insanların havuzlarına gizlice girmek gibi gerçekten tehlikeli olan yaptığımız onca şeyle karşılaştırıldığında bunun parkta yürüyüşe çıkmak gibi kaldığını söyledim kendime.

Zirveye doğru yavaşça yükselirken, altımızdaki raylar inanılmaz derecede hızlı bir şekilde yağ gibi kayıyordu ve Robinson’un eline yapıştım. Önümüzdeki insanlar şimdiden çığlık atıyordu. Robinson’un elini tuttuğum parmaklarımın boğumları beyaza dönmüştü.

“İşte başlıyor,” dedi Robinson.

Vagonumuzun yazın mükemmel gökyüzünde daha yükseğe tırmanamayacağı noktaya vardığımızda zirveye ulaştık, sessizliğin ve beklentinin hâkim olduğu bir saniyelik merakın ardından dikine düşmeye başladık. *Aşağı-aşağı-aşağı-aşağı-aşağı-aşağı.*

Mümkün olabileceğini sandığımdan çok daha yüksek sesle çığlık atıyordum, Robinson ise yanımda zevk için-

de bağıırıyordu. Parkın üstünde hızla dolanarak bir düğüm oluşturduk, rüzgâr gözlerimi sulandırıyor ve vagon beni bir ileri bir geri itiyordu. Tek bir saniye bile çığlık atmayı kesemedim. Robinson ise kakhaha atıp duruyordu, tırnaklarımın tenine batarak yarım ay şekilleri oluşturmalarına izin veriyordu.

Nihayet son durağımıza doğru yavaşladığımızda ve tentenin ardında durduğumuzda yüzümde kocaman bir gülümsemeyle Robinson'a döndüm. "Vay canına," dedim. "Tekrar yapmak istiyorum."

Robinson bana zafer dolu bir bakış attı. "Seveceğini biliyordum. Seni senden daha iyi tanıyorum." Daha sonra elini bana uzattı. "Biraz yardım eder misin?"

Eğilip elini tuttum, avucunun ağırlığını elimin içinde hissettim. "Teşekkürler," dedi Robinson. Alnımdaki saç tutamlarını sıyrdı, alnıma değen dudakları yumuşak ve tatlıydı.

Gevşekçe el tutuştuk, kızartma ve güneş losyonu kokularının hâkim olduğu, kenarlarına çiçekler sıralanmış tıklım tıklım gezinti yoluna doğru yürüdük.

"Pamuk helva alalım," dedim.

"Bir de gövdemiz kadar büyük gazoz alalım," dedi.

"Ayrıca peynirli cips ve meyan kökü şekeri," diye haykırdım, sekerek yürümeye başlamıştım.

Onu yanımda çekiştirerek yürüttüğüm sırada Robinson gülüyordu. "Sanırım hız treni bir cıvatanı gevşetmiş. Lahana çorbası filan istemiyor musun?"

"Yarın! Bugün normal gençler gibi davranacağız!"

Çünkü bugün kendimi gerçekten normal bir genç gibi hissediyordum. Robinson'u ve beni, bizim yaşımızdaki diğerlerinden farklı kılan bir şey yokmuş gibiydi — ne hastalık ne de suç, hiçbir şey. Tasasızdık. Şanslıydık. Ölümsüzdük.

Robinson bana yetişerek, “Daha önce sana seni sevdiğimi hiç söylemiş miydim?” diye sordu.

“Evet ama yeniden söyle,” dedim, durarak kendimi bedenine bastırdım.

“Seni seviyorum,” dedi Robinson.

“Ben de seni seviyorum,” dedim.

Ve sonra, insan kalabalığı yanımızdan sel gibi akıp geçerken ve hız treni vagonları tepemizde kıvrılarak ilerlerken yolun ortasında öpüştük.

“Pekâlâ,” dedi Robinson, “Büyük Elma’ya (New York) doğru yola devam mı?” Sonunda kamyonete doğru gidiyorduk, o kadar yorgunduk ki birbirimizi sırayla taşımak zorunda kalacakmışız gibi geliyordu.

“Kimse oraya Büyük Elma demez aslında,” dedim. “Bu, turistlere özgü bir şey.”

Robinson kaşını kaldırarak, “Biz turist değil miyiz?” diye sordu.

“Hayır, biz *maceracı*ız,” dedim. “Kâşifiz.”

Robinson, çıkıştan önceki son hediyeelik eşya mağazasından aldığı hatıralık anahtarlığı bana verdi. Millennium Force’un bir kar küresinin içine konulmuş k  k bir modeliydi. Robinson hınzırca gülümseyerek, “Ne de olsa artık tam bir şof rs n.”

“Elbette ama anahtarım yok,” diye belirttim.

“Hey, istemiyorsan tornavidama veya şarjlı matkabıma takabilirim.”

Tabii ki anahtarlığı istiyordum. Sevdığim çocuktan bir hediyeeydi. Kar küresini hafıf e sallayarak, “Aslında ben de sana bir şey alacağım,” dedim.

Robinson ne alacağımı öğrenmek istedi, fakat başımı salladım ve dudaklarıma fermuar çekiyormuşum gibi yaptım. “Sürpriz olacak.”

Kamyonetin sürücü koltuğuna binerken Robinson’un yanımıza park etmiş olan siyah bir spor BMW’yi incelediği gözüme takıldı. “Aklından bile geçirme,” dedim. “Düz vitesli araba kullanamam.”

“Bir sonraki işim sana düz vites kullanmayı öğretmek olacak,” dedi Robinson. “Sonra da ATV kullanmayı.”

“Ardından da arazi motosikleti,” dedim. “Neden olmasın?” Çünkü şu andan itibaren her şey çok güzel olacaktı. Belki de gerçekten dünyadaki tüm zaman bize aitti.

Robinson’un yol göstericiliği sayesinde bizi I-80 otoluna çıkardım. Önümüzde uzun bir yol vardı ve yan yollar yolumuzu kısaltmaya yetmeyecekti. Starbucks ile kaplı bir yol istiyordum.

Robinson camdan, dümdüz yeşil tarlaları ve Pacific Pride kamyon duraklarının tabelalarını seyrederken, “Daha süratli gittikçe zaman da o denli yavaş akıyor mu?” diye sordu.

Aklıma fizik dersim geldi, sanki o derse milyonlarca yıl önce girmiştım (yani bu, zaman hakkında neyi gösteriyor?) “Sadece bir nano saniye kadar süren bir olaydır. Ayrıca yere yaklaştıkça zaman da daha yavaş ilerler.”

“Bu durum bana dağa tırmanmaya kalkışmamam için mükemmel bir sebep veriyor.”

“Sanki sebebe ihtiyacın var da,” dedim.

“Doğru. Yüzlerce metre aşağıya ölümüne yuvarlanmak bana oldum olası cazip gelmemiştir.” Robinson anahtarlıkla oynuyordu, karların küçük hız treninin üstünde birikmesini izliyordu. Aniden, “Sonrasında neler olacağını düşündüğün oluyor mu?” diye sordu.

Geçiş şeridine doğru ilerleyerek, “Neyin sonrasında?” diye sordum.

“Kanatlarımızı aldıktan sonra,” dedi Robinson. Bana bakıyordu, bir tepki vermemi bekliyordu. Gözümü yoldan ayırmadım. “Dalga geçme,” dedim.

Robinson kollarını göğsünde kavuşturdu. “Dalga geçmiyorum. Ciddi soruyorum.”

““Kanatlarımızı aldıktan’ sonra...”

“Hatırlamıyor musun? Hemşire Sophie bunu söyleyip dururdu. Son derece samimiydi.”

Gaz pedalına daha sert bastım. Şimdi gerçekten hız sınırına ulaşmıştım. “Çünkü öldüğümüzde bir meleğe dönüşeceğimize inanıyordu,” dedim. “Oysa sen sadece ölüp toprak olduğumuza inanıyorsun.”

Robinson kıs kıs güldü. “Özür dilerim. Bu toprağa dönüşme olayı beni hep güldürüyor.”

“Hiç komik değil,” dedim.

Fakat işin aslı, kanser birimindeyken ölüm hakkında sürekli espriler yapardık. Hepimiz yapardık; çünkü nedense bu sayede korkumuz azalırdı. *Ah, çok yorgunum, derdi biri, sanırım gidip suda balıklara katılacağım.* Başka biri söze girerdi: *Son zamanlarda kendime ev olarak çam ağacından bir sandık almayı düşünüyorum.* Veya: *Evet, ben de gübre işine girmeyi planlıyorum.*

Yaptığımız şey ölüme orta parmak çekmekti. Ve kemoterapiden kaynaklanan mide bulantısı ve saç dökülmesi gibi berbat şeyleri olduğundan birazcık daha az berbat görmemizi sağlıyordu. Fakat Robinson’un ve benim bu tür şeyleri tamamen arkamızda bırakmış olduğumuzu düşünüyordum — daha doğrusu öyle olduğunu umuyordum. Bu tarz bir mizah artık tıbbi açıdan uygun değildi.

Direksiyonu sıkıcı kavrayarak, “Bilmiyorum Robin-

son,” dedim. “Öteki tarafta bir şeyler olduğunu düşünmek istiyorum ama kanıtı nerede? Kimse öbür dünyadan bu tarafa kartpostal göndermiyor.”

“Yaptıkları büyük kabalık,” diye cevap verdi Robinson.

“Biliyorum, haksız mıyım?” Yumruğumu havaya kaldırdım. “Bunu duyuyor musun Carole Ann? *Kabalık.*”

Robinson bana doğru uzanarak elini dizime koydu. “Endişelenme,” dedi. “Ben sana oradan mektup yazarım.”

Karnıma bir yumruk yemişim gibi hissettim.

Aynı zamanda, şaka yaptığını bildiğimi göstermek için gülmek de istiyordum. Ama şaka yaptığından tümüyle emin değildim.

Robinson uyurken Pensilvanya'nın geniş topraklarını geçtik. Pensilvanya karanlıkta diğer eyaletlerden farklı görünmüyordu ve eyaleti saatte yüz yirmi kilometre hızla geçtim.

Öğlene doğru New Jersey East Orange'da Robinson'u yiyecek bir şeyler alması için Pathmark süpermarketlerinden birine gönderdim ("sağlıklı gıdalar" dedim, gerçek meyve yerine Froot Loops kahvaltılık gevrek alarak beni kandırmaya çalışmamasını umuyordum), ben de sokağın karşısında All That Glitters is Gold adında bir yere gittim.

Babam sayesinde rehin dükkânlarında işlerin nasıl yürüdüğünü iyi biliyordum. Bu sayede elli papel ve eskiden anneme ait olan incili altın bileziği verip Robinson'a akustik bir gitar alabildim.

Arabayı Pathmark'ın dışına çektiğimde Robinson, "Nereye gittin?" diye sordu. Market poşetlerini arka koltuğa yerleştirdi ve poşette gerçek bir muz görmek beni çok şaşırttı.

Arka koltuğun arkasındaki tentenin altında saklı duran gitar aklıma gelince gülmemeye çalışarak, "Sadece hızlı-

ca bir işimi hallettim,” dedim. “Cidden sebze meyve mi aldın?”

Robinson eğilerek boynumu öptü. “Bana nereye gittiğini söyle,” dedi. Dudakları tenimi gıdıklıyordu.

Derin bir nefes aldım. “Olmaz.” Robinson bana her dokunduğunda bütün bedenimin canlandığını ve titremeye başladığını hissediyordum.

Robinson, “Söyle bana,” diyerek boynumdan kulakmememe geçti, ağzı tenimin üstünde hafifçe, baştan çıkarıcı bir şekilde dolanıyordu.

Robinson’u kendime doğru çektim, dudaklarım dudaklarıyla buluştu. Daha ne olduğunu anlayamadan parmaklarım gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. Üstten iki düğmeyi açmayı başardım ama sonra Robinson aniden benden uzaklaştı. Arabanın kapısına doğru geriledi, gömleğinin düğmelerini hızla kapattı.

Doğrudum, gözlerimi kırıştıırıyordum. Aklım karışmıştı. O da benimle aynı şeyi istemiyor muydu?

“Ne var?” diye sordum. “Neden—”

Robinson park alanının ara yollarında devriye gezen iriyarı adamları başıyla işaret ederek, “Güvenlik görevlileri,” dedi.

Üç kişiydiler — ikisi taş atsak degecek mesafedeydi. Fakat adamlar arka koltukta oturuyor olsalardı bile Robinson duyularımı doyururken onları fark etmezdim.

“Gitsek iyi olacak,” dedi Robinson. “İh, daha sonra bu şeyden biraz daha yapabiliriz.”

Yanaklarım utançtan pembeleşmişti. “Tamam,” dedim. Oysa içimden “Çok doğru, kesinlikle yapacağız!” diye bağırarak geçiyordu.

Robinson gülümsedi. “Ama biliyor musun? Sanırım arabayı ben kullanmak istiyorum.”

Robinson kendini iyi hissettiği için öylesine rahatlamıştım, onu —güvenlik görevlilerine rağmen— artık her istediğimde öpebileceğim için öylesine heyecanlanmıştım ki ben, yani küçük bir kasaba kızı olan Axi Moore New York'un ufuk çizgisi, gümüş rengi gökdelenli tepeleri ve vadileriyle paralı yolun ilerisinde görünmeye başladığında *hiç de* mutluluktan çıldırmadım. Holland Tunnel'in dışında kırk beş dakika trafikte sıkışıp kalmış olmamız veya Robinson'un East Village'e giderken şehirde kaybolmuş olması umurumda değildi.

Arabayı Robinson kullanıyordu. Mutluydu ve güçlüydü. O yüzden her şey yolundaydı.

Robinson’la birlikte turist izdihamı eşliğinde St. Marks Place’te yürüyorduk, sokak tezgâhlarında ucuz güneş gözleri deniyorduk ve Robinson’un gümüş rengi suni deriden bir motorcu ceketiyile fotoğraf çektiirdiği, benim de parlak mavi bir peruğu denediğim Trash and Vaudeville adındaki iki katlı bir mağazada etrafa bakınıyorduk. St Marks kitapçısına uğradık ve Whitman’ın Çimen Yaprakları kitabını ve Dylan Thomas şiirlerini içeren bir kitap aldım.

Robinson dehşet içinde, “Şiir mi?” dedi.

“Bir tanecik okusan,” dedim.

Robinson, Whitman’ın kitabından rasgele bir sayfa açtı ve boğazını temizledi. ““Bir çocuk dedi ki, Çimen nedir? Ellerine doldurup getirerek bana; / Nasıl cevap verebilirdim çocuğa... Ne olduğunu bilmiyordum ondan daha fazla. / Sanırım, yaradılışımın işareti olmalı, umut verici yeşilliğin örgüsünden çıkan dışarı.””⁹ Robinson bana baktı, merakı uyanmıştı. “Pekâlâ,” dedi, “bu, hoşuma gitti. ‘Umut verici yeşilliğin örgüsü.’”

⁹ Walt Whitman’ın Mehmet Fuat tarafından Türkçeye çevrilen *Leaves of Grass* (Çimen Yaprakları) isimli şiir kitabından bir alıntıdır.

Güldüm. “Ama bende daha çok hoşlanacağın bir şey var.” Elini tuttum ve onu sokakta ilerleterek arabaya götürdüm.

“Sürpriz mi?” diye sordu Robinson heyecanla.

“Tentenin altına bak,” dedim.

Robinson gitarı çıkardığında bütün yüzü neşeyle aydınlandı. Gitarı eline alıp ağırlığına baktı ve test etmek için teline asıldı.

“Axi, nasıl—”

“Hadi gidip gitar çalalım,” dedim. Gitarı satın almak için annemden kalan son şey olan bilezikten vazgeçmek zorunda olduğumu Robinson’a söylemek zorunda kalmak istemiyordum. Ayrıca azıcık olsun pişmanlık duymadığımı da söylemek istemiyordum.

El ele tutuşarak Tompkins Square Park’a yürüdük ve bir dizi mabet ağacının altında bir bank bulduk. Robinson akortları bulmak için bir süre gitarın tellerini tıngırdattı. Notalar tanıdık geliyordu, fakat Robinson şarkıyı söylemeye başlayana dek melodinin ne olduğunu anlayamadım.

“*Tüm nefesimi tüketerek ilerliyorum,*” diyordu Robinson. Şarkı “I Melt with You” idi.

Bu arada, Robinson’un sesinden hiç bahsetmemiştim, bunun nedeni kısmen sesini anlatamayacak olmamdır. Sesi aynı anda hem berrak hem de pürüzlü; son derece mahrem ama aynı zamanda dinleyicilerin olmasını gerektiriyor. Genellikle yumuşak ama nedense sadece kulaklarınızla değil tüm bedeninizle duyuyorsunuz. En önemlisi de kalbinizde duyuyorsunuz.

Robinson şarkısını söylerken yanımızdan geçen insanlar onu dinlemek için duruyordu. Fakat o etrafında giderek çoğalan insanları görmüyordu. Gözleri botlarına

odaklanmıştı, kaldırım taşlarına vurarak tempo tutuyordu. Arada bir başını kaldırıp bana bakıyordu, doğrudan gözlerimin içine bakarak şarkısını söylüyordu. *“Dünyayı durduracağım ve seninle bir olacağım. . .”*

Kısa süre içinde gençler, yaşlılar ve ikisinin arasında-kilerle dolu büyük bir insan çemberi toplandı. İnsanların çoğu ellerinde oyuncak tavşanları veya çukur yüzeyle Amerikan futbol topları bulunan çocuklar ve iPhone taşıyan daha büyük çocuklarla ebeveynleriydi. Ebeveynlerin hepsi de şarkıyı biliyordu çünkü bu şarkı yirmi yıl önce lisede okudukları sırada ve ilk kez âşık olduklarında dans ettikleri şarkıydı.

İlk başlarda birkaçı dudaklarını kıpırdatarak sözleri tekrarlıyordu, fakat sonra şarkıyı usulca söylemeye başladılar. Onlara diğerleri de katıldı ve sert, boş büyükşehir yüzlerinin yerini tebessüm aldı, bir dakika sonra kocaman bir *koroya* dönüştüler. Tanrı şahidimdir ki, gözleri dolan insanlar bile vardı; çünkü Robinson çaldığında işte bu denli güzel olur.

Şarkı bitince sessizlik oldu. Bir an için tüm şehir sessizliğe bürünmüş gibi hissettim ve derin, tatlı bir nefes aldım. Sanki her yerde, herkes hayatı ve hayatın nasıl da en mutlu ve en üzücü şey olduğunu, en muhteşem, en korkunç ve en değerli şey olduğunu düşünüyordu.

Sonra sessizlik bozuldu. Parlak sarı elbiseli bir kadın alkışlamaya başladı ve tıpkı şarkı söyleyenlerin sesinin giderek artması gibi alkış sesleri iyice yükselene kadar el çırpımlar da arttı. Başka bir kadın burnunu çekiyordu, bir adam gökyüzüne bakıp gözlerini hızlı hızlı kırptıştırıyordu — fakat çoğu insan sadece gülümsüyordu.

Yaşlı bir adam öne çıkıp şapkasını yere koydu. “Şapka gezdirip para toplamayı unuttun,” dedi.

Robinson başını kaldırıp baktı, ürpermişti. “Affedersiniz?” dedi. Robinson hâlâ şarkının etkisi altındaydı. İkimiz dışındaki insanların varlığından habersizdi.

Yaşlı adam hafiften Ernie’yi andırıyordu. Kalabalığa dönüp seslendi, “Genç müzisyen için pamuk eller cebe, hadi bakalım!”

Robinson ve ben hemen hemen herkesin ellerinde çeyrekliklerle ve dolarla ileri çıkmasını izledik. Bir kadının kızına para verdiğini gördüm, küçük kız parmak uçlarında yanımıza gelerek şapkaya yirmi dolar koydu. Küçük kız Carole Ann’in öldüğü yaştaydı, kardeşimin sonsuza dek kalacağı yaştaydı. Saçı bîle kardeşimin saçı gibi kıızıldı.

“Teşekkür ederiz,” diye fısıldadım.

Sonra her şey sona erdi ve insanlar gitti. Robinson ile yine baş başa kalmıştık. Şapka ise para doluydu.

Robinson bana bakıp gülümsüyordu. “Zenginiz,” dedi ve beni kucağına doğru çekti.

Gerçekten de o anda zenginmişiz gibi hissettim.

O gece paraya kıyıp bir motelde kalmaya karar verdik. Parktaki bir bankta uyumaktan daha iyi bir fikir gibi gelmişti, yine de parkta uyumayı seçseydik bir sürü ilginç kişiyle bir arada olabilirdik.

Grand Street Moteli Küçük İtalya'nın en uç kısmında, sokağın Çin mahallesiyle birleştiği yerdeydi ve dışarıdan bakıldığında oldukça düzgün bir yere benziyordu. Motelin önünde sigara içen birkaç sırt çantalı tip vardı ve danışmadaki adam sarhoş edasıyla dost canlısı davranıyordu.

Ancak, Robinson ve ben bir motelle otel arasındaki farkın okunuşlarındaki küçük bir ayrımdan çok ama çok daha fazlası olduğunu kısa sürede öğrendik. *M* harfi eklendiğinde mahremiyet, konfor ve bizim durumumuzda olduğu üzere tavanlar gibi öğeleri özelliklerden elemek gerekiyor. Motel, hangar gibi kocaman bir odanın içine derme çatma dikilmiş küçük, ince duvarlı hücreler labirentinden ibaretti.

“Düşündüğümden biraz daha fazla hapishaneyi andırıyor,” dedi Robinson.

Koridorda bir botun tekinin üstünden atlayarak, “Şaka değil,” diye onayladım. “Girerken parmak izimizin alınması gerekirmiş gibi geliyor.”

Neyse ki, birbirine birleştirilmiş iki tane tek kişilik yatak ve yatakların iki tarafında da on beş santimlik boşluk bulunan kendimize ait bir odamız vardı.

“En azından çarşaflar temiz görünüyor,” dedi Robinson sevinçle. Daha sonra beni hızlıca öperek banyoya gitmek için koridora yöneldi.

Yatağın köşesine oturdum ve başımı kaldırıp tavansız boşluğa baktım. Yakınlardaki bir odadan gelen tatsız bir telefon konuşmasının taraflarından birini duyabiliyordum. *Kovulmuş olman benim suçum değil*, diyordu biri. *Herkes senden yıllardır nefret ediyordu.*

Bu kişiye biraz mahremiyet vermeye çalışarak bir süre kendi kendime mırıldandım. Mırıldandığım şarkı, “Tangled Up in Blue” idi ama kesinlikle o olduğunu anlayamazdınız; çünkü müziğe yeteneğim hiç yoktu. Çalabildiğim bir çalgı aleti da yoktu. Robinson beni hep, “Sorun değil,” diyerek teselli ederdi. “Bir gün turnelerimde benim için harika bir yardımcı olacaksın.”

Daha hızlı mırıldanmaya başladım ve çarşafın köşesini çekiştirdim. Gergin ama aynı zamanda heyecanlı olduğumu fark ettim. Robinson ve ben son derece erdemli bir şekilde Çizmeli Kedi’yi izlediğimiz Los Angeles’tan beri bir odada baş başa kalmamıştık. Bu gece neler olacağını merak ediyordum. Acaba ne kadar erdemsiz olacaktık?

Kesinlikle planlamadığım şeylerden biri de buydu. El yordamıyla ilerlemek zorunda kalacağım belirsiz bir yoldu.

Kesinlikle kelime oyunu yapmıyorum.

Robinson banyodan döndüğünde saçları ıslaktı ve Ivory sabun gibi kokuyordu. Gömleğini gevşekçe omuzlarına

atmıştı ve mavi, ekose bir baksır giyiyordu.

Robinson, katladığı kot pantolonunu sırt çantasının üstüne koydu. Robinson oturduğunda yataktan hava boşaldı.

“Merhaba,” diye fısıldadım usulca.

“Sana da merhaba,” dedi Robinson yavaşça. “Pekâlâ. Şimdi ne yapmak istiyorsun?”

Beni birazcık korkutsa da bu sorunun cevabını biliyordum. Kendime cesur olmam için telkinde bulunarak derin bir nefes aldım.

Gömleğimi yukarı kaldırarak kafamdan çıkardım.

Robinson iç çekti. Sonra da saçımın uzun dalgalarını nazıkçe ensemden çekerek ensemi öptü. Ürperdim, kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Robinson’un nefesini, dudaklarının imkânsız yumuşaklığını hissedebiliyordum. Başımı geriye doğru attım, Robinson parmağını boynumdan aşağı doğru kaydırды, köprücük kemiğimin çukurunda bir süre bekledi ve sonra parmağını köprücük kemiklerimde sırayla gezdirdi. Omuzlarımı öptü, tıraşsız çenesinin en küçük teması bile içimi gıcıklıyordu.

İkimiz birlikte sırtüstü yatağa uzandık, Robinson üstüme çıktı ve ekose gömleğini omzumdan attı. Daha sonra gölgeli başını eğdi ve soluklanmak için durmak zorunda kalana dek sadece dudaklarımız, dillerimiz ve dişlerimizden ibarettik.

Daha sonra öylece uzandık, gözlerimiz loş ışıktaki birbirine kilitlenmişti. Robinson bana insanın çok uzun zaman önce kaybettiği ve bir daha asla bulacağını sanmadığı bir şeyi gördüğünde baktığı gibi bakıyordu.

Ben de ona merak içinde bakıyordum, Robinson’un daha keşfedilecek ne kadar çok şeyi olduğunu fark etmiş-

tim: avucundaki yara izi, bileğindeki mavi damarlar, göğüs kemiğinin hemen solunda üçgen oluşturan çilleri. Bu küçük, gizli yerleri. Hepsini öğrenmek istiyordum.

Ama bu gece ne kadar ileri gideceğimizi bilmiyordum. Yavaştan almak istiyordum — aynı zamanda hızla ilerlemek istiyordum.

Robinson boğazını temizledi. “Sen?—” diye konuşmaya başladı.

“Eğer soracağın buysa, hayır, korunmuyorum.” Sesim çok yüksek çıkmıştı ve utanç içinde Robinson’a doğru büzüştüm.

Robinson bir ses çıkardı — homurtu muydu? Küçük bir kahkaha mı?

“Çocuğumun olmasını istemiyorum,” deyiverdim.

Robinson gerçekten güldü. “Vay canına, Axi. Biraz fazla hızlı ilerliyoruz sanki değil mi?”

Battaniyeyi yüzümün üstüne çektim. Böyle şeyler benim için çok yeniydi. Hata yapıyorsam da elimden ne gelirdi?

Yine de, Robinson’un bilmesini istediğim bir şey vardı. Bir parçam utançtan ölmeye hazır olsa da konuşmaya devam etmek için kendimi zorladım. “Bebek yapmak üzere olduğumuzu düşünmüyordum, Robinson. Mantıklı bir şey olduğu için bahsettim. Moore ailesinin kanserli genleri ve ne bileyim, küresel ısınma gibi şeylerin arasında benden doğacak her çocuk lanetlenmiş olacaktır. Mavi gözleri ve içinde patlamaya hazır saatli bir bombayla doğacaktır, tıpkı ailemdaki diğer herkes gibi. Baştan kaybetmiş olarak doğacak.” Sesimin hissettiğim kadar kötü çıkmamasına gayret ediyordum.

Robinson parmaklarımı yavaşça okşuyordu. “Yine de mavi gözler çok hoş,” dedi sessizce.

Gülümsedim ve elimi pürüzsüz göğsüne koydum. Robinson'un kolu boynumun altındaydı ve orada öylece uzanırken birbirimizin uzantısıymışız gibi hissettim. San-ki bedenlerimiz ve kalplerimiz tek, mükemmel bir bütün oluşturmak için bir arada olmak zorundaydı.

Ertesi sabah aynı pozisyonda uyandık — mucize eseri, Robinson’un kolu gece boyunca uykuya dalmamıştı. Köşedeki şarküteriden kahve ile büyük, yumuşacık simitler aldık. Simitlerimizin Robinson’un sevdiği gibi ısıtılmış ve bol tereyağıyla yağlanmış olmasını istedik. Sonra da metroya binip Metropolitan Sanat Müzesi’ne doğru yola koyulduk.

Haziranda değil de kış vaktindeymişiz gibi giyinmiş bir dilenci vagonda ilerlemeye başlayınca Robinson cebinden beş dolarlık buruşuk bir banknot çıkardı.

Dilenci parayı kabul ederken başıyla selam verdi. “Para ve güzel bir kadın. Her şeye sahipsiniz, beyefendi.”

“Aslına bakarsan, param artık *sende*,” diye belirtti Robinson.

Dilenci durumu bir süre düşündü. “Fakat yanında onun gibi bir kız varken paraya kimin ihtiyacı var ki?”

“Ben de aynen öyle düşünüyorum,” dedi Robinson. Ona ait olduğumu göstermek ister gibi kolunu bana doladı.

Müzeye vardığımızda yüksek tavanlı devasa salonla-

rı gezerek sadece küçük taklitlerini görmüş olduğumuz ünlü eserleri hayranlıkla izledik: Monet'in *Rouen Katedrali*, Van Gogh'un *Selviler* tablosu, Georgia O'Keeffe'nin *Siyah Süsen'i* ve Jackson Pollock'un *Sonbahar Ritmi* tablosu.

Şaheserlere bakarken bile gördüğüm şey Robinson'un bir gece önce gömleksiz haliyle yanımda uzanmasıydı. Bu görüntü resimlere yoğunlaşmamı zorlaştırıyordu. Bazen, Robinson bana belirli bir ifadeyle baktığında onun da aynı şeyi yaşayıp yaşamadığını merak ediyordum. "Güzel, çıplak bir kız / bir milyon heykele değerdir." Şair E. E. Cummings böyle yazmış (Tamamen çıplak değildim elbette. Sadece kısmen çıplaktım).

Robinson, John Singer Sargent'in yaptığı güzel bir kadının portresi olan *Madame X*'in önünde durdu ve hayret ederek başını salladı. "Klamath Şelaleleri'nde kesinlikle böyle sanat eserlerimiz yok," dedi.

"Klamath Şelaleleri'nde *bir şelalemiz* bile yok," diyerek karşılık verdim.

Belki bir parçamın doğduğum kasabayı özleyeceğini sanıyordum. Rezalet görünse de o parçam hâlâ benimleydi. Yine de, hiçbir şeyi özlememiştim; çünkü gerçekten önemsedğim her şey ya çoktan yitip gitmişti ya da müzede yanı başımda duruyordu, elimi tutuyordu.

Bir Mısır lahdinin önünde durduğumuzda —Çavdar Tarlasında Çocuklar (*Gönülçelen*) romanında Holden Caulfield'in az kalsın sinir krizi geçirdiği mezar— Robinson botunun ucundaki bir aşınmayı silmek için eğildi.

"Bunu bir işaret olarak görmemeye çalışacağım," dedi Robinson.

"Neyin işareti?" diye sordum sertçe.

"Lanetlenmenin," diye cevap verdi Robinson. "Kendi-

ni bir firavunun mezarında bulmak kara bir kedinin önünden geçmesinden daha kötü değil midir? Hani şu Kral Tut'un laneti ve o tarz hikâyeler vardır ya...”

Elimi Robinson'un kot pantolonunun arka cebine soktum. “Hayır, Köftehor, saçmalama. Rasgele yürüyorduk. Kendimizi pekâlâ kafeteryada da bulabilirdik.”

“Bu da bana hatırlattı ki—”

“Acıktın.”

“Aynen.” Robinson biraz daha dikleşti ve ben onun bir anlık endişesinden nasıl da sıyrıldığını görebiliyordum.

“Başka ne istediğimi biliyor musun?”

“Hayır,” dedim, fakat sözcük boğazımda düğümlenmişti çünkü elbette ne istediğini biliyordum. Sadece bana cevabı göstererek vermesini istiyordum.

Robinson sırtımı duvara yasladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kollarım beline dolandı ve kendimi ona doğru kabarttım. Açlığını çektiğim şey buydu.

Treetop Kampı tişörtleri giyen bir grup çocuk salona doluştu, o yüzden saklanmak için lahde daldık. Kıkırdayan birkaç çocuk bizi gizlice gözetlediğinde ve arkadaşlarını da yanlarına çağırdıklarında umursamadık bile.

Fakat daha sonra ayrıldık ve birbirimize bakıp kıkırdarak oradan hızlıca çıktık.

New York'ta gideceğimiz son yer: Nathan's Famous sosisli sandviç zincirinin merkezi. Orası ta Coney Adası'ndaydı. Coney aslında bir ada değildir fakat sarsıntılı, yavaş F treniyle Manhattan'dan oraya gitmek o kadar uzun sürüyor ki tamamen başka bir dünyaymış gibi geliyordu.

Sonunda Coney Adası'na vardığımızda kasabanın sahili bir otopark kadar geniş ve düzdü, dalgalar ise küçüktü ve denizin açıklarındaydı. Bir sürü insan vardı, bazıları gerçekten yüzüyordu, oysa Oregon'da hiç kimse dalgıç kıyafeti olmadan yüzmezdi. Pasifik *soğuktur*.

Robinson bitkin görünse de tahta kaldırımında dolaştık, çarpışan arabaların ve dijital silah ateşi sesleriyle dolup taşan bir oyun salonunun yanından geçtik. İnsanlar uçurtma uçuruyordu, kaykaya biniyordu, koşuyordu, devasa köpük güneş gözlükleri ve üzerinde CONEY ADASI'NI SIRADIŞI TUTMAYA DEVAM EDİN yazılı tişörtler gibi ucuz hediyelik eşyalar satıyordu.

Robinson'a ilerideki hız trenini işaret ederek, "Cyc-

lone'a binmek ister misin?" diye sordum. "Veya Wonder Wheel dönme dolabına?"

Robinson başını salladı. "Gidip sosisli sandviç alalım."

Robinson aniden çok yorgun görünmeye başladığından sözlerime büyük bir özen göstererek motele geri dönmeyi önerdim. Fakat beni duymazdan geldi.

"Günlük nitrat dozuma ihtiyacım var," dedi Robinson. "Dahası, biz turistiz ve bizim işimiz turist gibi davranmak."

O yüzden, Nathan's sosislilerinin devasa, yeşil tabelasının caddenin üstünde belli belirsiz görüldüğü Surf Avenue'ya (Sörf Caddesi) doğru ilerledik. Restoranın dışında büyük bir oturma alanı vardı, martılar kırıntıları kapmayı bekleyerek plastik masaların yakınına tünemişlerdi. Hava deniz, bira ve yağ gibi kokuyordu. Bana göre bu pek iştah açıcı değildi ama Robinson'ın tüm ruh hali değişivermişti. Noel sabahını yaşayan küçük bir çocuğa benziyordu.

"Kaç tane alsam?" diye sordu Robinson.

Menüye göz atarak, "Bilmiyorum," dedim. "İki tane yeter mi?" Burası vejetaryen sosisli almak için uygun bir yer olmadığından Sezar salatası sipariş etmek zorunda kalacaktım.

İki tane dediğimi duyunca Robinson dalga geçti. "Sonya 'Karadul' Thomas kırk taneden fazla yemiş. Bak tam şu tabelada öyle olduğu yazıyor."

"Ama bahsettiği bir sosisli sandviç yeme yarışmasıydı," dedim. "Sense sadece yemek yiyeceksin."

Robinson, söylediklerimi düşündü. "Doğru. İlh...

dört taneyle yetineceğim. Biri acılı, biri lahana turşulu, ikisi de sade.”

“Hayatını tehlikeye atıyorsun,” dedim onaylamayarak.

“Yalnızca sindirim sistemimi,” diye karşı çıktı Robinson, bense suratımı ekşittim.

Kalabalığın geri kalanıyla birlikte yemeğimizi alıp sahile geri döndük ve ılık, pütürlü kuma oturduk. Kumsal sigara izmaritleri ve yarısı kuma gömülmüş bira kutularıyla kirletilmişti. Olsun varsın! Okyanus göz kamaştırıcı bir mavi-yeşil tonundaydı ve hava mükemmeldi ve biz birlikteydik.

“İki hafta önce California’da bir sahilde olduğumuza inanabiliyor musun?” diye sordu Robinson.

Çatalıma pörsümüş maruldan bir parça alarak, “Çılgınca,” dedim. “Bir sürü şey yaptık.”

Robinson bana bakıp kaşlarını oynattı. “Yeterince çok şey değil, neyi kastettiğimi anlamışsındır herhalde.”

Onu çıplak ayak parmağımla dürterek, “Sapık,” dedim.

Robinson ikinci sosisli sandviçini —yoksa üçüncü müydü?— ısırdı ve o da beni dürtükledi.

Pörsümüş, yağlı salatamı bırakmaya karar verdim ve kuma sırtüstü uzanarak üzerimde pike yapıp dalışa geçen uçurtmaları izlemeye koyuldum. Kısa bir süreliğine uyuyakalmış olmalıyım; çünkü uyandığımda Robinson artık yanımda değildi.

Bir süre etrafıma bakındım, fakat onu göremeyince kalktım ve tahta kaldırıma doğru yürümeye başladım. Belki de Başsız Kadın’ı veya ateş yutan dövmeli Inse-

ctavora'yı bulmaya gitmişti. Belki de benim için Cedar Point kar küreme uyacak bir Coney Adası shot bardağı alıyordu.

Ama Robinson ikisini de yapmıyordu. Onu bir çite yaslanmış halde titrerken buldum.

Ve kusuyordu.

Omzuna dokunmak için uzandım ama elini sallayarak uzaklaşmamı işaret etti. Geriye çekildim. "Bir doktora görünmelisin, Robinson," diye yalvardım.

Birkaç saniye sonra Robinson başını kaldırdı, yüzü solgundu, gözleri kızarmıştı ve sulanmıştı. "Benim için telaşa kapılmadan önce şunu söyleyeyim," dedi, "sosisli sandviçler yüzünden. Düşündüğün sebepten değil."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Robinson yüzünü silip bana gülümsemeye çalışarak, "Artık daha *iyiyim*. Ve aslına bakarsan bu muhteşem," dedi. "Şu Kara Dul denen kadını bile yenebilirim — sadece yiyip kusacağım, yiyip kusacağım ve bu sayede sınırsız sayıda sosisli sandviç tüketebilirim."

İç çektim. "Hastasın Robinson. Birçok bakımdan."

Ellerimi tutmak için uzanarak, "Ama beni seviyorsun," dedi.

"Seviyorum," dedim. *Hem de çok*.

Robinson, geri dönüş yolunda trende uyuyakaldı ve ben onu moteldeki hücremize resmen taşımak zorunda kaldım. Ateşi var gibiydi ama kendime sadece güneş yanığı olduğunu söyledim. Rüzgâr yanığı. Ne olması gerekiyorsa oydu, yeter ki başka bir enfeksiyon olmasın.

Uzun süre oturup etrafımızdaki şehrin seslerini dinledim ama çoğunlukla Robinson'un uyumasını izledim.

Yanakları daha mı az dolgundu? Gözleri daha da mı çukurlaşmıştı, daha mı çöküktü? Çok yavaş, çok sinsice gerçekleşiyor olabilirdi ve bu yüzden belki de göremiyordum.

Robinson'un yanına uzanıp bedenine sokuldum, Las Vegas'tayken yatmadan önce ona masal anlatmayı reddettiğimi hatırladım. Yanağımı pıt pıt atan kalbine dayadım ve ona bir daha asla hayır demeyeceğime ant içtim.

“Philly’ye (Philadelphia) gitmeliyiz,” diye bildirdi Robinson.

“Öyle mi?”

Başıyla onayladı. “Bu yolculuğun ölmeden önce yapılacaklar listesi filan olduğunu söylemiyorum ama bir Philly bonfile sandviçi yemem son derece önemli.”

Oda anahtarımızı sarhoş danışma görevlisine teslim ettim ve gün ışığına çıktık. “Şaka yaptığını söyle,” dedim, *“bir sosisliyi bile midesinde tutamıyor, o halde ne diye bonfile sandviçten bahsediyor?”* diye düşünüyordum.

Robinson başını salladı. “Bugün her şeyi yapmak istiyorum, Axi. Aklıma gelen her aptalca şeyi.”

Elimi beline koydum, tenini hissetmek için parmaklarını gömleğinin eteğinden içeri soktum. Robinson’un dokunuşum yüzünden titrediğini hissedebiliyordum. “Yani uslu bir çocuk olup başkalarının istediklerini yaptığın dün veya ondan önceki günün aksine mi?”

Robinson gülerek kollarını bana doladı. “Tamam, haklısın.”

Ortamı bozmak istemiyordum, fakat aklımdan geçenleri söylemek zorundaydım. “Birlikte çok eğlendik ve

eğlenmeye kesinlikle devam edebiliriz. Fakat bir doktora görünmen gerektiğini düşünüyorum, sadece emin olmak için.”

Robinson yeniden başını salladı, bu kez daha kararlıydı. “Hayatta olmaz, Aximoron. Gidilecek yerler, görülecek insanlar...”

Robinson’un inatçılığını tartıp kendi inadıyla karşılaştırarak ona dikkatlice baktım. Şu anda üstelersem belki onu doktora gitmeye ikna edebilirdim. Bence altı üstü küçük bir sağlık kontrolü olacaktı, ciğerleri ve kalbi hızlıca dinlenecekti, belki *küçük* bir röntgen çekimi olacak ve LDH seviyelerine bakılacaktı. Bense bu arada bekleme salonunda oturup eski dergileri karıştırarak iyi haberleri bekleyecektim.

Çünkü işe yarayabilirdi. Kim demiş yaramaz diye?

Diğer taraftan, eğer Robinson hastaneye giderse bunun için bana gücenirdi. Hem de aşırı derecede ve muhtemelen sonsuza dek.

“*Bu kimin yolculuğu, Axi?*” diye sordum kendime. “*Senin mi? Yoksa onun mu?*” Çünkü eninde sonunda birinin bu kararı vermesi gerekiyordu.

Robinson düşüncelerimi bölerek, “Orası iki saatten az sürüyor,” dedi. “Beni Daytona’ya götürmeni istiyor değilim sonuçta.”

“Sonrasında da onu yapmayacaksın, değil mi?”

“Hayır, hanımefendi. İzci sözü.”

İç çektim. “Tamam,” dedim. “Sen kazandın.”

Robinson güzel gülümsemesiyle bana baktı. “Gözlerini öyle yuvarlamana bayılıyorum,” dedi. “Çok güzel.”

“Ah, kes şunu.”

“Ayrıca aslında gülsem mi kızsam mı diye karar vermeye çalışırken burnunu komikçene bir şey kokluyormuşsun gibi buruşturmana da bayılıyorum.”

“Ah, *cidden*. Benim hakkımda başka nelere bayılıyor-sun?” Sinirlenmiştim, fakat Robinson’dan çok kendime kıızıyordum. Ya da tam olarak kızgın değildim, daha ziya-de korkuyordum.

Arabanın yanına gelmiştik, sürücü koltuğuna biniyordum. “Hadi başla,” dedim. Sokağa çıktım ve arabayı Holland Tüneli’ne doğru çevirdim. Halimi görseniz ehliyetim olduğunu sanırdınız.

“Şey, her şeyeine bayılıyorum,” dedi Robinson. “Ama belirli bir şeyler dersen? Liste oldukça uzun sayılır.”

“Tam bir yağcısın,” dedim.

Bunun üzerine Robinson bir süre hiçbir şey söylemedi. Aslında konuşmaya başladığında nehrin diğer yakasına geçmiştik ve ben onun uyuduğunu sanmışım.

Robinson dönüp gözlerini bana dikerek, “Bir şeye kafa patlatırken burnunun ucuna dokunmana bayılıyorum,” dedi. “Saçlarını sürekli kulaklarının arkasına tıktırtırmana ve saçlarının ânında yüzüne geri düşmesine bayılıyorum. Gözlerine ve mükemmel dudaklarına bayılıyorum. Sürme zahmetine girdiğinde ojenin sürekli bozulmasına bayılıyorum. Eve gittiğimde sözlüğe bakmak zorunda kaldığım süslü sözleri kullanmana bayılıyorum. Sol elinin serçeparmağının ucunda küçücük bir hilal şeklindeki doğum leke-ne bayılıyorum. Senin—”

Daha fazlasını duymaya ihtiyacım yoktu. Onu öpmeye ihtiyacım vardı. O yüzden arabayı yolun kenarına çektim ve orada, arkamızda New York şehrinin ufuk çizgisi görünürken onu öptüm.

Robinson aynı anda hem konuşarak, hem beni öperek hem de gülümseyerek, “Bu şekilde Philly’ye varmamız çok daha uzun sürecek,” dedi.

“Zamanımız var,” dedim. “Bolca zamanımız var.”

Robinson'ı dürterek —elbette nazikçe— uyandırdım ve, “Pekâlâ Köftehor, Pat's King of Steaks'e mi yoksa Geno's Restoran'a mı gitmek istiyorsun?” diye sordum. Philly'ye varmamız iki saatten az sürmüştü ve rakip takımların kaptanları gibi birbirinden bir blok ötede bulunan iki bonfile sandviç kurumunun arasında park etmiş durumdaydım.

Robinson esneyerek gerindi. Kaşlarını hafifçe çatarak, “Sen bilirsin,” dedi, “henüz pek aç değilim.” Bir an için elini midesinin altına koydu — onun için tuhaf bir hareketti. “Güzel, sıcak bir şeyler içmek istiyorum.”

Robinson'a sertçe baktım. Dışarısı yirmi yedi derecedi ve kamyonetin koltuğunda ter içinde kalmıştım. “Üşümüyorsun, değil mi?”

Üşümesi ateşi çıktığı anlamına gelirdi ve ateşi çıktıysa bu da bir enfeksiyon kapmış olduğu anlamına gelirdi ve bir enfeksiyon kaptıysa o zaman hastaneye gitmesi gerekirdi. Derhal. Çünkü doktorların bağışıklık zafiyetli kişiler demekten hoşlandıkları Robinson gibi yüksek doz-

da kemoterapi ve radyasyon tedavisi ve kök hücre nakli almış kişilerde ortaya çıkan enfeksiyonlar ölümcül olabildi.

Ateşine bakmak için alnına doğru uzandım, fakat elimi iterek uzaklaştırdı. “Hayır!” dedi biraz bağırarak. “Sadece biraz çay iyi gider diye düşündüm. Sonra da gidip bonfile sandviç alırsınız.”

Robinson kamyonetten inip yürümeye başladı. Ben-se olduğum yerde kalarak dikiz aynasından onu izledim, hem kızgındım hem de endişeli hissediyordum. Ne yapmam gerekiyordu? Ateşini ölçebilsinler diye onu acil servise mi sürüklemeliydim? Buna asla izin vermezdi.

Böylece kamyonetten indim ve Robinson’a yetiştim — ona kolayca yetiştim çünkü yaşlı bir adam gibi yavaş yürüyordu. Sanki her adımı konsantrasyon ve çaba gerektiriyordu.

Robinson, blogün sonundaki bir kahve dükkânını işaret ederek, “Birazcık kafeinden sonra gitmeye hazır olacağım,” dedi.

Lütfen bu konuda haklı ol, diye düşündüm. Elini tuttum.

Kahve dükkânında cam kenarında bir masa bulduk ve yıpranmış fakat rahat koltuklara oturduk. Daha sonra satıcı tipli biri içeri daldı ve yanımızdaki masayı işgal etti, adam aynı anda hem cep telefonu ile konuşuyor hem de bizden önce kendisine servis yapılması bir ölüm kalım meselesiymiş gibi garsona el sallıyordu. “... QR kodları satış huninizin kambiyo oranlarını arttıracaktır,” diyordu adam. Garson yanına geldiğinde, “Büyük boy Earl Grey çay ve yanında soya sütü ile ham şeker, şeker *iki topak* olsun,” diye bağırıyordu.

Robinson bir süre adama dik dik baktı. “Burası Kardeşçe Sevgi Şehri’dir, züppe,” diye mırıldandı. Daha sonra başını masaya koydu. “Dostum. Neden bu kadar yorgunum, bilmiyorum.”

“*Kanserli olduğun için olabilir mi?*” diye çılgık atmak istedim.

Bunun yerine, elimi uzatıp parmaklarımı Robinson’un kara, gür saçlarında gezdirdim. Saçsızken neye benzediğini neredeyse unutmuştum. Kemoterapiden sonra saçlarının uzaması epey sürmüştü ama uzadığında Robinson saçlarını daha da uzatmıştı.

Robinson boğuk bir sesle, “Bu iyi geliyor,” dedi.

Derin bir nefes alarak söylemek zorunda olduğum şeyler için cesaretimi topladım. “Robinson, seni hastaneye —aslına bakarsan *bizim* hastanemize— geri götürmemiz gerek. Kredi kartımı kullanacağım ve eve uçakla döneceğiz. On saat içinde eve dönmüş olabiliriz.”

Robinson başını masadan kaldırmadan, “Uçakları sevmem,” dedi.

“Dr. Suzuki’ye görünmelisin. Hemen. O ne yapılması gerektiğini anlayacaktır.”

“O kadının adını her duyduğumda keman dersleri aklıma geliyor. Müzik öğretiminde Suzuki yöntemini hiç duymuş muydun?”

“Konuyu *değiştirme.*”

Başını masadan kaldırdı. Yorgun gözleri gözlerimle buluştu. “Doktorun ne yapılması gerektiğini bileceğini söylüyorsun. Peki ya yapılacak hiçbir şey yoksa?”

Sesimi yükselterek, “Her zaman yapılacak bir şey vardır,” dedim. Robinson’un sesindeki bu kaderci hava hiç hoşuma gitmemişti.

“Her şeyi mükemmel planladın, Axi. Lütfen şimdi hepsini mahvetme.”

Uzanıp ellerini sıkıca kavradım. “Ama ne zaman sona erecek, Robinson? Sonsuza dek bu şekilde kaçamayız.”

“Kaçmayacağız,” diye temin etti. “Son bir durağımız daha kaldı. Bu sonuncusu olacak.”

“Son bir durak mı?” diye sordum. “Neresi? Lütfen *jambalaya* yemek için New Orleans’a gitmek istediğini söyleme.”

Robinson gülerek parmaklarımı sıktı. “Hayır. Seyahatlerimizi artık midem yönetmiyor. Fakat oraya gitmek için birkaç eyaleti geçmemiz gerekiyor.”

“Birkaç *eyalet mi?*” diye tekrarlardım. Kamyonet Chuck’ın o kadar uzağa gidebileceğinden şüpheliydim.

Yanımızdaki satıcı bağırmaya başlamıştı. “Hayır, Ed, amacımız *muhtemel alıcının* bir ürün sahibi olması için gereken süreyi *kısaltmaktır!*”

Artık Robinson da ben de adama dik dik bakıyorduk. Adam altı kişinin sığabileceği bir masayı işgal etmişti ve şahsi çalışma masasıymış gibi muamele ediyordu. Adamın iPad’i, Blackberry telefonu, deri dosya klasörü, *Philadelphia Inquirer* gazetesinin bir nüshası, araba anahtarları masanın her yerine dağılmıştı.

Araba anahtarları.

O anda aklıma eski Axi Moore’u ruhunun derinliklerine kadar şaşırtacak bir fikir geldi. İyi ki eski Axi artık aramızda değildi.

Robinson elini yüzümün önünde sallayarak, “Axi?” dedi. “Nereye gitmek istediğimi söylemediğim için bana sataşmayacak mıydın?”

“Evet,” dedim telaşlı bir şekilde. “Daha sonra.” Satıcı-

ya dikkatle bakıyordum. “*Ayağa kalk,*” diye düşündüm. *Ayağa kalk.*

“Rakamlar akla yatkın değil, Ed,” diye bağıdı adam.

Sonra da, hayal ettiğim her şey gerçekleşiyormuş gibi satıcı ayağa kalktı. Bluetooth’una doğru söylenmeye devam ederek lavabolara yöneldi.

Ayağa kalkıp masaya beş dolar fırlattım. “Benimle bloğun güneydoğu köşesinde buluş,” dedim, Robinson sebebini sormak için ağzını açmadan kapıdan dışarı fırlamıştım.

Dışarıda, sokakta yavaşça koşarak ilerledim, anahtarlıktaki otomatik kilit düğmesine basıyordum ve farların karşılık vermek için yanıp sönmesini gözetliyordum. Mavi Acura olabilir miydi? Yoksa gümüş rengi Toyota mıydı? Amacıma öylesine odaklanmıştım ki kalbimin deli gibi attığını bile zar zor fark ediyordum. Robinson’la ben ilgileniyordum. Robinson’un bir yere gitmesi gerekiyorsa yolculuğunun güvenilir bir arabayla gerçekleşmesini sağlayacaktım.

Sonraki bloğa geçtim, üçüncü bloğa yaklaştığım halde tek bir arabadan bile kilit sesi gelmemişti. Nabzım iyice hızlandı ve başım zonklamaya başladı.

Bir araba çalışıyordum.

Hem de güpegündüz.

Korku, amacıma ulaşma hissime galip gelmeye başlamıştı. Daha hızlı koşmaya başladım. “*Neredesin? Farlarını yak,*” diye fısıldadım, sanki sihirli güçlerim vardı. Ya da olağanüstü şansım. Hangisinin olduğu önemli değildi.

Vazgeçmek üzereyken sonunda uzaktan kumanda anahtarına karşılık veren bir korna sesi duydum. Sese doğru döndüm ve nefesim kesildi. Karşımda üstü açılabil-

len gece mavisi bir Mustang GT. A vardı.”

Delirmiş biri gibi kıkırdamaya başladım. Robinson kafayı yiyecekti.

Sürücü tarafındaki kapıyı tereyağından kıl çeker gibi açıp arabaya bindim. Koltuklar taba rengi deridendi ve arabanın içi sanki satıcı, arabasını her sabah tükürüğüyle parlatıyormuş gibi ıslıl ıslıldı. Adam kesinlikle arabasını özleyecekti. Üstüme bir pişmanlık dalgası çöktü ama silkelenerek bu duygudan kurtuldum.

Mustang resmen sıçrayarak sokağa indi. Arabayı kamyonetimizin yanına çektim ve çantalarımızı hızla Mustang’e attım, bir taraftan da tek başına ayakta durmak çok çaba gerektiriyormuş gibi bir telefon kulübesine yaslanmış olan Robinson’a seslendim. “Acele et, otobüs kalkıyor.”

Robinson gözleri fal taşı gibi açılmış halde bana doğru yürüdü. “Ne—”

“Hemen bin!”

Robinson’un komutumu algılaması için birkaç saniyenin daha geçmesi gerekti. Fakat yanıma oturdu ve motoru gazladım.

İşte gidiyorduk.

“Nasıl—ne—ben—” diye kekeledi Robinson. “Yoksa ben—”

Tamamen umursamaz bir tavır takınarak, “Anahtarlar, Clyde,” dedim. “Şarjlı matkaptan çok daha kolaylar.”

“Ben sadece—” Robinson cümlesini bile tamamlamamıştı.

“Anahtarları kahve dükkânındaki gürültücü adamdan ödünç aldım.”

Arabaya bakınırken Robinson’un gözleri daha da bü-

yüdü. Robinson elini gösterge panelinde gezdirdi. “Üç yüz on beş beygir gücünde dört nokta altı litre V-8 motor ve 325 1b-ft tork. Safkan Amerikan devi. Bu bir canavar, Axi.” Robinson bana dönerek sırttı. “Tam da seni bundan daha fazla sevemem herhalde diye düşünürken.”

Robinson gülmeye başladı — günlerdir duymadığım güçlü bir gülüştü. Nefes nefese kalmış halde, “Cidden, *teşekkürler Tanrım,*” dedi sonunda. “Bir dakika için, gerçekten, ciddi ciddi öldüğümü ve cennete gittiğimi sandım.”

Robinson güneye doğru sürmemi söyledi, ben de dediğini yaptım. Bir kez olsun soru sormak yoktu. Benden her istediğini yapacaktım ve Mustang'ın kamyonetten sonra önemli bir sınıf atlayışı olduğunu itiraf etmeliydim. Hidrolik direksiyonu, kliması ve Robinson'a göre "sıfır bir Kia'dan daha pahalı olan sonradan eklenen bir Bose hoparlör sistemi" vardı. Kilometreleri yutarak ilerliyorduk.

Robinson uykulu gözlerle camdan dışarıya bakıyordu, eskiden benim yaptığım gibi dünyanın yanımızdan hızla geçişini izliyordu. "Hiç fark ettin mi," dedi bir ara, "tüm bu ülke nasıl da motiflere ayrılmış gibi? Şehirler var, sonra banliyöler, sonra da çiftlik alanları. Sonra yeniden şehir, banliyöler, yine çiftlikler..."

"Ve her seksen kilometrede bir McDonald's bulabilirsin," diye takıldım.

"Bunu söylemen içimi rahatlattı," diye cevap verdi.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, Maryland'deki Delaware'den son sürat geçerken Blue Ridge Dağları'nın ortasındaki bir mola yerinde durdum. Nemli alacakaranlıkta ağaçların kenarına uyku tulumlarımızı serdim.

Çadırla uğraşmadım çünkü dikkatleri üstümüze çekmek istemiyordum. Eyaletlerarası dinlenme alanlarının tuhaf mantığına göre *uyumakta* sorun yoktu ama kamp yapmak uygun değildi. Ayrıca, bir mola yerinde kamp yapmak suç ve kusurlu davranış listemde alt sıralarda kalacak olmasına rağmen çadırımızın direğine el feneriyle vuran bir polis tarafından uyandırılmaya gerek olmadığını düşündüm.

Durduğumuz son benzincide onun için aldığım Slim Jim'i Robinson'a uzattım ama başını salladı. "Akşam yemeğinde yediğimiz şu Filet-O balık mideme kurşun gibi oturdu," diye inledi. "Sanırım sızmak zorunda kalacağım."

"Salata sipariş et demiştim," dedim. "Salata güzeldi."

Robinson homurdandı. "McDonalds'da salata yemek Oyuncak Arabalar mağazasına gidip bir kalemtıraş almaya benzer." Robinson kot pantolonundaki kemer hariç üstündekileri çıkarmakla uğraşmadan uyku tulumuna girdi.

"Ben gayet iyiyim," dedim biraz gücenerek.

"Elbette, kanserli olan *sen* değilsin," diye çıkıştı Robinson.

Nefesimi sertçe içime çektim ve öylece tuttum. Konuşmamızı izleyen sessizlikte cırcırböceklerinin cıvıltısını ve otobandan hızla geçen arabaların uğultusunu duyuyordum. Gözlerimi kapatsaydım bunun neredeyse okyanusun sesi olduğunu hayal edebilirdim.

Robinson'un elime doğru uzandığını hissettim. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Öyle dememeliydim."

Robinson'a döndüm, gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyordu. "Ne yani her şey yolundaymış gibi mi davranmalıyız? Sadece istediğimiz şeylere mi inanmalıyız? Yapmamız gereken bu mu, Robinson?"

Robinson bir süre sessiz kaldı, alnı endişeyle kırışmış-

tı. “Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum,” dedi usulca. “Yarın uyanalım ve arabayı biraz daha sür. Gülmeye çalışalım. Birbirimizi sevelim. Demek istediğim, başka ne var ki?”

“Korkuyorum,” diye fısıldadım.

“Korkacak bir şey yok, Axi.” Robinson elimi dudaklarına götürerek avucumun tam ortasını öptü.

“Tekrar soruyorum, *inanmak* istediğimiz şey bu mu? En iyisini umarak düşe kalka ileri doğru sürükleniyoruz. Demek istediğim, nereye gidiyoruz? Yol haritamız neresi? Mecazi anlamını kastediyorum — yani yönergeler. LEGO setleri kullanım talimatlarıyla birlikte gelir. Geçici dövmelerin talimatları vardır. Bir keresinde Starbucks’tan kahve siparişinin nasıl yapılacağını anlatmaya tahsis edilmiş koca bir web sitesi görmüştüm!”

“Gerçekten mi?”

“Evet! Birinci adım ‘Sipariş sırasına girmeden önce ne istediğinize karar verin.’ Bunu okuyunca şöyle dedim: ah, gerçekten mi? Vay canına! Çok teşekkür ederim! Bu kesinlikle benim aklıma gelmezdi.”

Robinson gülmeye başlamıştı. Onu neşelendirdiğim için memnundum, fakat kendimi daha iyi hissetmiyordum. “Önemli şeylerin talimatları nerede? Çünkü asıl istediğim onlar,” diye bağırdım. “Ne bileyim, mesela *hayatın* talimatları nerede?”

Robinson’un kahkahası yavaşça soldu. “Axi, eğer talimatları elimizde olsaydı gerçek bir hayat olmazdı. Bir görev olurdu. Bir angarya. Bilmemek işin önemli bir parçası.”

Haklı olduğunu biliyordum ama bu durum hoşuma gitmiyordu. İç çekerek Robinson’a olabildiğince yaklaştım ama uyku tulumlarımızın fermuarları kavuşmamızı

engelliyordu.

“Matematik kanunları gerçeği yansıttıkları sürece kesin değillerdir ve kesin olduklarında gerçeği yansıtmazlar,” dedim.

“Hı?” dedi Robinson.

“Einstein,” dedim. “Bay Fox’un karatahtasının üstünde böyle yazıyordu.”

“Hoşuma gitti,” dedi Robinson.

“Ben kesinlik istiyorum,” dedim.

Robinson’la iki farklı dünyanın arasında sıkışıp kaldığımızı hissediyordum. Bir tarafta, yaşamakta olduğumuz dünya vardı —özgürlüklerin, güzelliklerin ve *pekâlâ*, doğru, son derece muhteşem ve korkunç sorumsuzlukların dünyası— diğer tarafta ise girmek üzere olduğumuzu hissettiğim daha karanlık, daha üzücü bir dünya vardı. Bu dünyada nasıl seyredeceğimizi bilmek istiyordum.

Robinson başını bana doğru iyice eğdi. “Bunu yılbaşı listene ekleyebilirsin.”

Arkamı döndüm. “Bana patronluk taslama. Daha nereye gittiğimizi bile bilmiyorum.”

Robinson sırtüstü uzanarak gökyüzüne baktı. Gökyüzü koyu, kadifemsi bir mavi tonundaydı, küçücük yıldızlar belirmeye başlamıştı ve gittikçe çoğalıyorlardı. “İşte sana kesinlik,” dedi Robinson. “Seni seviyorum, Axi Moore. Ve hayatımın sonuna kadar seni asla sevmemezlik etmeyeceğim.”

Gözlerim yine doldu ve bu sefer gözyaşlarımı silme zahmetine girmedim. “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım. “Hayatımın sonuna kadar.”

Kollarımızı birbirimize dolayarak ve sımsıkı sarılarak öpüştük. Sonra da tükenmiş halde iyi geceler dileyip uyumak için gözlerimizi kapattık.

Bir yaz gecesinde orada öylece uzanırken sanki yerkürenin kendi eksenini etrafında dönüşü sırasında altımızda hareket ettiğini hissederek gibiydim. Ve cırcırböceklerinin birbirlerine şarkı söylemesini dinlerken hayatımın geri kalanıyla Robinson'un hayatının geri kalanının tamamen farklı uzunlukları mı olacak acaba diye merak ediyordum.

"Herhangi bir şeyi kesin olarak nasıl bilebilirsin?" diye düşündüm. Ama bunun cevabını zaten biliyordum. *Bilemezsin.*

Nihayet uykuya daldım. Gecenin bir yarısında Robinson ve ben birbirimize doğru döndük, kollarımızı birbirine geçirdik. Sanki gece de kocaman, yumuşak, karanlık kucağıyla bize sarılmıştı.

Robinson'un sesi kısık ve zayıftı. "Belki de evlenmeliyiz," dedi.

Konuşmadım; kalbim çok yoğun duygularla dolup taşıyordu. İçim mutluluk ve şaşkınlık doluydu — bir de beyhudelik vardı; çünkü on altı yaşında evlenmenize izin vermiyorlar. Başımı göğsüne yasladım, eriyip onunla bir bütün olabilmeyi diliyordum. Elimden gelenin en iyisi, soluklarımı onun uzun, düzenli soluklarına uydurmaktı. Bir dakika sonra Robinson'un yeniden uykuya daldığını fark ettim.

Belki de bunu söylerken tam olarak uyanık bile değildi.

Öğlenin ilk saatlerinde Kuzey Carolina’da bir yerde otobandan çıktık ve kendimizi küçük bir gölün kıyısındaki bir parkta bulduk.

“Bir süre mola verelim,” dedi Robinson. “Burayı sevdim.”

Ağaçlar ve inişli çıkışlı tepelerle çevrili göl sakindi, mavi gökyüzü göle yansıyor. Arabanın camını indirip temiz, çam kokulu havayı içime çektim. “Burası çok güzel,” diye onayladım.

Mustang’dan indik ve ısıldayan suyun kenarına doğru yürüdük. Robinson eğildi, düz bir taş seçti ve taşı suyun yüzeyinde sektirdi — bir, iki, üç kez.

Sonra da homurdandı. “Berbat. Eskiden on iki kez sektirebiliyordum.”

Robinson’un yanında durup kolumu beline doladım. Yoldan uzaklaşmış olmak çok iyi gelmişti; kaslarımın gevşediğini, gaz pedalına basan ayağımın yavaşça açıldığını hissetmek güzeldi. “Belki de bir su bisikleti filan kiralamalıyoruz. Biraz mola verelim. Daha sonra yola devam ederiz.”

Robinson beni duymamış gibiydi. “Eskiden buraya gelmeyi çok severdim,” dedi.

“Ne?”

Robinson’un gözleri göl yüzeyini tarıyordu ama Robinson başka bir şeyler görüyor gibiydi. Ya da başka bir zamanı. “Çılgınca sallar inşa ederdik ve yük arabalarımızla buraya getirirdik. Sonra da salımız batmadan önce üstüne kaç çocuğun binebileceğine bakardık. Başımız belaya girerdi çünkü tekne için izin almak gerekirdi. Biz de her zaman bir teknede değil dokuz yaşında çocuklar tarafından nakliye kasalarından ve büyük strafor parçalarından yapılmış bir salda olduğumuzu iddia ederdik.”

Elimi Robinson’un belinden çekip gerileyerek, “Bir saniye dur,” dedim. “Yani *bu* gölden mi bahsediyorsun?”

“Elbette,” dedi Robinson. “Buradan beş kilometre uzakta doğdum.”

Kendime hâkim olamayarak onu ittim ve Robinson biraz sendeledi. Hemen elini tutarak, “Özür dilerim,” dedim. “Ama bekle. Yani beni evine mi getirdin?”

Robinson bu durum dünyanın en basit, en az şaşırtıcı şeyiymiş gibi, “Ailemle tanışmanı istedim,” dedi.

Tamamen şok olmuştum. Gerçekte tam olarak nerede olduğumuzu bile bilmiyordum ve şimdiye kadar bana ancak bir çift tek boynuzlu at kadar sahici gelen kişilerle, yani Robinson’un annesi ve babasıyla tanışacaktım.

Robinson etrafımızdaki ağaçları, patikaları ve koşan insanları göstererek, “Asheville, Kuzey Carolina’ya hoş geldin,” dedi. “Eskiden tüberküloz için şifa merkeziymiş ama şu anda Güney’in Paris’i olarak tanınıyor ya da *Rolling Stone* dergisinin yazarlarına göre Birleşik Devletler’in Yeni Çılgın Başkenti.”

İnanamayarak başımı salladım. Robinson'u öpsem mi yoksa tekmelesem mi bilemiyordum. "Bana söylemek için şu âna kadar bekledin mi?"

Robinson gülümsedi. "Bir erkek kadını arada bir şaşırtmalıdır," dedi. "Öyle olunca romantik oluyor. Pek bir şey olmasa da gidip etrafı gezelim."

Sonraki bir saat boyunca Robinson bana doğduğu kasabayı gezdirdi. İlk gitarını aldığı mağazayı gördüm; tepesinden düşerek kolunu kırdığı karaağacı; bir rock 'n' roll kulübü kurduğu ilkokulunu gördüm (Robinson övünerek, "Bazı eski kafalı tipler rock 'n' roll'ün şeytanın müziği olduğunu söyleyip eleştirse de grubumuz çok büyü müştü," demişti.)

Çok da özel bir şey yoktu — yine de her şey sıra dışıydı çünkü Robinson'un önceden gizli tuttuğu çocukluğunun bir parçasıydı. Her köşede durmak, her pencereden içeriye bakmak istiyordum. Yabancıları durdurup onlardan Robinson ile ilgili bir hikâye anlatmalarını rica etmek istiyordum. Robinson geçmişine giden kapıyı açmıştı ve doğrudan bu kapıdan geçmek istiyordum.

Koluma dokunarak dikkatimi bir kafeterya ile değerli taş mağazasının arasında kalan bir eczaneye çekti. "Bak," dedi. "Ernie'ninki gibi bir mekân bile var. Fakat kahvesi çok daha kötüdür—tadı akü asidine benzer. Yemin ederim, bir keresinde kot pantolonumda bir delik açmıştı." Robinson bunları hatırlayınca başını salladı. "Elbette, bunu gerçek akü asidi de yapmış olabilir. Babamın dükkânında oldukça fazla vakit geçirirdim."

"Babanın dükkânı mı?" diye sordum.

"Babamın bir araba tamirhanesi var. Robinson's Tami-rat."

"Vay canına, tamirhaneye senin adını mı verdi?"

Robinson çekinerek omuz silkti. “Sayılır.”

“Sayılır derken? Başka kim olacak ki — İsviçreli Robinson ailesi olacak değil ya? Ya da Jackie Robinson? Robinson Crusoe? Smokey Rob—”

“Hey, şunu görüyor musun?” diyerek sözümü kesti. “Ağabeyimin özel yapım Cheemer’ım çarptığı sokak lambası.”

“Cheemer mı?” dedim. “Cheemer’ın ne olduğunu bilmiyorum.” Anlaşılan dükkâna isim verme sohbetimiz bir yere varmayacaktı.

“BMW motorlu bir Chevrolet,” diye açıkladı Robinson. “Chevy ile Beemer karışımı, anladın mı? Jay Leno’da da bir tane var.”

“Ah,” dedim, bu isimlerin bana bir anlam ifade etmesini diliyordum. “Yani bir nevi otomobil derlemesi.”

Robinson güldü. “Aynen. Eazy-E ile Johnny Cash’in ‘Folsom Prison Gangstaz’ parçasını derlemesi gibi. *I got beat for the street, Ta pump in ya jeep—*”

“Bence durmalısın,” dedim. “Şuradaki adam sana gülererek bakıyor.”

“Çok da umurumdaydı,” diye karşılık verdi Robinson, fakat yine de şarkı söylemeyi kesti. Yeniden yorgun görünüyordu. “Şu tarafa doğru sür, olur mu?” Belli belirsiz doğuyu işaret etti ve bu sayede, Robinson’un adını hatırlayamadığı bir Vanderbilt tarafından inşa edilmiş devasa bir Yıldızlı Çağ şatosu olan Biltmore Malikânesi’ni gördüm. Şato bir peri masalı kalesine benziyordu — Külkedisi Cindrella’nın prensiyle sonsuza dek mutlu yaşayacağı bir yerdı.

Kendi mutlu sonumun neresi olduğunu bilmek istiyordum. Benim mutlu sona erme şansım bu kadar zayıfken o aptal kız neden mutlu sona kavuşuyordu?

Bir saniye bile düşünmeden arabayı emniyet şeridine çektim. Bu soruları sormak üzereymişim gibi Robinson’a baktım.

“Ah, bu mükemmel,” dedi Robinson. “Burası çok özel bir yerdir.”

Etrafıma bakındım. Bir grup ağacın ortasında durmuştuk. “Burayla ilgili bu kadar harika olan ne?”

Robinson emniyet kemerimi açtı ve beni kendine doğru çekti. Dudaklarını ağızıma iyice yaklaştırarak fısıldadı. “Burası *bunu* yaptığım yer.”

Sonra da beni öylesine uzun, tatlı ve şefkatli bir şekilde öptü ki az kalsın ağlıyordum; çünkü işte buradaydık, birlikteydik ve belki nihayet yolun sonuna gelmiştik.

Ev yüksek, yuvarlak kulesi, vitrayları ve devasa verandasıyla üç katlı Victorian tarzı bir evdi. Ön kısımdaki merdivenlerin orta kısmı eğilmişti ve evin boyası solmaya ve dökülmeye başlamıştı. Fakat bu görüntüsü çok güzeldi — birazcık salaş ama şık bir görüntüydü.

Her yerde rengârenk açmış olan gül ağaçları vardı: kar beyazı, uçları batan güneşin turuncu rengine olan sarı güller, bir bale ayakkabısının uçuk pembesi. Güller verandadaki bir kafes çiti sararak tırmanmıştı ve tırabzanların üstüne dökülerek havayı muhteşem kokularıyla dolduruyorlardı.

Robinson'un arkasından merdivenleri çıktım, gerginlikten buz kesmiştim. Robinson elimi hızlıca sıkıp kapı zilini çaldı.

Bir süre hiçbir şey olmadı. İçeriden birilerinin sesini ve bir havlama sesi duydum, sonra da Robinson'un annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın kapı eşiğinde belirdi. Kadın, zili çalanı görünce çılgılık atacakmış gibi ağzını açtı ama çılgılık atmak yerine yere yığıldı — girişte ipleri kesilmiş bir kukla misali büzüşüp kalmıştı.

Robinson acıyla bağırdı, “Anne!” Sonra da annesinin kalkmasına yardım etmek için yanına gitti, fakat Robinson ona ulaşmadan babası olduğunu düşündüğüm bir adam girişte belirdi. Adam, Robinson’u gördü ve bir süre ağzı açık kalmış halde baktı.

Hayalet görmüş gibiydiler.

“*Tuhaf!*” diye düşündüm — ayrıca beklenmedik diğer ziyaretçiyi, yani beni henüz fark etmemişlerdi bile.

Elbette, yaptığım gibi ortadan kaybolduktan sonra aniden evimin kapısında belirseydim muhtemelen babam sarhoşluktan kaynaklanan bir halüsinasyon olduğumu düşünüp kapıyı suratıma çarpardı.

Robinson’un babası karısını ayağa kaldırmak için yavaşça eğildi. Sanki yavaş çekimle hareket ediyor gibiydiler. Nihayet ayağa kalktıklarında ikisinin de şaşkınlığı azalarak babamın yüzünde çocukluğumdan beri gördüğümü hatırlamadığım türde bir mutluluğa dönüştü. Robinson’un annesi oğlunu yakalayarak ona *sımsıkı* sarıldı. “Yüce Tanrım,” diye bağırdı kadın. “Buradasın! Seni çok özledim!”

Robinson’un babası gözlerini siliyordu, metanetini korumaya çalışıyordu. Uzanarak oğlunun omzunu tuttu. “Oscar,” dedi, adamın sesi hayret ve rahatlama doluydu, “geri döndün.”

Robinson gözlerini hızlıca kırptırıyordu ve belki biraz da burnunu çekiyordu. Yeniden bir araya gelmelerinin görüntüsü karşısında ben de ağlıyordum, aynı zamanda şunu düşünüyordum: *Oscar mı? Oscar da kim?*

Havlama sesi yeniden duyuldu ve kahverengi, küçük bir köpek kısa bacaklarının elverdiğince hızlı bir şekilde badi badi koşarak yanımıza geldi. “Leafy!” diye bağırdı Robinson.

Leafy bir sosıs gibi şişmandı ve köpeğın kuyruğı sabit dururken bütün bedeni sallanıyordu. Robinson yere çömeldi ve köpek ona doğru fırlayarak kendinden geçmiş halde havlayarak Robinson’u yalamaya başladı. Robinson gülerek, “Otur kızım,” dedi ve köpek beş milisaniye kadar itaat ettikten sonra yeniden Robinson’ın üstüne atladı. Robinson, köpeğın uzun, kahverengi kulaklarını ovalayarak, “Ben de seni seviyorum,” dedi.

Biraz daha büyük ve daha cüsseli olması dışında Robinson’a tıpatıp benzeyen uzun boylu bir adam girişte belirdi ve, “Bu hengâme de neyin nesi?” dedi.

Adam, Robinson’ı görünce ileri fırladı. Saldıracakmış gibi duruyordu ve hiç düşünmeden araya girdim ve sanki bir altmış beş boyumla ve elli beş kilomla adamın saldırısını engelleyebilecekmişim gibi kolumu uzattım.

Adam aniden durdu ve, “Vay canına, ateşli bir koruma, adamım,” dedi.

Robinson ile ağabeyi sarılıp birbirlerinin sırtına vururken utançtan kızardım.

Robinson kardeşinden uzaklaşarak kolunu korumacı bir şekilde omzuma attı. “Herkes baksın,” dedi, “bu Axi.” Başını eğip bana baktı ve gülümsedi. “Suç ortağım.” Sonra da herkesin önünde beni öptü — bekleyebileceğimden birazcık daha az erdemli bir şekilde.

Annesi burnunu çekerek ve aynı zamanda bana gülümsemeye çalışarak, “Bak sen,” dedi. “Seninle tanıştığımam memnun oldum, Axi.” Daha sonra, elimi sıkmak yerine beni gül kokulu boynuna doğru çekti ve bir anne — herhangi bir anne— tarafından kucaklanmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark ettim. Robinson’un annesi gömleğimde yol açtığı ıslak lekeye hafifçe vurarak, “Ah, özür dilerim hayatım,” dedi. Sonra da güldü, utanmıştı.

“Biraz fazla duygulandım.”

Robinson tanıştırma işine geri döndü. “Bu benim ağabeyim, Jonathan. Yirmi yaşında fakat muhtemelen otlakçının teki olduğu için hâlâ burada yaşıyor.” Sesinden duygulandığı belli oluyordu.

Jonathan alınmış gibi yaptı. “Kendi evim var,” dedi. “Sadece babamın aletlerini ödünç almaya gelmiştim.”

“Ayrıca annenin akşam yemeğinde ne pişireceğini görmeyi bekliyorsun,” diye ekledi babası.

“Belki,” dedi Jonathan.

Robinson, “Bu da babam Joe ve annem Louise ama ona herkes Lou der,” dedi.

“Peki ya sen?” diye fısıldadım. “Oscar?”

Robinson biraz utanarak omuz silkti. “Neden Robinson ismini kullandığımı anlamışsındır,” dedi. Sonra da beni yeniden kendine doğru çekti. “Yemin ederim,” diye fısıldadı, “bu, şırlarımın sonuncusuydu.”

Lazanya, sarımsaklı ekmek ve salatadan oluşan ve saymadığım kadar çok gözyaşı ve kahkaha krizi yaşanan lezzetli bir akşam yemeğinin ardından Robinson elimi tuttu ve beni evin arka kısmına götürdü.

“Odama kız getirmeme izin yoktu,” dedi, “fakat sanırım annem ve babam bunu artık aşmıştır.” Robinson oldukça külüstür görünen bir kapıyı itti ama kapı bir yatak odası yerine üç tarafı pencerelerle kaplı bir verandaya açıldı. Boyalı ahşap zemin eski ve eğimliydi: duvarlardan birinde iki kişilik sallanan bir kanepede vardı, diğer duvarın önüne ise çift kişilik bir yatak konulmuştu. Köşelerde intizamlı dizilmiş CD yığınlarının yanı sıra gitarlar ve amfiler sıralanmıştı.

“Yatak odan burası mı?” diye sordum, kendi evimdeki karanlık bir dolaba benzeyen odamı düşünüyordum.

“Eski uyku verandası. Bu yer eskiden tüberkülozlu hastaların kaldığı bir misafirhaneymiş,” dedi. “Tüberkülozlu kişilerin açık havada uyuması gerekirmiş, o yüz-

den Asheville'in her yerinde bu tarz odalar vardır.”

Parmaklarımı pencere pervazında gezdirerek, “Bayıldım,” dedim.

Robinson yatağa oturdu. “İki hafta boyunca burada yerde uyudum,” dedi. “Buranın benim olması için direttilim. Sonunda benim olabileceğini söylediler.”

Yanına oturdum. Çarşaf lar temizdi ve yastıklar yeni kabartılmıştı. Ya birileri gizlice girip yatağı hazırlamıştı ya da Robinson'un annesi oğlu sadece kısa bir yürüyüşe çıkmış gibi odasını sürekli bakımlı tutuyordu. “Ailen inanılmaz. Neden onların yanında değildin —y ani bunca zamandır?” diye sordum.

Robinson kaşlarını çatı. “Dr. Suzuki ile deneysel bağışıklık tedavisi yüzünden Portland'a gittik. Orada en iyi doktor odur, haksız mıyım? Fakat annem ve babam berbat bir otelde kalıyordu ve her gün hastaneye gidiyorlardı ve bu korkunç bir durumdu. Onlar için çok zordu. ‘Lütfen eve dönün. İstedğim şey bu değil. Bunu yaşamama şahit olmanızı istemiyorum,’ dedim.”

“Onlar da öylece *gitti mi*?” Annemin kasabadan ayrılış şekli düşünülürse bu duruma neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum.

“Gitmek istemediler, inan bana. Ama onları zorladım. Eğer durum iyice kötüleşirse kesinlikle geri gelebileceklerini söyledim. Ama durum iyice kötüleşmedi — iyiye gitti. Bağışıklık tedavisi işe yarıyordu ve hastaneden taburcu edildim.”

“Benimle aynı gün,” dedim. O mükemmel sabahı hatırlayınca gülümsemeye başladım.

“Doğru. Buraya geri dönmeyi planlamıştım, fakat

önümde bir sorun vardı: sen.”

“*Sorun mu?*” diye sordum.

Robinson gülümsedi. “Sana fena halde tutulmuş olmam ve senin bunu bilmemen gibi bir sorun,” dedi. “Fakat işe bak ki amcam kasabanıza yakın bir yere taşınmıştı. Sen Klamath Şelaleleri’ne gidiyordun ve ben de seni izlemeye karar verdim. Seninle olmak istiyordum.”

Utançtan kızardım. “İyi ki yaptın. Yine de ailenin bunu yapmana izin verdiğine inanamıyorum.”

“Onlara sonbaharda buraya geri döneceğimi söyledim. Son sınıfı okuyacaktım. Onlar da anlayış gösterdi — kanser olduğumu kimsenin bilmediği bir okulda normal biriymişim gibi davranmak istedim. Sadece bir süre başka bir yerde okula devam eden bir çocuktum.” Robinson gülümsedi. “Başka bir yerde, pastoral Klamath Şelaleleri’nde bir okul dönemi geçirmek.”

Homurdanarak güldüm. “Sözlükten *pastoralin* anlamına baksan iyi edersin.”

Robinson gözlerini yuvarlayarak, “Sözlüğe bakmak zorunda değilim çünkü sana sahibim,” dedi.

Onu ayağımla dürterek, “Ah, doğru ya,” dedim. Ancak hikâyesi yine de tümüyle mantıklı gelmiyordu. “Neden ailenden hiç bahsetmedin? Onları neden büyük bir sır olarak tuttun?”

Robinson iç geçirdi. “Onlar hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum çünkü kendimi suçlu hissediyordum. Onlardan uzak kalmamın bencilce olduğunu biliyordum. Ama dünyayı görmek istiyordum, Axi. Daha büyük bir hayatım olsun istiyordum.” Robinson uzanarak bir tutam saçımı parmaklarına doladı. “Âşık olmak istiyordum.”

Başımla onayladım. Sanırım tamamen delice bir düşünce değildi. “Ama onlara mektup filan yazdın, değil mi?”

“Elbette,” dedi Robinson. “İyi olduğumu biliyorlardı.”

“Peki ya bu yolculuk? Bunu nasıl açıkladın?”

Robinson gülümsedi. “Onlara okulun tatil olduğunu söyledim—”

“Oysa artık okula devam etmiyordun,” diyerek sözünü kestim.

“Onlar bunu bilmiyordu. Ayrıca takvimi kontrol edip daha üç hafta devam etmem gereken derslerim olduğunu fark etmeyeceklerdi. Onlara Motor Sporları Kampı’na gideceğimi söyledim. Orası mekanik tutkunları için bir kamptır.” Robinson düşüncelere dalmış gibi sustu. “Kulağa çok havalı geliyordu, aslında.”

Gözlerimi yuvarladım. “Delisin sen.”

“Ama beni seviyorsun.”

Eğilerek yumuşak dudaklarını öptüm. “Seviyorum.”

Robinson’un ağabeyi Jonathan’ın eski bir Buick’i özel yapım bir yarış arabasına dönüştürdüğünü söylediği garajdan bangır bangır müzik sesi geliyordu.

“O halde buraya geleceğimizi biliyor muydun?” diye sordum.

Robinson başını salladı. “Önce Oregon’a geri döneceğimizi düşünmüştüm. Ama sonra...”

Robinson cümlesini tamamlamadı ama ben boşlukları doldurabilirdim. Robinson kendini hasta hissetmeye başlamıştı. Ve eve gitmek istemişti.

Bunu anlayabiliyordum. Eğer bana faydası dokunan

bir annem olsaydı ben de ona koşmak isterdim. Keşke annemin hangi şartlarda yaşadığını bilseydim.

İşte o anda camdan dışarı baktım ve havada süzülen ışıkları gördüm. Sarıya çalan yeşil rengindeydiler ve bir görünüp bir kayboluyorlardı. “Bunlar da ne?” diye sordum.

Robinson bana şaşkın şaşkın bakıyordu. “Daha önce ateşböceği görmedin mi? Yıldız böceği?”

“Ne? Hayır! Oregon’da bunlardan yoktur.” Robinson yatakta doğruldu ve çimenlere baktı. “Bu kadar güzel bir şeyden mahrum olduğunu bilmiyordum. Bunlar dünyanın en iyi böcekleridir çünkü popolarından ışık çıkarabilirler. Eşlerini de böyle bulurlar.”

“Çok güzeller,” dedim.

Robinson bana doğru uzanarak saçımı yüzümden çekti. “Senin kadar değil.”

“Dalga geçme.”

“Dalga geçmiyorum. Çok ciddiylim.” Duraksadı. “Aslında ölümüne ciddiylim, demeliydim.”

“Hayır, öyle dememelisin.”

Robinson iç çekti. “Ah, Axi, yoruldum,” dedi. “Bana bir masal anlat.”

Gülümseyerek, “Bana bir ninni söyle,” dedim. “Tıpkı Vegas’taki gibi.” Bu kez kesinlikle pes etmeye kararlıydım ama o kadar kolayca değil.

“Hikâye,” diye ısrar etti Robinson.

“Şarkı.”

“Yazı tura atacağım,” dedi Robinson.

“Hayır! Yapma!” diye bağırdım.

Robinson bana tuhaf tuhaf baktı. “Nedenmiş o?”

“Sadece yapma.”

“Tamam, sorun değil. O halde hikâye anlatmak zorundasın.”

Yatağa geri uzandık. Derin bir nefes aldım ve başladım. Bir masala başlanıldığı gibi.

“Bir zamanlar bir kızla bir oğlan varmış.”

“Şimdilik iyi gidiyorsun,” dedi Robinson. Bana doğru döndü ve artık yüzü boynumdaydı. “Kız, oğlana sürekli patronluk taslarmış,” dedi Robinson, dudakları teneime değiyordu. “Kız ona sürekli daha iyi beslenmesini söyler dururmuş.”

“Kız tüm kalbiyle oğlanın iyiliğini istiyormuş,” diye fısıldadım. “Ve oğlanın onunla ilgilenmesini.”

Sustum, garajdan gelen müziği dinliyordum. Sanırım Bob Dylan’dan bir parçaydı ama şarkıyı bilmiyordum.

“Kız ne kadar şanslı olduklarını biliyormuş,” diye devam ettim, “çünkü birbirlerini bulmuşlar. Kız insanların bazen istediklerini bulmak için yıllarca aramaları gerektiğini anlamış. Oysa bazıları —şanslı olan çok azı— istediklerini tesadüfen bulurmuş. Bir plajdaki çocuklar gibi. Bazıları eve sadece taşlar ve kırık deniz kabuklarıyla dönerken diğerleriyse narın fakat çok güzel, mükemmel bir kum dolarıyla dönermiş.”

Robinson iç çekti. Çoktan uykuya dalmıştı.

“Kız bir şeyi daha anlamış — belki çocuk da aynı şeyi anlamış. Aşk sihirliymiş ve ebediymiş. Ama sonuçta şans öyle değilmiş.”

Garajda, Jonathan müziğin sesini iyice açmıştı ve Dylan’ın genizden gelen, pürüzlü sesi bana kadar net bir şekilde ulaşıyordu. “*Gelecek bana göre çoktan geçmişte*

kaldı. Sen benim ilk aşkımdın ve sonuncu aşkım olacaksın."

Yumruklarımı iki yanıma uzatarak sıktım. Dilek tutmak için bir yıldız aramaya pencereden dışarı baktım, fakat geceye bulutlar hâkim olmuştu. Gördüğüm yegâne ışık ateşböceklerinin yanıp sönen, yanıp sönen ışıklandırıyor.

Robinson'un ailesi beni bir aile üyesiymişim gibi bağırlarına basmıştı — ve geceyi oğullarının odasında geçirmem konusunda tek bir laf etmemişlerdi. Tarih meraklısı olan Joe ertesi sabah bana Asheville tüberküloz sanatoryumları hakkındaki her şeyi anlatmıştı. (Dokuzuncu sınıftayken vurgun olduğum yazar F. Scott Fitzgerald bile o sanatoryumlardan birinde kalmıştı.) Jonathan bana üzerinde çalıştığı arabayı gösterdi, arabanın motoru hakkında anlamadığım bir sürü açıklamada bulundu ve yeni tekerlekleri eline geçer geçmez beni arabasıyla gezdirmeye söz verdi. Robinson et yemediğimi söylediğinde Lou soya pastırması satın aldı ve bir öğleden sonra saçımı ördü.

Lou özlemle, “Hep bir kızım olsun istemiştin,” dedi. “Şu oğlanlar ve arabaları. Onları canımdan çok seviyorum ama şu kadar beygir gücü, öyle bir karbüratör muhabbetleri yüzünden kendi kendime hep, *‘Gülleri budamama kim yardım edecek?’* diye düşünmüşümdür.”

“Bahçe konusunda pek tecrübeli sayılmam,” diye

itiraf ettim. Babamla dairemizde bir kurdele çiçeğimiz vardı, fakat muhtemelen çoktan kurumuştur.”

“Bahçeyle uğraşmak hoşuna giderdi eminim,” dedi Lou. “Dikkatli birisin, bunu görebiliyorum.”

Aslında eskiden öyleydim, diye düşündüm.

“Tıpkı Küçük Prens’in söylediği gibi,” dedi Lou. “‘Evcilleştirdiğin her şey artık senin sorumluluğundadır. Gülünden sen sorumlusun.’ Bir yarış arabasını evcilleştiremezsin, Axi. Aynı şey değil.”

Gülümsedim. “O kitaptan Robinson’a hep alıntılar yapmışımdır.”

“Oscar —yani Robinson, sanırım— kitap okumaya asla ikna edilemezdi.”

Daha sonra dışarıya, yumuşak yaz havasına çıktık ve Lou bana sonbaharın sonlarına kadar sürekli çiçek açabilsinler diye güllerin kurumuş uçlarının nasıl temizleneceğini gösterdi. Geri döndüğümüzde kucaklarımız her odaya koymaya yetecek kadar çok çiçekle doluydu.

İşin doğrusu, eğer Robinson’un hastalığı her geçen dakika daha da kötüleşmeseydi ailesiyle yaşamak mükemmel olurdu. Eve geri dönmüş olmak sanki bir sorun yokmuş gibi davranmayı nihayet kesmesini sağlamıştı. Ayrıca hastalığının seyri —ya da bunun ne anlama geldiğinin inkârı— hakkında herhangi bir şüphe kaldıysa, o şüpheler de Robinson’un çocukluk doktorunun ziyaretiyle tamamen silinmişti.

“Size ölümcül hastalığı olan hastaların bakıldığı bakımevinin aramanızı öneriyorum,” demişti. Anlamı: artık yapabileceğiniz tek şey onu rahat ettirmek. Ta ki...

Dedikodular kasabaya hızla yayıldı ve ellerinde gü-

veçler, kurabiyeler ve kâğıt mendil kutularıyla ziyaretçiler gelmeye başladı.

Robinson'u tanıyan ve seven dostları, komşuları, sınıf arkadaşları ve futbol koçlarından oluşan bir kafiye vardı.

Diğerlerimiz kısa kollu kıyafetler giyip terleyen dudak üstlerimizi silerken Robinson oturma odasındaki eski kanepede battaniyelere sarılmıştı. Yüzü çok solgundu ve herkesin ilgi odağıydı. Kolayca yorulmasına rağmen son derece neşeliydi. Ve acı çekmesine rağmen damardan morfin veren düğmeye nadiren basıyordu — Robinson bunun kafasını bir sıcak hava balonu gibi hissettirdiğini söylüyordu.

Herkesin anlatacak bir hikâyesi vardı, örneğin Robinson'un Soap Box Derby yarışını kazanması, sonra arabasına fren takımı takmayı ihmal ettiği için bir kilometre daha gitmeye devam etmesi. Lisenin maskot kostümünü “ödünç” alıp mezunlar günü maçının devre arasında çok komik görünen seksi bir dans gösterisi sergilemesi. Komşulardan biri bana Robinson'un onun için çimenlerini biçip tırmıkladığını ama karşılığında para almayı hep reddettiğini söyledi ve on iki yaşında sivilce- li bir çocuk sekiz yaşındayken Robinson'un onu Beaver Gölü'nde boğulmaktan kurtardığını anlattı.

Robinson'un hayatının, onu seven insanların sözleri ve hikâyeleri eşliğinde gözümün önünden bir film şeridi gibi aktığını görüyordum sanki.

Robinson kendini yeterince iyi hissettiğinde gerçekte olduğundan çok daha iyi gösterdiği “Batı'daki hayatı” hakkında hikâyelerle konuklarını eğlendirirdi.

Bir akşam Robinson'a, "Eğer Klamath Şelaleleri'n-de turizm patlaması yaşanırsa bu senin sayende olacak," dedim. "Ve hepsi evlerine hayal kırıklığına uğramış olarak dönecekler."

"Klamath Şelaleleri'nin etkileyici yanları da var," dedi.

"Ah, öyle mi? Birinin adını söyle."

"Onun adı Axi Moore," dedi. "Vay be, bu çok kolay oldu. Ah, bir de domuz tandırlı muhteşem sandviçler yapan Wubba's BBQ Express var."

Keyfi yerinde derken ne demek istediğimi anladınız mı?

Gündüzleri, misafirlere ikram servisinde bulunurdum ve kâselerce makarnayı veya çorbayı mikrodalgada ısıtıyordum. Ev ahalisi olan bizler aç değildik ama diğer herkes açtı. Asla sonu gelmeyen bir akşam yemeği davetine benziyordu.

Lou bir rüyadaymış veya belki de bir kâbusun içindeymiş gibi evde koşturuyordu. Joe solgun ve korkmuş görünüyordu. Robinson'un talimatı üzerine Jonathan üzerinde AĞLAMAK YASAKTIR yazılı bir tabela asmıştı — ama kimse bu talimata uyamıyordu. Şişko Leafy bile Robinson hakkında anlatacak hikâyeleri varmış gibi mızırdanıp havlıyordu.

Joe bir keresinde başını sallayarak, "Leafy eskiden bir çevik bir şampiyonu," dedi. "Buna inanabiliyor musun?"

Jonathan köpeğe bir kraker fırlatarak, "Şimdiyse bir yemek yeme şampiyonu," dedi.

Eğilerek Leafy'nin tüylü kulaklarını ovaladım, Leafy

de elimi sevecen bir şekilde yalayarak karşılık verdi. Birdenbire içimde eski köpeğime özlem duydum. Belki de hissettiğim, gerçekte asla sahip olamadığım sağlıklı, sevgi dolu aileye olan özlemimdi. Hangisi olduğunu söylemek zordu.

“Gözlerini kapat,” dedi Robinson. Yatağının yanındaki çekmeceye uzanıyordu. Gözlerimi kısmış gibi yaptım ve parlak gümüş bir uçlu bir cep çakısı çıkardığında gözlerimi olabildiğince kocaman açtım.

“Yakınlarda bir bıçak varken dikkat kesilmeyi tercih ederim,” dedim. “Bir tür prensip meselesi sayılır.”

Robinson güldü, sonra da öksürdü. “Bıçağı sana doğrultmayacağım,” dedi. “Sadece buna.” Robinson uyku verandasının tahta duvar kaplamasını işaret etti.

“Ne yapacaksın?”

“Bir sürpriz,” dedi Robinson. “Göreceksin. Şimdi gözlerini kapat.”

Robinson’un bıçağın ucunu tahtaya saplamasını izledim sonra da benden istediğini yaptım. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, fakat uyuyakalmış olmalıyım çünkü o andan sonra hatırladığım tek şey Robinson’un beni dürterek uyandırdığıydı. “Bak,” dedi.

Verandanın duvarına bir mesaj kazınmıştı: B&C ilelebet.

“Bonnie ve Clyde,” dedi Robinson. Mükemmel, çarpık

sırtışıyla gülümsüyordu.

“Sonsuza dek,” dedim.

Sırtüstü uzandık, kollarını bana doladı. Parmağımla Robinson’un bileğindeki damarların üstünden geçtim. Damarlarındaki ince, mavi çizgiler teninde bir yol haritasını andırıyordu ve sırt çantamdaki haritayı düşündüm, durduğumuz her yeri bu haritada işaretlemiştik: Los Angeles. Sekoya Ormanları. Detroit. Hatıralık eşyalarımın bulunduğu çantayı da düşündüm. Belirli yönlerden çerçöpe benzeyen sihirli nesneler: bir kar küresi, camdan bir küre.

“Seni şimdiden özlüyorum,” dedi usulca.

“Yanıdayım,” dedim fısıldayarak. “Her zaman yanında olacağım.”

“Ama ben olmayacağım,” dedi.

Göğsümde akıl almaz derecede derin ve karanlık bir sızı belirdi. Ve hiçbir şey söylemedim, çünkü Robinson’ın haklı olduğunu biliyordum. Yüzünü, dudaklarını öptüm... ve sonra öylece uykuya daldık.

Fakat gecenin bir yarısı uyandık, tek kelime etmeden birbirimize doğru döndük. Robinson’un elleri bana doğru uzandı, ağzını boynuma bastırmıştı. Yüzünü kaldırdım, dudaklarının tadına hasrettim. Öpüştük ve kısık bir inleme sesi duydum — benden gelmişti. Titrediğimi fark ettim.

Robinson gülümsedi; parmağını hafifçe alnımın, burunumun ve çenemin üzerinde gezdiriyordu. “Heyecanlanma,” diye fısıldadı.

Nasıl heyecanlanmazdım? Neler olacağını biliyordum. Etrafımızdaki havadan belliydi. Soluk soluğa kalana dek öpüşecektik ve sonra... ve sonra...

Robinson’a iyice sokuldum, elimi kalçasından ve baldırından aşağı doğru gezdirdim. Parmaklarımı pürüzsüz

karnında gezdirdiğimde ürperdiğini hissettim.

Elimi yakalayıp tuttu. “Seni seviyorum,” dedi.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım. Sonra da ona yeniden dokunabilmek için parmaklarımı parmaklarından çektim.

Saatlerce sürmüş gibi gelen uzun bir zaman boyunca öpüştük — bazen nazikçe, bazense can havliyle. Bazen durup öylece birbirimize bakıyorduk. Sanki birbirimizin bedenini ezberliyorduk, sanki bu ânı zihnimize kazıyorduk. Sadece arzudan oluşuyormuşum gibi hissediyordum.

Daha sonra Robinson geri çekildi ve onun gömleğini başından çıkarmasını izledim. Beyaz teni sanki loş ışıktaki parıldıyordu. Bana sorgular gibi baktı, sonra da bluzumun düğmelerine uzandı. Adımı fısıldıyordu.

“İstiyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

Kalan elbiselerimizden kurtulduk ve kollarımı sırtına doladım. Onu içime doğru yönlendirdim. Tek bir kişi haline gelebilirmişiz gibi, sonunda onu koruyabilirmişim gibi onu bedenimin içine çekmek istiyordum.

Robinson derin soluklar alıyordu ve öpüşüyorduk. Çözüldüğümü hissettiğimde bile Robinson’un her yerine dokundum. Bana bir şeyler fısıldıyordu, fakat ne söylediğine yoğunlaşamıyordum çünkü içimde bir şeyler oluyordu. Artık Axi Moore değildim. Bendim, aynı zamanda oydum; geceydim ve yıldızlardım. İkimiz o yatakta uzanıyorduk ve arzuyla titriyorduk.

Sonrasında, Robinson bana sarılıp uyudu, bense titreşen mum ışığında baş harflerimize baktım. B&C ilelebet.

Ve nedense doğru olduğunu biliyordum. Sonsuza dek birlikte olacağımızı biliyordum.

Arka bahçedeki büyük meşe ağaçlarında gürültülü ve ahenksiz bir şamata kopararak şakıyan kuşların sesi yüzünden gözlerimi açtım. Robinson'a iyice sokuldum, kuşlar onu da uyandırmadığı için memnundum. Geceleri Robinson'un odasının dışında nöbet tutmayı görev bilen Leafy battaniye hışırtılarını duyunca içeri girdi ve yatağın ayakucuna oturdu. Ânında mızırdanmaya başladı çünkü kocaman, kahverengi gözlerine dayanamayacağımı biliyordu. Orada bulunduğumuz dört gün içinde neredeyse bir kutu ödül bisküvisinin hepsini ona yedirmiştim.

"Hişşş, Leafy," dedim. "Sabırlı ol."

Leafy kuyruğunu sallayarak daha yüksek sesle mızırdanmaya başladı ve hemen gidip Milk-Bone bisküvilerini aramaya koyulmadığım için havlamaya başladı.

"Sessiz ol," diye fısıldadım. "Robinson uyuyor."

Fakat gürültüye rağmen arkamda herhangi bir kıpırdanma yoktu, içimi güçlü bir panik duygusu kapladı. Arkama dönüp Robinson'un göğsüne baktım, göğsünün inip kalkmadığını gördüm. *Robinson nefes almıyordu.* Aniden

yataktan uzaklaşmaya başladım, ellerimle yüzümü kapatmıştım.

Leafy daha da yüksek sesle havlamaya başladı —her an bir ödül bisküvisi gelebilirdi, bundan emindi— bense onu susturmaya kalkışmadım, artık önemi yoktu. *Hiçbir şeyin önemi yoktu.* Tırnaklarımı yanaklarıma batırdım, gözyaşlarım sel gibi boşandı. Nefes almaya çalışıyordum ve haykırarak söylemek istesem de Robinson'un adını söyleyemiyordum.

Robinson, geri gel! Hazır değilim! Kesinlikle hiç hazır değilim!

Leafy'nin havlaması çılgınca bir şaşkınlığa dönüşmüştü. Köpeği tasmaından tuttum, yüzümü sıcak boynuna gömdüm ve, *"Aman Tanrım, Lou'ya nasıl söyleyeceğim? Bundan sonra herhangi bir şeyi nasıl yapacağım,"* diye düşündüm.

Ağzım Leafy'nin tüyleriyle doluydu ve Leafy havlamaya devam ediyordu, fakat havlayışı hafifleyerek acılı bir iniltiye dönüşmüştü.

Olmuştu. Her şey sona ermişti.

Ve ben o sırada uyuyordum.

Bir el uzanarak omzuma dokundu, bense bir yerim yanmış gibi sıçradım. Başımı kaldırıp bulanıklaşan gözlerimle etrafımı görmeye çalıştım.

Robinson'un yüzü yatağın üstünde bir hayalet misali havada süzülüyordu. Sonrasında tanıdık kısık sesini duydum. "Axi? İyi misin?" dedi.

Az kalsın yere yığılıp kalacaktım. Oydu. Hayattaydı. "İyi mi görünüyorum?" diye bağırdım. Emekleyerek yatağa çıktım ve beni boğulmaktan kurtarmış gibi Robinson'un ellerine sarıldım. Hayatım boyunca hiç bu kadar rahatlamamıştım. "Söyle bana: *iyi mi görünüyorum?*"

"Gözlerin biraz kızarmış," dedi, sesi biraz mahmur ama alaycıydı. "Leafy'ye veya başka bir şeye alerjin filan mı var?"

"Seni öldüreceğim," dedim nefes nefese. Robinson'un ellerini bıraktım ve yatakta yanına uzandım, kendimi ona iyice bastırarak soluklarımı sakinleştirmeye çalıştım. Onu kaybetmeye ne kadar da yaklaştım.

"Ah, muhtemelen buna zahmet etmene gerek kalmayacak," dedi Robinson. "O işi halletmeye koyulmuş bir şey

zaten var. Ama merak etme. Sana işkence yapmak için hâlâ buralardayım.”

“Asla bırakma,” dedim.

“Elimden geleni yaparım.” Robinson yatağın ayakucuna hafifçe vurdu ve Leafy görünüşe göre son derece zorlansa da yatağa atladı. Robinson’un köpeğin yumuşak başını ve kulaklarını okşamasını izledim. Robinson esneyerek yataкта kıvrandı, hastalığı ve hastalığının verdiği acı yüzünden huzursuz ve rahatsızdı.

Parmağımı yanağının kenarında gezdirdim. “İstedğin bir şey var mı?” diye sordum.

Robinson bana cevap vermedi. Gözleri kapalıydı, o yüzden yeniden uyuduğunu düşündüm. Son zamanlarda çok fazla uyuyordu. Solukları düzenli gelmeye başlayınca yataktan yavaşça kalktım ve ailesine bakmaya hazırlanarak kapıya gittim. Robinson usulca, “Evet,” dedi.

“Ne?”

“Biraz daha zaman istiyorum,” dedi. Kirpikleri solgun teninde son derece koyu görünüyordu.

Dudağımı ısırdım ve gözyaşlarının gözlerime yeniden batmaya başladığını hissettim. “Tamam,” diye fısıldadım. “Hemen geliyor.”

Koridora çıktığımda Robinson beni geri çağırdı.

Yeniden hafifçe doğrularak, “Axi,” dedi. “Dinle, tamam mı? Birincisi: Her ne kadar Leafy aksini düşünse de onun bir ödül bisküvisine daha ihtiyacı yok. O yüzden Milky-Bones bisküvilerini kilerde bırak. İkincisi: gömleğinde bir delik var ve onu anneme diktirmelisin. Üçüncüsü: Mason Jennings’in şu aptal şarkısında dediği gibi ölmek için bir sürü yol vardır.”

Elimi kaldırdım. “Vay canına, Robinson—”

Robinson beni görmezden geldi. “Sonun nasıl gö-

ründüğü önemli değil, önemli olan sonun her halükârda geldiğidir. “Bam” işin biter. Ama ya hayat Axi? Hayatın dereceleri vardır. Hayatını iyi bir şekilde ya da yarı uyukulu bir halde geçirebilirsin. Bir kumuldan kızakla kayabilirsin veya hayatını televizyonun önünde geçirebilirsin. Öğrencilere ahlaki değerleri öğreten televizyon programlarındaki gibi görünmek istemiyorum ama şu son üç haftadır yaşadığımız gibi yaşamaya devam etmelisin. Risk al, Axi. İşin sırrı burada. Her şeyi riske at.”

Başımla onayladım, yeniden ağlamamaya çabalıyordum. “Tamam. Fakat araba çalmaya devam edemeyebilirim.”

“Sorun değil,” dedi Robinson.

“Ne yapacağım?” diye sordum. Cümlemin son kelimesini söylemeye dilim varmadı: *sensiz*.

Robinson gülümsedi. “Belki de fizikten kalmamaya çalışmalısın. Ayrıca, yazmaya devam etmelisin.”

Günlüğümü, günlüğümdeki gelişigüzel, dağınık notları ve doldurulacak onca sayfayı düşündüm. En azından yolculuğumuz sırasında birkaç fotoğraf çekmiştim. “İyi kısımları yazacağım.”

“Hayır, iyileri de kötülerini de yazmak zorundasın.” Robinson battaniyenin ucunu tuttu. Gözleri aşırı büyü müştü ve çok ciddiydi. “Benim hakkımdaki her şeyi yazabilirsin, bu sayede sonsuza dek yaşarım.”

Ne diyebilirdim ki? Kendimi bir sandalyeye bıraktım ve başımı ellerimin arasına aldım.

“Biliyorsun, senin yazdığın kitap oldum olası okumak istediğim tek kitaptı. O yüzden yaz onu, Axi. Yapabilirsin. Her şeyi yapabilirsin. Demek istediğim, kendine bir bak. Artık Uslu Kız değilsin, o kızdan çok daha büyüksün artık.”

Acı acı güldüm. “Onu hiç özlemiyorum.”

“Ben ona âşık oldum,” dedi Robinson. “Seninle tanıştığımda olduğun o hasta kızı sevdim, iyi öğrenciyi ve kötü şoförü sevdim. Araba hırsızını, otostopçuyu, okumadığım romanlardan alıntılar yapan kızı, Slim Jims’ten nefret eden Axi Moore, ne olursan ol seni hep sevdim.”

Yatağa doğru ilerleyerek başımı Robinson’un göğsüne koydum. “Her zaman senin kızın olacağım,” diye fısıldadım.

“Biliyorum,” dedi Robinson.

Parmaklarımızın nasıl birbirine sıkıca kenetlendiğini izledim ve düşündüm, *Eller bunun dışında ne için yaratılmış ki? El ele tutuşmak için. Tutunmak için.*

Robinson daha fazla hayal görmeye ve daha az konuşmaya başladığında günler de birbirine karışmaya başladı. Robinson için zaman kavramı anlamını yitirmişti, bense bekleme duygusu yüzünden çaresizdim. Bir şey yaklaşıyordu, korkunç bir karanlık ama aynı zamanda rahatlamayı da beraberinde getirecek bir şey.

Robinson'un yanında nöbetleşe kalıyorduk: sabahları Lou, öğlenleri Joe, akşamları Jonathan ve geceleri ben. Ona Lou'nun kitaplarını okuyordum: Steinbeck, Whitman, Fitzgerald, Hemingway. Lou ise ona *Küçük Prens'i* okuyordu.

Bir gece, nöbetimin ortasında dışarı çıkıp ılık karanlığa karıştım. Cırcırböcekleri çıldırmış gibiydi ve yıldız böcekleri bir tür böcek Mors kodu gönderen küçük fenerlere benziyordu.

Penceren baktığımda Robinson örtülerin altında bebeklik yatağındaki minik bir çocuk gibi küçük ve narin görünüyordu. Sanki kucağında oyuncak bir ayısı da olmalıymış gibiydi.

Bir yıldız seçtim ve tüm kalbimle Robinson'u ufukta görünenlerden koruyabilmeyi diledim.

Robinson hep, *"Bu işte birlikteyiz,"* derdi. Bunu bana ilk kez söylediği zamanı hatırladım; kanser biriminde akşam yemeği vaktiydi ve Robinson'a bir tepside kah-verengi lapa ile taze bezelye verilmişti. *"Bu işte birlikteyiz,"* diye bildirmişti Robinson. *"Axi, bunu yapabiliriz."* Çatalını bir kılıçmış gibi iyice havaya kaldırmıştı. *"Bunu yiyebiliriz! Bunu... bu her ne ise işte!"*

O zamanlar bir şakadan ibaretti; şimdiyse gerçek olmuştu. Bir süre daha bu işte birlikte olacaktık çünkü bundan sonra olacakları Robinson tek başına yaşamak zorunda kalacaktı. Onun hayatı yerine kendi hayatımı seve seve verirdim ama bu teklifi yapabileceğim hiç kimse yoktu. Bu değiş tokuşu gerçekleştirebilecek hiç kimse yoktu. Dileğimi yerine getirecek bir yıldız da yoktu.

O sabah saat üçte, biraz kestiriyordum, elim elinin üstünde ve Robinson aniden uyandı.

Telaşlı ve endişeli bir sesle, *"Motosiklet,"* dedi. *"Benzini var mı?"*

Hemen kendime geldim. *"Evet,"* dedim.

"Sanırım kapak contası çıkmış — benzin sızdırıyor."

"Ağabeyin onunla ilgileniyor," dedim. Robinson şu anda hangi âlemdeyse ben de ona eşlik edecektim. *"Endişelenmemeni söylüyor, ilgilenecekmiş."* Birazdan yola çıkmaya hazır olacaktı.

"Peki ya debriyaj kablosu? O da aşınmış."

"Ağabeyin onu da tamir edecek."

Robinson bana uzun uzun baktı. Bir noktada kendine gelmiş gibiydi. *"Axi,"* diye fısıldadı.

"Merhaba," diye fısıldayarak karşılık verdim.

Robinson odaya bakınarak Bob Dylan posterine, duvara yaslanmış gitarlara, hastaneye gitmek için evden ayrıldığında geride bıraktığı her şeye göz attı. Parmakları kıpırdandı ve ben elimi uzatıp parmaklarını tuttum.

Ne olmak üzere olduğunu biliyordum. Ne söylemem gerektiğini de.

Boğazımda sanki bir kaya vardı ama sertçe yutkundum. “Sorun değil,” dedim. “Gidebilirsin.” Son durak.

Robinson elimi dudaklarına götürüp öptü, avucumun tam ortasından. Sonrada öpücüğü sonsuza dek saklayabileceğim bir şeymiş gibi parmaklarımı avucumun üstünde kapattı.

Yatakta yanına uzandım. Robinson iç çekerek kıpırdandı. “Axi,” dedi.

“Yanımdayım.”

Başını kollarımın arasına aldım. Dudaklarımı yanağına bastırdım. *Bu işte birlikteyiz.*

“Axi,” dedi Robinson bir kez daha.

Robinson’a onu sevdiğimi söyledim. O da beni sevdiğini söyledi — sonsuza dek. Ve adımı bir kez daha söylediğini duydum. Bana artık benim adımmış gibi gelmeye dek adımı defalarca fısıldadı. Adım artık bir sestem, ritimden ibaretti. Sanki bir şarkıydı.

Robinson iç çekerek, “Axi,” dedi. “Axi.”

Ve sonra, sonunda Robinson sessizleşti.

Dışarıda cırcırböceklerinin şarkısı şiddetini gittikçe arttırmıştı. Uzun zaman önce kanser biriminde Robinson’un bunu bir şekilde atlatacağını umarak yazı tura attığım şans parasını cebimden çıkardım. Tura gelerek Robinson’un daima benimle olacağını gösterdiğinden beri bu parayı her gün yanımda taşıyıştım.

Şimdiyse parayı elimde sımsıkı tutuyordum, sonra havaya fırlattım ve yere düşmesini izledim. Ama ne dilediğimin önemi yoktu. Artık herhangi bir sorum veya dileğim yoktu — sadece cevaplar ve bu cevapların getirdiği boşluk hissi vardı.

SON BÖLÜM

Pastoral Klamath Şelaleleri'nde sonbaharın başları güneşli ve kuru geçer. Yapraklar şimdiden kahverengine dönmeye başlayarak dallarından uçup biçilmemiş çimenlerin üzerinde küçük, üzücü yığınlar oluşturunyorlar.

Babam avluda ve dün gece bardan eve dönerken düştürdüğü saatini arıyor. Yarım saattir aramaya devam ediyor. (Bana sorarsanız Critter saati buldu ve doğrudan Jack'in rehin dükkânına götürdü.) Ben dairenin küçük balkonunda otururken her an sırta kadem basabilirmişim gibi babam sürekli bana bakıyor.

Hiçbir yere gittiğim yok. İlk kamu hizmeti cezası oturumum yarın öğleden sonraya kadar başlamıyor. Görüyorsunuz ya, eve döndüğümde ilk işim polis merkezine gidip teslim olmak oldu.

Evet. Uslu bir kızsan hep uslu bir kız olarak kalırsın.

Sanırım o Harley'yi çaldığımız andan itibaren yol-

culuğumuzun karşılığını vermem gerektiğini biliyordum. Doğru olan buydu. Ve Robinson'un gözleri şu anda muhtemelen kafasından dışarı doğru yuvarlanıyor olsa da yargıç bana cezamı verdiğinde bence o da bana gökyüzünden gülümsemiştir. Araba hırsızlığı ağır ceza gerektiren bir suçtur ve genellikle insanlar bu yüzden hapse girer, fakat mucizevi bir şekilde ben sadece kusura bulundum ve yirmi bir yaşıma girene kadar ehliyet almaktan men edildim, esasen kollarım kopana kadar kamu hizmeti yapacağım.

Bana göre hepsine değirdi. Sonuçta bize arabalarını "ödünç" veren insanlar Robinson'la bana inanılmaz bir hediye vermişti ve mecbur kalırsam hayatımın geri kalanı boyunca seve seve çöp toplayabilirim. Aslında, emniyet müdürlüğünde çalışmak için gönüllü olmayı da düşünüyorum.

Babam, "Axi," diye sesleniyor, "okula gitmek için yola çıkman gerekmiyor mu?"

"Bir dakika içinde iniyorum," diye cevap veriyorum. *Iğğğ*. Bir saat sonra başlayacak olan mecburi, özel fizik dersimi unutmuştum. Görünen o ki, bir dersin son üç haftasını ektiğinizde ve fiziğin sözüm ona önemli yasalarını anlamayı bıraktığınızda dersi geçemiyormuşsunuz.

O yasalar Robinson'un neden ölmek zorunda olduğunu açıklamıyor. Onsuz yaşamaya nasıl devam edeceğimi açıklamıyorlar. O yüzden, "Isıl dengede olmayan izole bir sistemin entropisinin her zaman yükselme eğiliminde" olmasını anlamayı çok da önemsemediğimden eminim.

Ama bir bakmışım, ders hakkındaki bir şey cennet-

ten gelen karşıt bir ses gibi, birden zihnimde beliriyor: *hareket halindeki bir cisim hareketli kalmaya, durağan bir cisim de durağan kalmaya meyillidir.* Bu söylediğim, *eylemsizliğin* tanımıdır, Robinson olsa bu kelime üzerine gözlerini yuvarlardı.

Ben hareket halindeyim. Hareket halinde kalacağım. Ne kadar acı çekersem çekeyim belki de fiziksel evrenin bu sihirli güçlerinden biri devreye girer ve devam etmemi sağlar.

Belki de öyle bir şey olmaz.

Ellerimi kendime doluyorum, Robinson'un şu anda üstümde olan ekose gömleğine sinmiş kokusunu içime çekiyorum. Ve gözyaşlarım birikip sil baştan dökülmeye başlıyor. Gerçekten ama gerçekten çok yoruldum.

"Hey, Axi, şuna bak!" diye sesleniyor babam. Balkondan sarkıyorum ve babam arka bahçedeki kurumuş bir gül ağacının bir kısmını işaret ediyor — mucizevi bir şekilde açmaya devam eden tek bir gonca. Belli belirsiz gülümsüyorum. Babamın sonunda saatini bulmuş olmasını umuyordum.

"İyi misin?" diye soruyor babam.

Omuz silkiyorum. Yani, o soruya nasıl cevap verebilirim ki? Geçen hafta Dr. Suzuki'yi gördüm, kanserim hâlâ nekahet dönemindeymiş. Beş yıl daha hayatta kalma şansım mı? Neredeyse yüzde doksan üç oranında.

O yüzden teknik olarak evet, iyiyim. *Teknik olarak.*

Ancak, burada oturup güneşin yüzümü ısıtmasına izin verirken eksik olan bir parçam olduğunu biliyorum. Sanki doktorlar önemli parçamı kesip çıkarmış gibi. Nefes almaya devam etmem için ihtiyaç duyduğuma emin

olduğum hayati bir parça. Artık var olmayan bir parça. Şimdi bile, bazen Robinson'un kahkahasını duyduğumu sanıyorum ve bir an için heyecanlanıyorum. Ama başımı çevirip baktığımda sesin kaynağı asla Robinson olmuyor. Rüzgâr veya bir kuşun çığlığı veya kendi delice hayallerimden gelen bir halüsinasyon oluyor.

Bence yaşadığımız, ikimiz için de ilk görüşte aşktı; sadece bunu anlamamız biraz zaman aldı. He yerimize iğneler takıldığını, içimize radyoaktif parçacıklar enjekte edildiğini, hastanenin yemek niyetine yutturmaya çalıştığı korkunç maddelerden muhtemelen zehirlendiğimiz ve sonra hastaneden taburcu edildiğimizde birlikte kaçmamız ve araba çalmamız düşünülürse anlaşılabilir bir durumdu.

Yani aklımız başka şeylerle meşguldü.

Elbette, aslında belki de duygularımızı en başından beri *biliyorduk* ama kendimize itiraf edemiyorduk, diye düşünüyorum. Sanki içten içe, "*Tamam, kanser korkutucu ama aşk dehşet verici,*" diye düşünüyorduk.

Aşk gerçekten öyle. Ama aynı zamanda canlandırıcı, hayret verici, mucizevi.

Robinson'la yolculuğumuza başlamadan hemen önce Fransız deneme yazarı Michel de Montaigne hakkında bir ödev yazmıştım. "*Oooo, çokook güzel,*" diye takılmıştı Robinson. "Dünyanın en önemli şeyi insanın kendi kendine ait olmayı bilmesidir," diye yazmış Montaigne. Çok zeki biri olmasına rağmen bu özel örnekte tamamen saçmaladığına eminim.

Dünyanın en önemli şeyi insanın başka birine ait olmayı bilmesidir. Robinson'la benim birbirimize ait ol-

duğumuz gibi. İkimiz olabildiğince uzun süre elimizden geldiğince sıkı bir şekilde birbirimize tutunmuştuk. Ama yeterli olmadı.

Yine de olmak zorunda.

Geceleri, yıldızlar belirdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum ve Robinson'un La Junta'daki hastanesinin penceresinde durduğunu, benim de nefesimi kesecek kadar yakınında durduğumu hatırlıyorum. O zaman söyleyemediğim şeyleri düşünüyorum, yani şunu: gördüğümüz yıldızlar gerçek yıldızlar bile değiller. Yıldızların milyonlarca önce yansıttığı ama gözlerimize ancak şimdi ulaşan ışıklarını görüyoruz. Bir yıldızı bir hatıra kadar sık göremiyoruz.

Solgun, hasta Robinson bana, “Bu durumdan önceki beni hatırla,” demişti. “Gitarlı olan beni hatırla.”

Cam bir küreyi, bir anahtarlığı, bir gömleği ve bir zamanlar şans getiren bozuk parayı saymazsanız artık elimde kalan tek şey hatıralar olduğu için Robinson'un istediğini yapmaya çalıştım.

“Bizim hakkımızda yaz,” demişti Robinson. “Hikâyemizi anlat.”

Ben de dediğini yaptım; hikâyemizi anlattım. Şu anda onu elinizde tutuyorsunuz.

Sadece, keşke daha iyisini yapabilseydim. Robinson o Los Angeles havuzuna atladığında, Büyük Kumullar'ın altın sarısı kumlarında kızakla kaydığı veya eski tapınakta beni öptüğünde yaşadığım mutluluğu sade basit kelimelerimde nasıl hissedebilirsiniz ki? Robinson'un benim için anlamını nasıl anlayabilirsiniz? Robinson'un gülüşü bir zil takımı gibiydi. Slim Jims'i gerçekten ken-

dine has bir yiyecek grubu olarak görürdü. İster kanser biriminde olsun isterse Tompkins Meydanı'nda gitar çalıp şarkı söylediğinde herkes durup dinlerdi. O sihirliydi.

Babam aşağıdan, "Axi!" diye bağıyor. "Buldum!" Timex saatini havaya kaldırmış, elindeki kazanan piyango biletiymiş gibi sırtıyor.

"Aferin sana!" diye sesleniyorum. Sanki çocuk olan o, ben de annesiyim.

O şekilde kaçtığım için kendimi babama karşı borçlu hissediyorum. Benim için endişelenerek ve beni özleyerek ölümüne içmiş. Onu kurtarmak için zar zor da olsa vaktinde yetiştiğim gerçeğiyle teselli bulmaya çalışıyorum.

Sadece Robinson'u da kurtarabilmiş olmayı diliyorum.

Fakat ölümünden sonra dağılmamı istemediğini biliyorum. Metanetimi korumamı ve yazmamı isterdi. Bizim hakkımızda.

Robinson bana sataşmak için kalan enerjisinin son demlerini de kullanarak, "Anlayamayacağım bir sürü kelime döktürmeyi ihmal etme," demişti. "Ayrıca bir sürü süslü benzetme filan da kullan."

Başımla onaylamakla yetinmiştim, onun benden isteyeceği her şeyi yapardım.

Robinson'u sevmek her şeyin daha parlak ve daha güzel görünmesini sağlıyordu. Ve o gittiğinden beri hayat birazcık gölgelenmiş olsa da hâlâ eskiden olduğundan çok daha canlı. Güneş şu anda göz kamaştırıcı derecede parlak. Ateş kırmızısı gül havaya kokusunu yayıyor. Ve izin verirsem esinti beni yatıştırıyor.

Çoğu gün Robinson’u düşünüyorum ve gülümsüyorum, elbette önce gözpınarlarım kuruyana kadar ağlıyorum. Robinson şanslı olduğuna inanmayı asla bırakmadı. Belki hayatta kalacak kadar şanslı değildi, fakat yaşamış olduğu için şanslıydı.

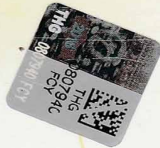
O benim ışığımdı, yüreğimdi, güzel Köftehor’umdu. Ve ben onun uslu kızıydım — *hâlâ öyleyim.*

İLK Aşk

Axi Moore, sıradan hayatından memnun gibi görünse de, bambaşka hayalleri olan bir genç kızdır. İçinden geçenleri anlatabildiği tek kişiye, en yakın arkadaşı Robinson'dır –en yakın arkadaşı ve biricik aşkı.

Bir gün Axi, hayal ettiği hayatı yaşamaya karar verir ve Robinson'a, onunla birlikte şehir şehir dolaşmayı teklif eder. Hayatında ilk defa duvarlarını yıkacak ve kalıpların dışına çıkacaktır. Ancak atıldıkları bu macera, kısa sürede kontrolden çıkar.

James Patterson'ın kendi hayatından da izler taşıyan bu sürükleyici hikâye, ilk aşkın gücünü ve onun nasıl hayatınızın geri kalanını da etkileyeceğini anlatıyor.

₺20

nemesis
K İ T A P

ISBN 978-605-9809-82-5

9 786059 809825

 [instagram.com/nemesiskitap](https://www.instagram.com/nemesiskitap)
 [facebook.com/nmssktp](https://www.facebook.com/nmssktp)
 [twitter.com/nemesiskitap](https://www.twitter.com/nemesiskitap)